

Giới thiệu Một Đường Siêu Sao

Edit: Quỳnh

Thể loại: Showbiz, sủng, ngọt, 1v1, Song C, đô thị

Tề Chiêu Viễn sau khi nhận được giấy hôn thú thì việc đầu tiên anh làm không phải là động phòng hoa chúc mà là đăng tin tức lên Weibo:

Nội dung như sau: Tề Chiêu Viễn: Đã kết hôn, cảm ơn đã chúc phúc @NinhViLan.

Bị hành động lớn mật này dọa sợ, Ninh Vi Lan định giấu điện thoại của anh đi, không ngờ anh né được.

"Anh chỉ phô trương lúc này thôi." Anh nhàn nhạt nói:" Để mọi người biết rõ, Ninh Vi Lan đã là người của Tề Chiêu Viễn."

Trước kia cô cho rằng anh không phải hình mẫu bạn trai lí tưởng của cô, nhưng khi anh thực sự xuất hiện, cô mới hiểu được, đó chính là tình yêu cô muốn.

Tiểu kịch trường:

Nói là chỉ phô trương một lần, nhưng hành động về sau của Tề Chiêu Viễn, một chút cũng không khiêm tốn, ví dụ như:

Ở phim trường, thân mật thăm ban không e dè, lên Weibo giúp cô tuyên truyền phim mới...

Ngày nọ, Ninh Vi Lan thực sự không nhịn được liền hỏi anh, đáp án chỉ có 4 chữ:

"Không ai mơ tưởng"

Cô là của anh, không ai có thể mơ tưởng tới.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Nắm chặt kịch bản đang cầm trong tay, mà càng khó chịu hơn chính là những dòng chữ, như châm chọc cô.

"Tôi sẽ không nhận."

Ninh Vi Lan hít sâu, hơi ngẩng đầu nhìn người đại diện, người đại diện dường như không nghe được, còn đang giới thiệu từ họ tên đạo diễn là gì đến cốt truyện không một thiếu sót.

"Đây chính là rất nhiều công sức của tôi mới tranh thủ được cho cô, hãy nắm chắc tốt cơ hội này, không chừng chỉ một lần là nổi tiếng....."

Bên tai là thanh âm đặc ý dáo dạt của người đại diện, Ninh Vi Lan nhắm mắt, đầu ngón tay nắm chặt kịch bản, cả người đều phát run, cắn môi dưới, rồi đánh gãy giọng nói của người đại diện, lặp lại một lần nữa.

"Tôi nói, tôi sẽ không nhận."

"Tôi không nhận kịch bản loại này, tôi cũng sẽ không diễn, cảm ơn anh đã vì tôi mà nỗ lực, nên tôi nghĩ, vẫn là đổi thành bộ khác đi!"

Cho dù hiện tại không nổi tiếng, cô vẫn sẽ tiếp tục nỗ lực như cũ, cũng tốt hơn là nhận loại phim này, vi phạm nguyên tắc của chính mình.

Nói xong, trong phòng trở nên yên lặng, ánh mắt người đại diện ở trên người Ninh Vi Lan cùng kịch bản trên tay, sắc mặt từ từ ửng đỏ đến xanh mét, lại đến đen, anh cười lạnh một tiếng, châm chọc nói:

"Ninh Vi Lan, cô cho rằng cô là ai?"

Cô trầm mặc.

"Cô còn nghĩ cô còn là cô của 5 năm trước? Đừng có nằm mơ!" Người đại diện cười nhạo "Hiện thực chính là cô biến mất 5 năm, mà hiện tại tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, tôi giúp cô nhanh chóng nổi tiếng, có cái gì không đúng?"

Nói xong, người đại diện đoạt lấy kịch bản trong tay cô, ngón tay nhanh chóng chỉ tên của các diễn viên, từ nam chính đến nữ phụ "Cô nhìn xem những tên này, người nào cũng nổi tiếng hơn cô? Cùng họ diễn cảnh kịch tình vẫn là cô có hại? Tôi hiện tại chính là muốn cho cô gọi cảm, bộ này cô nhận thì nhận, không nhận cũng phải nhận!"

Ninh Vi Lan lắc đầu, kiên trì nói "Tôi sẽ không nhận, ngược lại tôi sẽ phối hợp chạy show, diễn phim, nhưng kịch bản loại này tôi không nhận. Tôi không cần dựa sự gọi cảm để nổi tiếng....."

"Cô không cần?" Người đại diện tựa lưng vào ghế ngồi, như là nghe được truyện cười "Ninh Vi Lan cô nghĩ mình là đá quý? Chạy show? Diễn phim? Tôi nói rõ ràng cho cô biết, kịch bản trên tay tôi có thể cho cô luôn, cô không nhận, có thể, về nhà ngủ, nghĩ diễn viên cái gì!"

Những lời thô tục liên tiếp phát ra từ người đại diện "Tôi cũng là tám đời gây chuyện mới bị giám đốc sắp xếp mang theo cô, cái người cái gì cũng không muốn, còn dám từ chối diễn bộ phim tôi đã nhận, tốt, cô có bản lĩnh như vậy, cô có thể thông đồng với đại gia!" Trong đầu tùy tiện nghĩ ra một cái tên, người đại diện nói to "Cô bản lĩnh thì thông đồng Tề Chiêu Viễn, chỉ cần cô thông đồng, bảo đảm cô sẽ lên như điều gậy giò....."

Chuông điện thoại vang lên, đánh gãy tiếng chửi mắng của người đại diện, anh ta hoắc mắt đứng dậy, đồng thời không cẩn thận làm đổ chén trà, nước trà nóng tức thì chảy ra, làm ướt ống quần. Người đại diện trong lòng bực bội, không một chút nghĩ ngợi liền phát tay, ném chén trà rơi xuống vỡ vụn. Rồi sau đó đi ra ngoài.

Cửa mở ra, gió lạnh gào thét thổi vào, làm cho tinh thần thanh tỉnh vài phần, cô rũ mắt nhìn vệt nước trên bàn, dần dần ngồi thẳng lưng.

Cô không làm sai. Cô sẽ không nhận.

Nghĩ như vậy, Ninh Vi Lan nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên tường, cách thời gian bắt đầu quay còn bốn mươi phút, cô quét tước xong những mảnh vỡ vẫn có đủ thời gian đi trang điểm.

Cô đứng dậy đi tìm chổi, vừa nhấc mắt, cách ngoài cửa không xa chính là một thân ảnh đập vào mắt, mặc dù là quay lưng với cô, liếc mắt cô cũng nhận ra đó là Tề Chiêu Viễn.

Trong vòng tin đồn về anh nhiều không ít, ví dụ như kỹ thuật diễn tình vi, tuổi còn trẻ đã trở thành ảnh đế, nhưng anh cũng không tiếp tục mà về phía sau màn, mở phòng làm việc, chuyển hình làm đạo diễn.

Hơn nữa, Tề Chiêu Viễn đã hợp tác không ít nữ diễn viên, tai tiếng lại không có. Người như vậy, muốn nịnh bợ không phải là ít, trong đó đại khái cũng bao gồm người đại diện của cô.....

Ninh Vi Lan miễn man suy nghĩ, ở bên ngoài Tề Chiêu Viễn đã phát hiện, ghé mắt nhìn qua. Không hề phòng bị, khiến Ninh Vi Lan lập tức nhớ tới lời người đại diện vừa nói.

Mới vừa rồi cửa mở ra.

Cô không chú ý, cũng không biết anh vì cái gì xuất hiện tại hậu trường tiết mục này, trong đầu chỉ tràn ngập lo lắng anh có thể nghe thấy toàn bộ, làm Ninh Vi Lan không biết làm sao.

Xây dựng tâm lý nửa ngày, quay lại, chỗ kia đã không thấy bóng người. Lòng Ninh Vi Lan trống vắng, thất thần quét xong những mảnh nhỏ, liền đi ra ngoài trang điểm.

Bởi vì trong lòng đầy sự hỗn loạn, kịch bản còn không nhìn kỹ, cũng may cô chỉ phối hợp nhân viên của đoàn phim thu tiết mục.

Cho đến khi--

Hỏi xong diễn viên chính, ánh mắt người chủ trì chậm rãi dừng ở góc, hỏi một hai vấn đề đơn giản.

"Vi Lan, còn một vấn đề cuối cùng."

Ninh Vi Lan vẫn duy trì mỉm cười, ôn hòa nói "Chị Lý Linh hỏi đi!"

Người chủ trì hơi hơi nhướng mày "Vi Lan, cô tuy rằng không lớn tuổi, nhưng thật ra đã sớm vào nghề, chẳng qua....."

Tại đây giọng nói tạm dừng, gọi lên lòng hiếu kỳ của mọi người có mặt, trong lòng Ninh Vi Lan lộp bộp, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, người chủ trì nói tiếp "Tôi nhớ rõ năm đó cô có chút danh tiếng, đúng lúc sự nghiệp đi lên, như thế nào lại biến mất 5 năm?"

Giọng nói kia rơi xuống trong nháy mắt, Ninh Vi Lan sắc mặt trắng bệch, hô hấp trở nên khó khăn, đèn trên sân khấu có chút chói, chiếu lên hốc mắt của cô phát đau, cô không trả lời, chỉ cúi đầu, móng tay sắc nhọn sớm đã đem lòng bàn tay làm thành một mảnh đỏ.

Đột nhiên biến mất 5 năm... Chuyện này cô không nghĩ nói với ai, càng không muốn nhớ lại con ác mộng đó một lần nữa.

Phía bên phải sân khấu, một góc cực kỳ yên tĩnh, có hai người đứng ở đó. Đứng trước là Ninh Chiêu Viễn, phía sau chính là người đại diện của anh - Lâm Dịch bình tĩnh đứng ở sân khấu, vừa vận phòng làm việc còn chưa có ký hợp đồng với một nghệ sĩ chính thức, anh cho rằng đây là tận chức tận

trách mà giới thiệu.

"Người con gái kia tên là Ninh Vi Lan, tuổi tuy rằng nhỏ, nhưng có thiên phú diễn phim, đáng tiếc diễn hai bộ phim đột nhiên liền biến mất, gần đây mới quay lại."

"Đi thôi!" Tề Chiêu Viễn đột nhiên thu hồi ánh mắt, thờ ơ quay đi. Lâm Dịch quay đầu lại nhìn Ninh Vi Lan trên sân khấu, vội vàng đuổi theo.

Kết thúc thu hình đã là buổi tối, Ninh Vi Lan ở bên ngoài ăn, trở lại khách sạn liền ngồi ở trên giường, bên cạnh cô để kịch bản người đại diện đưa, bên tai vẫn còn câu nói "Nhớ xem kịch bản xong nhanh, qua một đoạn thời gian nữa tiến tổ. "

Ban ngày, câu nói của người chủ trì còn khắc trong đầu, rõ ràng như vừa mới mới xảy ra, cô không quên được ánh mắt tò mò của mọi người. Cùng những ánh mắt hỗn tạp, cũng quên không được trái tim đau đớn đập từng nhịp thình thịch lúc đó. Cuối cùng tùy tiện tìm lý do lấy lệ, cũng may mọi người không có một mảy mòi, cô có thể tránh thoát một kiếp.

Suy nghĩ quá nhiều, Ninh Vi Lan ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở bên kịch bản. Tâm tình phập phồng, cô cắn răng, cầm lấy kịch bản, không chút do dự xé nát. Toàn bộ đều bị xé thành mảnh nhỏ!

Một mảnh trắng phủ kín thùng rác, Ninh Vi Lan mờ mịt mà nhìn chăm chăm, chỉ cảm thấy trái tim dần dần buông lỏng như trút được gánh nặng.

Tiến vào phòng tắm rửa một chút, ra ngoài liền cảm thấy khát nước, cô mặc xong quần áo tùy tiện đeo khẩu trang, đi xuống cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng tiện lợi lúc này cực ít người, Ninh Vi Lan cầm một chai nước khoáng, nghĩ nghĩ lại cầm mấy bịch khăn giấy, thanh toán xong trở về khách sạn.

Đêm đã khuya, khách sạn ngoài nhân viên và cô dọn vệ sinh không có một bóng người, Ninh Vi Lan tiến vào thang máy, lẳng lặng chờ đợi từ tầng một đi lên.

Trong chốc lát cửa mở ra, cô vừa nhấc chân đang chuẩn bị bước vào, thình lình thấy người đang đứng, đầu oanh một tiếng lập tức dừng lại ngay tại chỗ. Đại khái ánh mắt của cô quá hoảng loạn, Tề Chiêu Viễn nhìn lướt qua, mảy mòi lại, thần sắc vốn lạnh nhạt lại lạnh hơn vài phần.

Qua một thời gian, cửa thang máy tự động khép lại có tiếng vang vang lên khiến Ninh Vi Lan giật mình, cô vội cúi đầu đi vào đứng ở góc bên trái.

Có tiếng nói chuyện vang lên, Ninh Vi Lan mới chú ý trong thang máy còn có những người khác, cửa thang máy sáng loáng, cô thấy ba người phía sau anh ánh mắt không ngừng nhìn đằng trước, trong lời nói còn cất dấu kích động, thường thường kêu ra tên của anh, cô liền ý thức được đó là fans theo dõi.

Cô nhú mảy, theo bản năng trộm nhìn anh.

Tuy rằng bây giờ không gặp loại tình huống này, nhưng cô cũng biết địa chỉ bị lộ, fans theo dõi là một chuyện không tốt tí nào, có một lần sẽ có lần tiếp theo.

Cô một chút cũng không thích như vậy. Nhưng anh từ đầu đến cuối một bộ đàm mạc, dường như không phát hiện, cũng không biết vì sao, Ninh Vi Lan cảm thấy nôn nóng, tự hỏi có nên nhắc nhở anh và nên nhắc nhở anh như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trong lúc cô đang rối rắm, Tề Chiêu Viễn đã lấy điện thoại ra, tay khẽ nhúc nhích gửi tin nhắn. Ninh Vi Lan âm thầm sốt ruột cắn chặt môi dưới, lấy hết can đảm đến gần anh, đang muốn nói chuyện, thì đã đến tầng cô ở.

"Ting" tiếng thang máy vang lên, cửa từ từ mở ra, âm thanh nói chuyện của ba người phía sau cũng dừng lại, Ninh Vi Lan âm thầm hối hận vì chính mình do dự bỏ lỡ thời cơ nhắc nhở tốt, đi theo phía sau Tề Chiêu Viễn ra ngoài.

Phòng của cô tiện đường với anh cho nên còn có cơ hội. Ninh Vi Lan cúi đầu, ba người phía sau yên lặng đi theo, đằng trước có chỗ ngoặt, đó là một cơ hội tốt để nhắc nhở, ý thức được bước chân cô dần nhanh hơn.

Anh trước quẹo vào, cô theo sát sau đó, ba người còn ở phía sau một khoảng cách, điều này làm cho Ninh Vi Lan thở nhẹ ra một hơi, tay đột ngột bị bắt lấy, theo sát đó thân thể khẽ theo phương hướng anh mà tiến gần. Lưng dựa vào tường, phía trước là anh.

Trước mắt một mảnh đen tối, trừ đỉnh đầu có hồ hấp ẩm áp, cái gì đều không rõ. Tay sớm bị buông ra, Ninh Vi Lan một lòng mơ hồ nhận thấy chính mình là bị kéo vào phòng tối, cô muốn gọi người nhưng tiếp theo bên ngoài vang lên tiếng vang, thành công dời đi sự chú ý của cô.

Thanh âm kia không có xu thế dừng lại, ngược lại càng lúc càng to, Ninh Vi Lan ý thức được có điều không thích hợp, hơi ghé đầu lắng nghe.

Cô mơ hồ nghe thấy thanh âm của ba người theo dõi anh còn có một âm thanh xa lạ, có thể là thanh âm của nhân viên khách sạn. Nghĩ đến có người phát hiện hơn nữa tới gần, cô cử động nhưng nghe thấy anh nói "Đừng nhúc nhích."

Thanh âm kia quá nhẹ, trong không gian hẹp lại càng trầm thấp hơn, cô đứng tại chỗ, cứng đờ không nhúc nhích.

Cho dù hai người cách nhau chỉ một chút, nhưng thân thể cao lớn của anh phát ra nhiệt xuyên thấu qua quần áo, một tác một tác xâm nhập khắp người cô. Lưng dần dần có mồ hôi chảy ra, cô yên lặng không một tiếng động nắm lấy góc áo chính mình.

Cũng may tình cảnh xấu hổ này không lâu lắm, cửa bị đẩy từ ngoài vào, đồng thời ánh sáng đập vào mắt, cô cũng thấy rõ biểu tình của mọi người đứng ngoài cửa.

Hiển nhiên là không nghĩ tới nơi này còn có người thứ hai, Lâm Dịch sững sốt, rồi mới nghiêm túc nói "Tề tổng, ba người kia đều xử lý tốt."

Tề Chiêu Viễn lãnh đạm xoay người đi ra ngoài, chỉ là bước ra một bước lại nhớ tới người vừa mới bị anh kéo vào, quay đầu nhìn lại liền rời đi.

Nhìn theo bóng dáng anh biến mất, Ninh Vi Lan buông góc áo bị nắm ra, lòng bàn tay phủ kín mồ hôi mỏng, cô bối rối giương mắt khi thấy Lâm Dịch còn chưa đi, ngược lại rất có hứng thú mà nhìn chính mình.

Là một người đại diện có tài nguyên, cả buổi chiều cũng ở hậu trường xem qua tiết mục thu, Lâm Dịch hiển nhiên biết người trước mắt là ai, thấy cô không nói lời nào, anh còn tưởng rằng là bị paparazzi theo dõi dọa đến, khóe miệng giương lên cười ra tiếng.

"Yên tâm đi, tôi đã xử lý sạch sẽ, sẽ không có người theo dõi chụp lén."

Ninh Vi Lan không nói tiếp, từng bước từng bước tự suy nghĩ lời anh mới vừa nói.

Theo dõi, chụp lén?

"Chụp lén?" Cô tròng mắt.

Lâm Dịch gật đầu, kiên nhẫn giải thích "Cả ba người đều là paparazzi, chuyên môn chụp lén sinh hoạt cá nhân của người nổi tiếng, mấy người giả dạng làm du khách, còn mấy người kia cái giả dạng làm sinh viên, không có hoá nhân kim tinh của tôi, thật đúng là không nhận ra được."

Ninh Vi Lan bị lời nói của Lâm Dịch làm bật cười, lại nghe anh nói.

"Bất quá bọn họ đại đa số đều sẽ giả thành fans, thăm dò nơi ở của thần tượng sau đó ngụy trang, tỉ mỉ chụp lén, vận khí không tốt thì không chụp được cái, vận khí tốt không chừng liền có một cái tin tức lớn....."

Lâm Dịch thao thao bất tuyệt, Ninh Vi Lan nghe lại bắt đầu thất thần, cô nhớ tới vừa nãy trong thang máy anh cầm điện thoại gửi tin nhắn, khi đó hẳn là cũng đã nhận ra..... Mà cô còn làm điều thừa, một đường nghĩ muốn làm như thế nào nhắc nhở anh.

Nhưng nghĩ lại, nếu như không có anh, cô chỉ nghĩ đó là fans theo dõi, cũng không nghĩ đến phương diện là paparazzi, không nói hiện tại rất có thể đã bị chụp lén, cũng có khả năng liên lụy người khác ở trong khách sạn này.

Rốt cuộc anh là giúp chính mình.

"Cái kia....." Cô muốn nhờ Lâm Dịch gửi lời cảm ơn cho Tề Chiêu Viễn, nhưng lại cảm thấy về sau nếu có cơ hội gặp mặt tự mình nói thì sẽ tốt hơn, bởi vậy lời nói đến bên miệng lại sửa lại "Cảm ơn anh, thời gian không còn sớm, tôi về phòng trước."

Lâm Dịch gật đầu.

Trở về phòng khóa kỹ cửa, Ninh Vi Lan nằm trên giường, thật lâu sau xoay người tắt đèn.

Một đêm khó ngủ, cũng không biết trải qua mấy tiếng cửa dần dần vang lên tiếng đập liên tục, Ninh Vi Lan bực bội ôm chần ngồi dậy, hơi sửa sang rồi mở cửa.

"Lâu như vậy mới mở cửa?" Người đại diện bước vào, liếc mắt nhìn Ninh Vi Lan một cái lại không che dấu tâm tình tốt "Sáng sớm liền đến nói cho cô biết tin tức tốt. Ninh Vi Lan, đây là cơ hội rất tốt, cô nếu không nắm chắc được đừng nghĩ tôi sẽ tranh thủ cho cô cái gì!"

"Tin gì?"

"Phim truyền hình "Cửu trọng cung lược", bộ phim này cũng là lần làm đạo diễn đầu tiên của Vu Trạch, Tề Chiêu Viễn đầu tư, tất nhiên nữ chính cô đừng mơ tưởng, tôi sẽ giúp cô tranh thủ vai nữ số 2."

Vu Trạch? Nữ số 2?

Tuy rằng biến mất 5 năm, nhưng cô biết Vu Trạch, người này diễn phim không bộ nào là không nổi tiếng. Nhưng thật ra không nghĩ tới Vu Trạch cũng

muốn làm đạo diễn, lại còn là hợp tác với Tề Chiêu Viễn.

Mà cô hiện tại lại có cơ hội này.

Đôi mắt đột nhiên sáng lên, Ninh Vi Lan thấp giọng hỏi: "Khi nào? Casting ở đâu? Kịch bản chỉ định hay là ở hiện trường phát huy?....."

Người đại diện trả lời, cuối cùng nhớ tới điều gì đó, hừ lạnh: "Với mức độ nổi tiếng hiện tại của cô, nếu không phải tôi có chút quen biết, trông đợi vào cô nổi tiếng, cơ hội này đều không tới lượt cô, hiện tại nghe rõ ràng cho tôi, nếu nữ số 2 không lấy được, cô liền ngoan ngoãn cho tôi....."

"Không có nếu." Cô nhìn chằm chằm người đại diện, thần sắc trầm tĩnh mà lặp lại "Sẽ không có nếu."

Cô sẽ bắt lấy cơ hội này, từng bước một một lần nữa bước vào tầm mắt của mọi người, làm tất cả mọi người nhớ kỹ tên của cô.

Nhớ kỹ diễn viên Ninh Vi Lan.

-----Mai Quỳnh-----

Ba ngày sau.

Ở sân bay dòng người chen chúc xô đẩy, Ninh Vi Lan ngồi chờ ở ghế, cúi đầu lướt Weibo.

Fans trên Weibo của cô số lượng ít ỏi có hơn mười nghìn, ít đến đáng thương. Người cô theo dõi cũng chỉ có mấy người, đa số là người đã từng hợp tác, hiện tại đã giải nghệ hoặc rất nổi tiếng.

Đứng đầu bảng tin phần lớn là những bài công chúng hứng thú, hoặc là một số việc phát sinh trong giới giải trí, Ninh Vi Lan đều lướt qua, cuối cùng ánh mắt dừng lại. Là "Cửu trọng cung lược", mặc dù đội hình diễn viên còn chưa chắc chắn, chỉ đạo diễn cùng nhà đầu tư cũng đủ làm fans cuồng thét chói tai. Ninh Vi Lan đọc bình luận, phần lớn là fans tiến cử mình tinh nhà mình, cô tiếp tục nhìn xuống, ngoài ý muốn nhìn đến một bình luận.

Chanh không manh: Gần nhất không phải nói nữ tinh nào đó sẽ trở thành người đầu tiên ký hợp đồng với Tề Chiêu Viễn sao, ai biết tin tức đúng hay sai không? Tôi thấy đương sự đến bây giờ cũng không lên tiếng, hơn phân nửa toàn là lảng xê.

Ninh Vi Lan biết anh đã sớm thành lập phòng làm việc của chính mình, bởi vì lúc trước không chú ý, không biết phòng làm việc còn không có nghệ sĩ nào.

Cô còn muốn xem thêm một tí, đúng lúc điện thoại lại hết pin, Ninh Vi Lan trực tiếp tắt máy, ngược mắt nhìn đại sảnh của sân bay.

Có rất nhiều người, hỗn loạn ầm ĩ, người đại diện còn chưa quay lại, cô nhầm chán đi xem tin tức chuyến bay, mà chính là giờ phút này, hiện lên hai bóng lưng quen thuộc. Quay đi quay lại lại không thấy nữa, Ninh Vi Lan cho rằng tối hôm qua ngủ quá muộn nên nhận nhầm người.

Máy bay từ từ cất cánh, Ninh Vi Lan ngồi ở trên ghế, mắt khẽ nhắm. Máy bay đã ổn định, nhưng bên tai cô chỉ có tiếng vù vù không ngừng, đầu đau nhức, cả người chỉ muốn cuộn tròn lại.

Cô biết, cô lại say máy bay.

Ninh Vi Lan cố gắng nhịn đi sự buồn nôn, mờ to mắt, muốn hỏi người đại diện có thuốc chống say không, nhưng người đại diện sớm đã ngủ, cô bất đắc dĩ, vuốt tay muốn ấn nút trên đầu, nhưng không thể nhin được nữa, cô đứng lên, chạy về hướng phòng vệ sinh.

Vốn là ăn không nhiều cơm lắm, dạ dày trống không, Ninh Vi Lan dựa vào tường, chờ trận choáng váng đi qua, mới rửa mặt sạch sẽ ra ngoài.

Ở khoang hạng nhất Tề Chiêu Viễn ngồi nghe Lâm Dịch báo cáo một số công việc sắp tới. Sau khi xong, anh định nghỉ một chút, bỗng chốc có tiếng bước chân nhỏ vụn đến gần. Tề Chiêu Viễn lơ đãng giương mắt, lọt vào tầm mắt chính là một bóng dáng tinh tế. Người con gái đi rất nhanh, dù đã bị khẩu trang che hơn một nửa khuôn mặt Tề Chiêu Viễn vẫn nhận ra.

Chẳng được bao lâu phía trước có tiếng mở cửa, Tề Chiêu Viễn thấy Ninh Vi Lan che miệng cúi đầu trở về, bước đi lảo đảo, anh hơi nhíu mày, nhớ tới hướng cô vừa đi vào, gần như đã đoán được.

Sau một lúc lâu, anh bất ngờ nói "Phía sau có âm thanh gì?"

Lâm Dịch "A" một tiếng, quay người ra phía sau xem, đang muốn nói gì đó, khóe mắt bỗng dừng nhìn thấy một người, lại là Ninh Vi Lan, sự khó chịu của cô thể hiện rõ ràng, Lâm Dịch gạt mình, liền ấn nút trên đầu.

Tiếp viên hàng không đến rất nhanh, khom lưng lễ phép dò hỏi.

"Bên kia có một cô gái giống như không thoải mái" Lâm Dịch chỉ chỉ phương hướng của Ninh Vi Lan hơi hơi mỉm cười "Có thể là say máy bay."

Tiếp viên hàng không lập tức hiểu, sau đó gật đầu đi qua.

Cho dù cách nhau vài hàng ghế, nhưng anh vẫn có thể dễ dàng nhận thấy rằng cô đã uống thuốc, Tề Chiêu Viễn liếc mắt nhìn Lâm Dịch, lấy bịt mắt ra

bắt đầu ngủ.

Máy bay hạ cánh, sự khó chịu của Ninh Vi Lan cũng vừa qua, nhân cơ hội cô bước vào xe chộp mắt.

Nửa giờ sau đã tới nơi, Ninh Vi Lan đi theo người đại diện lên tầng, nhìn bốn phía, bất giác nhớ tới Tề Chiêu Viễn. Hôm nay anh cũng tới sao?

Suy nghĩ cũng không có đáp án, Ninh Vi Lan từ bỏ, tìm vị trí ngồi xuống, đang trong lúc chờ đợi, cô suy đoán những tình huống sẽ phải diễn, bên cạnh nghe người đại diện thao thao bất tuyệt.

Loáng thoáng, cô giống như nghe thấy được một cái tên. Ninh Vi Lan cho rằng lại là ảo giác, cho nên khi chủ nhân của cái tên đó xuất hiện ở trước mặt cô, cô cũng rất kinh ngạc như một tia sét, đem cô đánh tỉnh.

"Ninh Vi Lan"

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thanh âm không lớn nhưng đủ kinh ngạc.

Ninh Vi Lan nhắm mắt, cũng không có phản ứng, cô nghiêng đầu, thấy người đại diện dừng lại, nhẹ nhàng băng quơ nói "Tiếp tục đi!"

Người đại diện nghẹn lời, ánh mắt ở hai người đi lại vài vòng, hốt hoảng tiếp tục.

Ninh Nhất Thuần khoanh tay trước ngực, vốn biểu cảm lãnh đạm càng là trầm xuống, cô nghe người đại diện bên cạnh nhỏ giọng như rồng nói "Ninh Vi Lan, cô tới thử vai nữ số 2?"

Người đại diện lại lần nữa bị đánh gãy, Ninh Vi Lan dứt khoát ngắt đầu

"Nếu không thì giống như đến để làm gì?"

"Chính là ngoài ý muốn" hơi cúi người khom lưng, Ninh Nhất Thuần trào phúng "Ngoài ý muốn chính là diễn viên mới cũng có thể có được tư cách đến thử vai, rốt cuộc còn có một người đại diện có khả năng, nhưng cũng không biết sau lưng làm cái gì..."

Người đại diện sắc mặt thoáng chốc liền trở nên khó nhìn, há mồm muốn nói, lại bị Ninh Vi Lan ngăn lại.

"Người mới?" Chậm rãi đứng lên, Ninh Vi Lan cao hơn Ninh Nhất Thuần rất nhiều, mặc dù Ninh Nhất Thuần đã đi giày cao hơn 7cm. Ninh Vi Lan rũ mắt từ trên cao nhìn xuống "Cô không phải là người mới đi lên?"

Ninh Nhất Thuần thần sắc lạnh lùng "Ninh Vi Lan tôi nói ai, trong lòng người đó rõ ràng."

"Xin lỗi, tôi không có đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ" Ninh Vi Lan cười cười ngồi xuống một lần nữa, nhìn Ninh Nhất Thuần thiết thòi cảm thấy cực kỳ có thành tựu, một lúc sau không nóng không lạnh nhắc nhở "Cô xác định còn muốn ở nơi này? Tôi hình như nghe thấy có người gọi tên của cô, đã hơn một lần."

Ninh Nhất Thuần hiển nhiên cũng biết, hừ lạnh rồi đi.

Xung quanh yên tĩnh hẳn.

Ninh Vi Lan biết người đại diện hiện tại định cũng tò mò cô cùng Ninh Nhất Thuần biết nhau và kết oán khi nào, nhưng cô không muốn giải thích, cũng trầm mặc, nhìn phía trước.

Không bao lâu liền đến phiên Ninh Vi Lan, cô để người đại diện ở bên ngoài chờ, một mình đi vào phòng. Từ cửa nhân viên công tác để một hộp giấy, Ninh Vi Lan còn chưa nhận được phần diễn mình cần, bỗng nhiên một bóng người đứng trước mặt.

"Ninh Vi Lan" không màng ánh mắt mọi người trong phòng, Ninh Nhất Thuần nghiêng đầu sát vào bên tai cô, nói nhỏ "Tôi khuyên cô vẫn là tự mình bỏ đi, vai nữ chính chắc chắn là của tôi, mà tôi một chút cũng không muốn ở đoàn làm phim thấy cô, cho dù là một vai diễn viên quần chúng, cô hiểu chưa?"

Ninh Nhất Thuần từ trước đến nay hiểu được nên lợi dụng ưu thế cùng với nhân khí của mình để ức hiếp người khác như thế nào, đối với Ninh Vi Lan tất nhiên cũng không ngoại lệ, nói xong liền kiêu ngạo mà hất cằm rồi đi.

"Tôi không phải tới thử vai phụ hoặc là diễn viên quần chúng" Ninh Vi Lan nhàn nhạt liếc mắt, cười như không cười, nói lại "Tôi là tới thử vai nữ số 2,

cho nên vô cùng cảm tạ khẳng định của cô."

Ninh Nhất Thuần không nghĩ tới Ninh Vi Lan xuyên tạc ý tứ của mình như vậy.

"Tôi có thể tiến vào đoàn phim hay không, đều có người quyết định, đương nhiên người đó không phải là cô, cho nên cô đừng nhọc lòng quá sớm, tôi không cần."

"Ninh Vi Lan!" Ninh Nhất Thuần mặt lạnh "Cô nói đủ chưa?..."

Nửa câu sau lời nói liền ở bên miệng, Ninh Nhất Thuần nhận ra tình cảnh giờ phút này, hối hận muốn cắn lưỡi, không chút nào che đậy mà trừng mắt nhìn Ninh Vi Lan, bước nhanh rời đi.

Mà Ninh Vi Lan nghe thấy cũng giương mắt nhìn lên, trong phòng chỉ bày một cái bàn, Tề Chiêu Viễn ngồi ở giữa, khuôn mặt lạnh lùng tựa Bắc Cực, cô hoảng hốt nhớ tới đêm hôm đó, anh cũng không nhìn chính mình như vậy.

Hoàn hồn, Ninh Vi Lan thấp giọng: "Xin lỗi"

Tề Chiêu Viễn không có nói tiếp, chỉ mở điện thoại nhìn thời gian "Cô còn có một phút đồng hồ để chuẩn bị."

Điều chỉnh lại tinh thần Ninh Vi Lan gật đầu.

Tờ giấy trong lòng bàn tay bị cầm có chút nhăn, Ninh Vi Lan chậm rãi bắt đầu. Ánh mắt khi chạm đến dòng chữ ở trên tờ giấy kia đồng tử chột co lại cả người tựa như không thể động đậy.

Có lẽ là rất lâu không có phản ứng, nhân viên công tác bên cạnh quơ quơ tay trước mắt cô. Ninh Vi Lan đột nhiên phản ứng lại nói vài câu xin lỗi, đi vào giữa.

Thân phận: Phóng viên

Cảnh tượng: Động đất cấp 8, phóng viên xuống xe xong nhìn đến hình ảnh thương cảm.

Không có lời kịch.

Tim đập nhanh như là muốn nhảy ra khỏi ngực, Ninh Vi Lan nhắm mắt, những kí ức phủ bụi đã lâu lập tức hiện lên, hình ảnh hiện rõ ràng như ngay trước mắt cô, nhanh tới mức cô không thể né tránh.

Đèn thủy tinh lung lay hết đợt này đến đợt khác, mọi người thét chói tai. Còn mẹ toàn thân đầy máu tươi.

Trong phòng ngoài Vu Trạch cùng Tề Chiêu Viễn, còn có không ít người, giờ khắc này nhìn chăm chú vào chính giữa, người con gái mắt nhắm lại trên mi còn vương nước mắt, rõ ràng chỉ là diễn kịch, người đầy bi thương tuyệt vọng lại khắc sâu cảm thụ.

Ba phút kết thúc thật nhanh, nhân viên công tác phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng đẩy đẩy cô.

Lần này đem cô từ trong hồi ức trở về, Ninh Vi Lan mở mắt ra, đầu óc còn có chút trống không, hoảng hốt một lúc lâu mới nhớ lại. Cô tiếp nhận khăn giấy nhân viên đưa, lau khô xong liền đi ra ngoài, ai ngờ phía sau lại có người gọi tên cô, Ninh Vi Lan phản ứng chậm, không biết đó là ai mà kinh ngạc xoay người.

"Ninh Vi Lan" Tề Chiêu Viễn nặng nề đặt câu hỏi "Trong đầu cô là cảnh tượng như thế nào?"

Ninh Vi Lan nhìn anh, đôi mắt vẫn đỏ bừng như cũ, một lát mở miệng "Xin lỗi, tôi không nghĩ sẽ trả lời vấn đề này."

Dứt lời trong phòng mọi người im lặng, ngừng thờ nhìn về phía Tề Chiêu Viễn. Tề Chiêu Viễn không nói, thật lâu sau mới trả lời "Cô đi ra ngoài đi, có kết quả tôi sẽ thông báo cho người đại diện của cô."

"Được, cảm ơn."

Sau Ninh Vi Lan còn có hai nữ diễn viên tới thử vai nữ số 2, kết thúc đã là nửa giờ, trong phòng chỉ còn lại hai người là Tề Chiêu Viễn và Vu Trạch.

"Nữ chính chắc chắn là Ninh Nhất Thuần, cô ta mấy năm nay ở trong giới kỹ thuật diễn được mãi giữa càng ngày càng tốt." Vu Trạch nhìn tư liệu trong tay, chột nhướn mày "Năm người thử vai nữ số 2 này, tôi chỉ vừa lòng hai người, còn cậu?"

Tề Chiêu Viễn hắng giọng.

"Một người là Tạ Diệp Nghi, một người khác là Ninh Vi Lan, Tạ Diệp Nghi danh tiếng cũng đủ, kỹ thuật diễn cũng vững chắc, đáng tiếc hình ảnh của cô ấy cùng hình ảnh nữ số 2 ngược lại." Vu Trạch hỏi đôi giọng "Ninh Vi Lan chỉ có thể tính là người mới, danh tiếng không nổi, kỹ thuật diễn thật ra không tồi, vừa rồi tôi đều cảm giác được sự khổ sở, là người có thực lực, hình tượng tương đối phù hợp với nữ số 2." Nói đến Vu Trạch thờ dài, nhìn về phía Tề Chiêu Viễn "Cả hai người đều không tồi, nên chọn người nào, cậu có kiến nghị gì không?"

Tề Chiêu Viễn chưa tiếp lời, suy nghĩ trở lại lúc Ninh Vi Lan diễn, không có lời kịch, cũng không có phát ra thanh âm gì, chỉ là roi nước mắt, khiến cho anh đồng cảm như chính là cô vậy.

Làm anh càng muốn biết, đến tốt cùng là nghĩ đến hình ảnh gì, làm cô khóc thương tâm như vậy.

Thật lâu sau.

"Ninh Vi Lan." Anh đột nhiên nói. Vu Trạch ngăn người, hỏi "Vi sao lại chọn cô ấy?"

Vi cái gì? Tề Chiêu Viễn nghĩ.

Bởi vì cô có sức cuốn hút khi diễn, làm anh thấy được cô có thể phát triển bằng tốc độ mọi người không thể tưởng tượng được trở thành một siêu sao.

-----Mai Quỳnh-----

Ninh Vi Lan thử vai xong không có lịch trình tiếp theo, về nhà ăn vài món đơn giản, liền ôm máy tính xem phim, mơ màng sắp ngủ thì nhận được điện thoại của Dịch Chi Ngôn, hẹn buổi tối cùng nhau ăn cơm.

"Cậu ở thành phố B à?"

Dịch Chi Ngôn đáp "Đúng vậy, bên này có hoạt động, buổi tối thì không có, thích hợp ăn cơm." Tạm dừng một giây "Cậu đang ở nhà? Chờ tôi xong thì qua đón?"

"A? Không cần" Ninh Vi Lan lắc đầu, "Cậu nói cho tôi địa chỉ, tí tôi tự mình qua."

Dịch Chi Ngôn báo địa chỉ, Ninh Vi Lan cầm bút ghi lại, hàn huyên vài câu, mới tắt điện thoại. Cách thời gian hẹn còn bốn tiếng, Ninh Vi Lan lên giường, hẹn đồng hồ báo thức xong ngủ thiếp đi.

Đến thời gian rời giường, Ninh Vi Lan rửa mặt, đeo khẩu trang và đội mũ ra cửa. E ngại Dịch Chi Ngôn là ca sĩ nổi tiếng, hai người hẹn cơm chiều ở một nhà hàng tư nhân, Ninh Vi Lan đi theo phục vụ vào, đẩy cửa thì đã thấy Dịch Chi Ngôn ở bên trong.

Là bạn tốt mấy năm nay, Dịch Chi Ngôn đã biết rõ khẩu vị của Ninh Vi Lan, trước khi cô đến đã gọi đủ một bàn đồ ăn. Hai người không có thói quen vừa ăn cơm vừa nói chuyện, chờ cơm nước xong mới nói chuyện phiếm.

"Tôi nghe nói cậu hôm nay đi diễn thử, kết quả như thế nào?"

"Còn chưa có kết quả." Ninh Vi Lan cúi đầu nhấp ngụm nước ấm, nghĩ đến vài việc "Cũng đừng hỏi tôi có hay không tin tưởng vấn đề loại này, nói thật tôi cũng không biết."

Dịch Chi Ngôn cười ra tiếng "Vậy sẽ không hỏi nữa, chúng ta nói việc khác."

"Ví như?"

"Ví như....." Dịch Chi Ngôn suy nghĩ, ngay sau đó nghe cô nói.

"Ví như, hôm nay ở nơi thử diễn gặp được Ninh Nhất Thuần, cô ta thử vai nữ chính."

Dịch Chi Ngôn ngăn ra, thanh âm thấp xuống "Sau đó như nào?"

"Không có gì, nói mấy câu cũng thôi." Cô cũng không muốn cho người khác biết đoạn đối thoại giữa hai người, vừa nhấc mắt thấy lông mày Dịch Chi Ngôn nhíu chặt, cô bắt đầu lo lắng, cũng chưa có chuyện gì phát sinh, thật sự chỉ nói mấy câu."

Chẳng qua mấy câu đó, thuốc súng tràn ngập thôi.

Dịch Chi Ngôn nhấp môi chưa nói một lời, bộ dáng này làm Ninh Vi Lan bắt đầu hối hận vì chủ động nói chủ đề này, vội vàng lơ đãng chuyển chủ đề "Nghe nói doanh số bán album lại tăng lên, có phải hay không tôi nên chúc mừng cậu?"

"Nào có....." Ý tứ nói sang chuyện khác quá rõ ràng, Dịch Chi Ngôn sao có thể không biết, nhưng cũng biết đó là cảm kỵ của cô, dứt khoát phôi hợp.

Bởi vì hoạt động tuyên truyền sắp tới bay qua nhiều quốc gia, Dịch Chi Ngôn liền nói với Ninh Vi Lan chuyện lạ phát sinh dọc đường, bầu không khí cực kỳ hài hòa.

Nếu không phải âm thanh ầm ĩ ngoài cửa, sẽ càng tốt.

"Có chuyện gì sao?"

"Không biết" Dịch Chi Ngôn lắc đầu, không cảm thấy hứng thú. Bên ngoài càng lúc càng ồn, còn có xu hướng tới gần phòng hai người, anh sợ là paparazzi "Cậu ở đây, tôi đi xem thử."

Cửa vừa mở ra, thanh âm càng lớn, một người trung niên đứng ở chính giữa đại sảnh, sắc mặt đỏ không ngừng lâm nhâm, trong tay còn nắm chặt bình rượu vang đỏ, hướng trong miệng rót.

Hắn là say rượu làm loạn, Dịch Chi Ngôn vừa muốn quay lại phòng, lại thấy Ninh Vi Lan đã đứng ở bên cạnh, anh kéo tay muốn kéo cô trở về phòng ngồi một lúc. Ý thức được cô vẫn luôn nhìn theo một phương hướng, Dịch Chi Ngôn nhìn theo tầm mắt cô, thấy có hai người từ hành lang đối diện đi tới, trong đó một người dừng lại, đậm mực liếc mắt qua.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trong não nhanh chóng hiện lên tên của đối phương, Dịch Chi Ngôn cùng Tề Chiêu Viễn không cùng lĩnh vực, cũng không quen lắm, nhưng vẫn lễ phép gật đầu chào.

"Vi Lan, chúng ta vào thôi!" Tuy đã có người ngăn cản, nhưng rốt cuộc nam nhân say rượu vẫn gây chuyện, Dịch Chi Ngôn sợ xảy ra chuyện gì, nhẹ giọng kêu cô. Thanh âm kéo Ninh Vi Lan trở về, cô chớp chớp mắt hoàn hồn, mới phát hiện tầm mắt hai người dừng ở trên người mình, cô do dự một lát.

"Tề tiên sinh."

Không tính gần, Vu Trạch vẫn chưa phát hiện cách xưng hô, cười tủm tỉm đến gần, phảng phất không thấy nam nhân chính giữa đại sảnh.

"Ăn cơm ở đây sao?"

Ninh Vi Lan gật đầu, ánh mắt nhìn bóng dáng Tề Chiêu Viễn.

"Nhà hàng này đồ ăn kiểu Trung không tồi, tôi cùng Chiêu Viễn cũng thường tới" Vu Trạch nói "Có cơ hội hai người cũng có thể đến thử."

Vu Trạch tốt bụng đề nghị, đề tài quay đi quay lại liền tới buổi diễn thử sáng nay, khóe miệng khẽ cười trêu chọc "Buổi sáng biểu diễn của cô làm tôi có ấn tượng sâu sắc, nói thật, tôi hợp tác với rất nhiều diễn viên, phần lớn đều yêu cầu một đoạn thời gian để có cảm xúc, người nhập diễn nhanh có rất ít."

Ninh Vi Lan không muốn nói đến buổi diễn thử sáng nay, khóe miệng khẽ cười nói lời cảm ơn.

Rốt cuộc người ta là đến ăn cơm, Vu Trạch cũng không dám quấy rầy lâu, vì vậy rời đi, Ninh Vi Lan cũng có ý này, đang nghĩ có nên nói gặp lại với người đứng bên hay không, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vờ vụn, theo bản năng lui về phía sau một bước, liền bị đẩy hướng về phía bên phải, phanh một tiếng không kịp phòng ngừa ngã phải khung cửa, Ninh Vi Lan phát đau, đầu óc ầm ầm vang lên.

Bên chân là mảnh nhỏ của bình rượu, Dịch Chi Ngôn hoàn hồn giữ hai vai Ninh Vi Lan, xác định cô không có việc gì, thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó nhú mày nhìn về chính giữa đại sảnh, người trung niên đã bị bảo an giữ lại kéo ra ngoài, trên đường còn nghe thấy tiếng mắng chửi.

Giám đốc tới, mặt đầy áy náy, Ninh Vi Lan chỉ là bị kinh sợ một chút, lắc đầu ý bảo không có việc gì, sau đó rũ mắt lặng lẽ nhìn về phía Tề Chiêu Viễn.

Cô biết, vừa rồi là anh phản ứng nhanh đẩy cô ra, nếu không cô sẽ dẫm lên trên mảnh nhỏ phía sau.

Âm thầm nắm chặt góc áo, cô nâng mắt muốn nói cảm ơn với anh, vì chuyện ở trong phòng lần trước, nhưng lời nói còn chưa đến bên miệng, liền thấy mu bàn tay anh có một vết thương đang chảy máu.

"Vậy chúng tôi đi trước." Vu Trạch hơi hơi mỉm cười, nhìn về phía người bên cạnh.

"Chờ một chút."

Nghe được Tề Chiêu Viễn rời đi, Ninh Vi Lan theo bản năng giơ tay cầm lấy góc áo anh, thấy được ánh mắt của anh mới phản ứng lại là không thích hợp, cô buông tay ra, nhỏ giọng.

"Mu bàn tay anh có vết thương chưa qua xử lý dễ bị nhiễm vi khuẩn, tôi có băng dán ở đây." Ninh Vi Lan hai ngày trước cắt rau không cẩn thận cắt vào tay, lúc ấy cố ý để mấy cái băng dán ở trong túi, hiện tại vẫn còn, chỉ là càng sốt ruột càng không tìm thấy, gấp đến mức trên trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, vừa tìm trong túi một lần nữa, anh đã ngồi xuống bên cạnh.

Vu Trạch thấy Tề Chiêu Viễn đi vào, tự nhiên cũng đi theo, hai bên đã đủ người, anh nhướng mày ngồi xuống đối diện Dịch Chi Ngôn.

Chỗ ngồi gần nhau, cho dù có cách nhau một khoảng cách, Ninh Vi Lan cũng có thể cảm giác được ánh mắt lạnh lùng dừng ở đỉnh đầu, cô ổn định tinh

thần, nghĩ đưa băng dán qua để anh tự mình dán, anh duỗi tay ra nhàn nhạt giải thích "Tay phải tiện."

Ninh Vi Lan không nói chuyện, suy nghĩ vài giây dứt khoát hào phóng cầm tay anh, tay anh rất lớn cũng rất ấm áp, móng tay được tu bỏ sạch sẽ, xương ngón tay thon dài. Cô lấy khăn giấy lau sạch vết bẩn, một tay xé mở băng dán dán cho anh, động tác dịu dàng.

Trong phòng an tĩnh, tiếng kim đồng hồ trên tường vô cùng rõ, Ninh Vi Lan cảm thấy như rất xấu hổ, thuận miệng tìm đề tài nói.

"Miệng vết thương tuy rằng không sâu, nhưng về vẫn phải dùng cồn để khử trùng, hai ba ngày sẽ tốt." Anh không lên tiếng, lẳng lặng nhìn cô.

Mọi thứ có thể nói đều nói hết, Ninh Vi Lan nhất thời không biết nên nói gì, sau một lúc lâu mới nhớ tới phải nói lời cảm ơn.

"Vừa rồi vô cùng cảm ơn anh" cô ngước mắt, thanh âm nhẹ như đang ní non "Còn có lần trước."

Anh ừ một tiếng, Ninh Vi Lan cũng không biết nên nói cái gì, liếc mắt nhìn Vu Trạch. Nhất là ánh mắt hứng thú của Vu Trạch rất giống ánh mắt của Lâm Dịch hôm đó, cô yên lặng mà nhũn mảy, không nói chuyện.

Ở trong vòng lẩn lộn đã nhiều năm, việc xem mặt mà đoán tài năng tất nhiên là Vu Trạch có, Vu Trạch không tiếng động mà cười cười, trực giác cho anh biết hai người lúc trước đã gặp qua, còn xảy ra việc gì đó mà anh không biết.

"Thật ra kết quả thử vai đã có, cô có muốn biết không?"

Ninh Vi Lan trở mặt, lực chú ý tức khắc bị kéo đi "Muốn."

"Tôi thử vai nữ số 2 tổng cộng có năm diễn viên đến, tôi từ trong đó chọn hai người, một người là Tạ Diệp Nghi" Vu Trạch cô tình tạm dừng "Còn có một người chính là cô, nhưng nữ số 2 chỉ có một."

"Vây....." Nàng mở to mắt, khăn trương mà tim nhảy lên đến cổ họng.

Vu Trạch dựa lưng vào ghế "Sau đó nữ số 2 là cô."

Tim đập nhanh, kinh ngạc vài giây, Ninh Vi Lan cười nói "Cảm ơn đạo diễn."

Ai ngờ Vu Trạch xua tay "Đừng cảm ơn tôi, thật ra là....."

Đáng tiếc 3 từ "Chiêu Viễn chọn" chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị đánh gãy.

"Một tuần sau tiến tổ, địa điểm là thành phố J, có việc gì đột xuất có thể báo lại, nhưng không được đến muộn hoặc vô duyên vô cớ biến mất." Tề Chiêu Viễn đứng dậy "Còn có chút việc, tôi đi trước."

Anh đã đi đến cửa, Vu Trạch thấy thế đuổi theo. Trong phòng chỉ còn hai người, Dịch Chi Ngôn nhấp môi, trầm mặc thật lâu hỏi: "Vi Lan, cậu cùng Tề Chiêu Viễn quen biết?"

Ninh Vi Lan còn đắm chìm trong tin vui, trả lời qua loa "Không gọi là quen biết.". Dịch Chi Ngôn nhìn ra suy nghĩ của cô, cũng không hỏi tiếp, ngồi một lúc rồi đưa cô về nhà.

Tắm xong Ninh Vi Lan nhận được điện thoại của người đại diện, chính là chúc mừng cô lấy được vai nữ số 2, cô cũng không kinh ngạc.

"Kịch bản ngày mai tôi sẽ đưa cho cô, cuối tuần tiến tổ, tranh thủ lần này để nổi tiếng." Người đại diện không nói Ninh Vi Lan còn không có nhớ tới Ninh Nhất Thuần, chờ người đại diện nói xong, mới hỏi "Anh có danh sách hoàn chỉnh của nhân viên đoàn phim không?"

"Có, cô hỏi để làm gì?"

"Tôi muốn biết là cùng ai hợp tác." Cô tùy tiện lấy cớ.

Người đại diện không nghi ngờ "Đợi một lúc tôi sẽ gửi qua cho cô, cô nên xem kỹ, ai cũng có danh tiếng hơn cô, tìm một người mà nịnh bợ lẳng xê không tồi."

Ninh Vi Lan tự động xem nhẹ câu nói của người đại diện. Chưa đến hai phút cô đã nhận được danh sách, Ninh Vi Lan mở hòm thư, ánh mắt dừng ở vị trí nữ chính: Ninh Nhất Thuần. Tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy vẫn rất kinh ngạc, càng xem càng cảm thấy phiền lòng. Cô mở TV ra, bắt chính mình dời đi lực chú ý.

Cùng lúc đó.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, Tề Chiêu Viễn lấy khăn tắm lau mấy cái, mặc áo tắm dài xong mới phát hiện băng dán đã bị bóc ra. Miệng vết thương đã sớm kết vảy, không có một chút đau đớn, lâu sau cong lưng đem băng dán nhặt lên cho vào thùng rác.

Hòm thuốc đặt ở phòng ngủ phủ đầy bụi, Tề Chiêu Viễn cầm bông khử trùng vết thương rồi sau đó qua thư phòng.

Mấy ngày sau tới thành phố J, Ninh Vi Lan đi theo người đại diện vào xe bảo mẫu, cô ngáp nhẹ cố nén cơn buồn ngủ. Đến khách sạn, bước vào phòng, trước tiên lên giường ngủ một lúc. Ngủ một lúc trực tiếp qua thời gian ăn cơm trưa. Ninh Vi Lan mơ mơ màng màng cầm điện thoại. Thế nhưng đã là 7 giờ rồi, sợ nhà ăn đóng cửa, cô rửa mặt xong trực tiếp đi xuống tầng. Cũng may nhà ăn còn mở, Ninh Vi Lan không có tâm trạng ăn uống. Dù sao thời gian cũng không còn nhiều, cô gọi một bát cơm chiên. Cầm điện thoại đi tìm chỗ ngồi.

Thời gian này phần lớn mọi người đều đã ăn xong, vì vậy nhà ăn rất ít người. Từng bàn từng bàn đều trống, Ninh Vi Lan mới vừa chọn một góc ngồi xuống, gần đó có bóng dáng quen thuộc. Khi thấy rõ góc nghiêng của người nọ, cô ngẩng người. Là anh - Tề Chiêu Viễn.

Ở chỗ này gặp anh, Ninh Vi Lan cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, cô vẫn luôn cho rằng anh là người đầu tư, sẽ không xuất hiện ở phim trường. Ai ngờ anh không chỉ tới, mà còn ở đây, không nhanh không chậm mà ăn cơm một mình.

Ngón tay không cẩn thận chạm vào chén nước nóng, nhiệt độ cao nhảy mất kéo thần trí về, cô hít sâu. Bụng khay đồ ăn lên, đi về phía anh đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Còn chưa đến gần, Tề Chiêu Viễn đã phát hiện, ngược mắt lãnh đạm nhìn cô, hô hấp Ninh Vi Lan dồn dập, tiến lại đi phía trước vài bước, nhẹ nhàng dò hỏi "Tề tiên sinh, tôi có thể ngồi ở chỗ này sao?"

Tề Chiêu Viễn trầm mặc, lâu sau mới đồng ý, Ninh Vi Lan ngồi xuống, ngón tay nắm chiếc đũa, lơ đãng ngó đến mu bàn tay của anh. Miệng vết thương của anh đã tốt, không lưu lại sẹo.

Tiếng chuông vang lên, Ninh Vi Lan yên lặng ăn cơm nhìn anh nhận điện thoại, cô không muốn nghe lén, nhưng âm thanh lại vang bên tai cô, tiếng cười bên kia không cần nghĩ cũng biết là Vu Trạch. Lặng lặng chờ anh nói xong, Ninh Vi Lan đặt đũa xuống.

"Tề tiên sinh, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh."

Từ ngày biết kết quả của việc chọn người diễn vai nữ số 2, trong lòng cô vẫn có thắc mắc. Cô biết Tạ Diệp Nghi là ai. Một tiểu hoa đán có kỹ thuật diễn cùng nhân khí không thể bắt bẻ. Nhưng giữa hai người, cô lại được chọn. Ninh Vi Lan cũng không cảm thấy mình kém, xét kỹ thuật diễn, cô tự nhận không có trở ngại, còn có rất tiến bộ rất lớn, xét nhân khí, không nói 5 năm trước, hiện tại đúng là không có nhiều người biết cô, nhưng điều này không bao gồm cả tương lai.

Kết quả này làm cô kinh ngạc, thoáng thoáng cũng từ ngày Vu Trạch không nói hết, nên việc này nhất định không phải Vu Trạch quyết định. Mà là anh.

Tề Chiêu Viễn dù chưa lên tiếng, Ninh Vi Lan biết là anh đang đợi mình mở miệng, cô nhắm mắt che đi tâm tình phức tạp, nghiêm túc nói tiếp.

"Theo tôi được biết, Tề tiên sinh từ lúc chuyển hình thành đạo diễn đến nay chỉ đầu tư ba bộ phim, hai bộ phim truyền hình một bộ phim điện ảnh, đều là diễn viên nổi tiếng cùng đội hình chế tác tốt, "Cửu trọng cung lược" là bộ thứ tư, đồng thời cũng là một ngoại lệ."

Ngoại lệ là bạn tốt Vu Trạch đặt chân vào làm đạo diễn, ngoại lệ tiếp theo chính là trừ nam nữ chính là nhất tuyến minh tinh, phần lớn đều là nhị tuyến và tam tuyến và còn có cả người mới là cô.

"Tôi muốn biết, Tề tiên sinh mạo hiểm chọn ra một người diễn viên mới không có tác phẩm nào, kỹ thuật diễn còn chưa biết, nhân khí cơ bản bằng không....." Cô nói, lúc sau dừng lại nhìn vào mắt anh "Không sợ thất bại sao?"

Dứt lời không khí lặng im rất lâu, Ninh Vi Lan cắn môi, thời gian lâu đến mức cô cho rằng anh sẽ không trả lời, bỗng nhiên nghe được một câu nhàn nhạt, cô còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

"Ninh Vi Lan, đầu tư là như thế nào?"

Cô giật mình, đáp: "Người đầu tư trước tiên sẽ đầu tư một mức nhất định, sau đó trong tương lai sẽ hy vọng nhận được lãi....."

Anh nghe xong, lạnh nhạt nói tiếp "Nhận lại cũng chỉ là hy vọng, có lẽ sẽ có lãi, đây là định luật. Nhưng tôi là diễn viên và cũng là thương nhân, thương nhân sẽ không làm việc gì có thể gây lỗ vốn cho bản thân."

"Cho nên....."

"Cho nên" anh cong cong khóe miệng, khoanh tay trước ngực "Tôi lựa chọn đầu tư đều sẽ có lãi, mà cô sẽ giúp tôi lấy được số lãi đó."

Anh đứng dậy chuẩn bị rời đi, Ninh Vi Lan chớp chớp mắt. Khẳng định của anh làm cô vô cùng kinh ngạc gọi anh "Tề tiên sinh."

Anh quay đầu lại.

"Vô cùng cảm ơn anh"

"Không cần." Anh thu hồi ánh mắt, ngênh ngang rời đi. Ninh Vi Lan nhìn theo bóng dáng anh biến mất. Một mình ăn xong, cũng trở về phòng.

Tắm rửa xong cũng đã là 9 giờ rồi, tuy ngày mai dậy sớm nhưng giờ này cũng chưa ngủ được, Ninh Vi Lan dứt khoát ngồi đọc kịch bản.

Cô tuy rằng là nữ số 2, nhưng phần diễn lại không nhiều lắm, cả lời kịch chỉ có vài tờ, Ninh Vi Lan đọc một lúc rồi lên giường ngủ.

Toàn bộ thế giới đen tối, chỉ còn có thể nghe thấy được tiếng mưa đập vào cửa sổ, cô nhắm mắt kéo cao chăn, hô hấp dần dần chậm lại đi vào giấc mơ.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Chính thức bắt đầu quay.

Ở trong phòng nghỉ hoá trang xong, vốn là chưa đến cảnh của cô, Ninh Vi Lan cầm kịch bản ngồi xuống ghế, cô sợ tí nữa khản trương quên mất lời kịch của bản thân.

Ninh Vi Lan vốn là người có thể tĩnh tâm làm việc, xung quanh mặc dù ồn ào ầm ĩ, cô cũng có thể ngăn cách tất cả, đọc thuộc lời kịch.

Vì vậy cô không phát hiện Ninh Nhất Thuần đến gần, cho đến khi kịch bản trên tay bị lấy đi mới giương mắt nhìn.

"Thật không nghĩ tới ở đoàn phim thấy cô." Mới buổi sáng 7 giờ, mặt trời đã lên, Ninh Nhất Thuần cầm ô mắt khẽ liếc "Nữ số 2? Ninh Vi Lan cô vẫn còn có bản lĩnh, có thể đem Tạ Điệp Nghi đá đi, người đại diện của cô hẳn là phí rất nhiều công sức."

Ninh Vi Lan không muốn nói chuyện cùng cô ta, ngồi dậy đoạt lấy kịch bản, nhưng Ninh Nhất Thuần nghiêng người tránh thoát, cười lạnh tiếp tục nói.

"Vẫn là cô dùng quy tắc ngầm, cùng người nào thông đồng?" Ninh Nhất Thuần ánh mắt tùy ý dạo qua một vòng phim trường, dừng trên người nhà làm phim không có ý tốt "Biết cô rất muốn nổi tiếng, nhưng ít nhất cũng không cần vượt qua giới hạn, có một người để thông đồng lên giường liền dỡ mọi thủ đoạn không dứt."

Nhìn khuôn mặt không có biểu cảm, Ninh Nhất Thuần càng nói càng quá phận "Rốt cuộc vẫn là đóng phim, cô nên tiết chế, nhưng cô thông đồng như thế nào cũng không thể nổi tiếng được."

"Nói xong chưa?"

Ninh Nhất Thuần bị cắt đứt, đè thấp âm thanh "Ninh Vi Lan, cô có ý tứ gì?"

Ninh Vi Lan không phản ứng, ngược lại nhân lúc cô không chú ý đoạt lại kịch bản, Ninh Vi Lan vỗ vỗ như trên đó có cái gì không sạch sẽ, hành động này làm mặt Ninh Nhất Thuần đen lại.

"Ninh Nhất Thuần, bệnh cũ của cô một chút cũng chưa khỏi từ 5 năm trước đến bây giờ." Ninh Vi Lan cười khê "Vẫn là tự mình đa tình như vậy, tự cho mình là đúng."

"Ninh Vi Lan!"

Ninh Vi Lan cười tùy ý đứng lên, rũ mắt xem người thấp hơn mình một cái đầu "Em gái."

"Cô vừa mới nói thật giống như người có phong phú kinh nghiệm." cô nhướn mày "Hay là cô sớm đã trải qua, cho nên hiện tại có đủ kinh nghiệm để giáo dục việc này cho tôi."

Ninh Nhất Thuần bị cô nói sắc mặt đỏ lên, căn bản không nghĩ tới cô sẽ lấy câu nói của mình đánh trả lại, muốn mắng Ninh Vi Lan lại e sợ bị nhiều người nghe thấy, chỉ có thể giả vờ mỉm cười, lời nói đầu điểm tức giận.

"Ninh Vi Lan, cô đừng đắc ý, còn không phải là một người biến mất 5 năm sao? Như thế nào? Bệnh trầm cảm? Vẫn là đến kiểm chế một tí. Nếu không thì không biết có sống trong vòng luẩn quẩn này lâu không."

Nói xong Ninh Nhất Thuần nhịn không được nở nụ cười, đầu hơi ngẩng héch lên, lời nói lạnh đi vài phần "Bất quá cũng tốt, xuống dưới cùng mẹ mình đi, sống lâu rất mệt mỏi, mỗi năm còn phải làm cơm giỗ người chết....."

Lời nói đến đây liền không nói được, bởi vì Ninh Vi Lan không hề theo dự định mà duỗi tay nắm lấy cổ tay cô, lực đạo không nhẹ tí nào, như là muốn bóp gãy cổ tay của cô. Ninh Nhất Thuần mất phẩm hồng, một chữ cũng không nói ra.

"Ninh Nhất Thuần, tôi cùng mẹ tôi như thế nào, không cần cô phải nhọc lòng, nếu cô có thời gian rảnh rồi không bằng tự quan tâm việc của mình, đừng tới tìm tôi. Tôi không vui khi thấy cô, nghe hiểu chưa?"

"Còn có, đừng động vào điểm mấu chốt của tôi, cô không sợ bệnh trầm cảm của tôi tái phát rồi tự sát sao? Cho nên đừng động vào tôi, tránh cho bệnh

tái phát lại xảy ra chuyện gì, lúc đấy cô trốn đều không kịp!"

Ninh Nhất Thuần tức giận rời đi, Ninh Vi Lan một lần nữa ngồi xuống, ngửa đầu uống nước, nước lạnh xuyên qua yết hầu đi thẳng tới dạ dày, khuếch tán ra khắp người. Cô nắm chặt ly nước thật lâu sau mới buông ra.

Từ đầu Ninh Vi Lan đã không NG, càng về sau trạng thái của Ninh Vi Lan càng tốt, thậm chí nam số 2 thường thường quên từ, cô còn có thể nhắc. Cứ như vậy phần diễn ban ngày của cô rất nhanh kết thúc, Ninh Vi Lan ở bên đợi đến phần diễn buổi tối.

Thành phố J ở phía nam bây giờ lại còn là mùa hè, buổi tối 7 giờ rưỡi trời mới bắt đầu tối và đặc biệt ở đây rất nóng, lúc này Ninh Vi Lan còn mặc trang phục cô đại phiền phức, mồ hôi dần dần đổ ra. Nhận cái quạt gián dị từ người người đại diện, Ninh Vi Lan cúi đầu tiếp tục đọc kịch bản, mới vừa đọc vài câu, truyền vào tai liền là âm thanh ồn ào, ầm ầm có vài phần quen thuộc. Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn, cứ như vậy trực tiếp vào ánh mắt của một người.

"Mau lấy rồi đưa cho nhân viên mỗi người một phần." Trần Tú Lệ nghiêng đầu bảo trợ lý của Ninh Nhất Thuần, thỉnh thoảng cùng tầm mắt một người giữa không trung gặp nhau. Cô phản ứng rất nhanh, ghé mắt nhìn về phía bên cạnh "Nhất Thuần, con cùng Vi Lan cùng đoàn phim sao?"

Ninh Nhất Thuần vẫn còn tức giận, nghe thấy Vi Lan suýt nữa không thể kiềm chế, hừ một tiếng coi như đã trả lời.

Mà Ninh Vi Lan cũng dời mắt, rũ mắt nhìn kịch bản, bên tai toàn là âm thanh nói chuyện của Trần Tú Lệ, Ninh Nhất Thuần và mọi người, cô không muốn nghe nhưng không thể làm được.

Nhắm mắt lại liền tràn ngập khuôn mặt bảo dưỡng tốt của Trần Tú Lệ, 5 năm khuôn mặt cũng chưa có biến hoá lớn, và ô vẫn còn nhớ khuôn mặt dữ tợn năm đó.

Câu nói "Mày muốn chết thì tự mình chết, đừng lôi kéo bọn tao đẽm lưng" một lần lại một lần ở trong đầu vang lên, như là cái loa to, Ninh Vi Lan tâm không thể yên tĩnh được, đứng dậy đi đến góc hẻo lánh.

Chia cho nhân viên mỗi người một hộp dưa hấu, Ninh Nhất Thuần nhớ đến còn có một người, tầm mắt hướng về phía nào đó nhưng không thấy người kia đâu, cô tùy ý kéo một người nhân viên hỏi, cũng không biết anh đã đi đâu.

Vốn định chờ Tề Chiêu Viễn trở về, nhưng phần diễn của cô cần quay lập tức, chỉ có thể để người phụ trách đưa cho anh.

Tề Chiêu Viễn quay lại, ánh mắt chạm đến hộp dưa hấu đặt trên bàn. Anh nhìn xung quanh, nghĩ thầm là người nhân viên nào đó mua đến, liền không hỏi lại. Chỉ là anh không thích loại đồ ngọt giống như dưa hấu, để lại rất lãng phí, định để lại cho Vu Trạch, nhưng ngoài ý muốn anh phát hiện, tất cả mọi người ai cũng có một hộp, chỉ có mỗi bàn gần Ninh Vi Lan không có. Anh trầm tư một lúc, đem hộp dưa hấu một lần nữa đặt ở bên cạnh.

Đứng dậy đi đến hướng máy theo dõi, hai người thấp giọng thảo luận xong, Tề Chiêu Viễn vẫy tay gọi người phụ trách đến, thuận miệng tìm lý do để đem hộp dưa hấu đến chỗ Ninh Vi Lan.

Người phụ trách rời đi, anh tiếp tục nhìn về phía máy theo dõi, nhìn lại đoạn phim vừa mới quay, không nghĩ đến hành động lúc này bị người đại diện của Ninh Vi Lan nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Mới vừa vào buồng vệ sinh liền có dự cảm không tốt, quả nhiên là dự cảm đó đến rất nhanh. Con đau làm mặt cô trắng bệch. Trở lại chỗ ngồi, Ninh Vi Lan ngồi yên cuộn tròn người lại mà ôm bụng.

Vào ban đêm, thành phố J độ ẩm vừa đủ, gió nhẹ thổi qua, ngay từ đầu còn tốt, một thời gian sau bắt đầu đau bụng, cả người rét run. Ninh Vi Lan không nghĩ sẽ đứng dậy đi tìm nước ấm, ngồi yên trên ghế giữ nguyên một tư thế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đến lúc người đại diện trở về. "Còn có một cảnh nữa sẽ đến lượt của cô, quay xong cảnh này cô có thể về khách sạn nghỉ ngơi." Người đại diện ngồi xuống, khoé mắt liếc nhìn Ninh Vi Lan, bỗng nhiên cười như không cười "Ninh Vi Lan, tôi thật là xem thường cô."

Bởi vì không thoải mái, sắc mặt của cô không được tốt lắm, nghe câu nói ám chỉ không nóng không lạnh này xong. Mở mắt ra lộ ra vẻ nghi hoặc.

Người đại diện bĩu môi, không để ý về mặt của cô "Đừng giả vờ cho tôi xem, trách không được dù khuyên như thế nào cô cũng không chịu quay cảnh diễn kịch tình, tôi lúc trước cũng chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ cô thật là đi tìm kim chủ đề thông đồng."

"Có ý tứ gì?" Kim chủ?

"Còn giả vờ nữa à, Bình Vi Lan cô lừa người khác còn được, tôi là người đại diện của cô, che giấu không cần thiết. Cái hộp dưa hấu kia là Tề Chiêu Viễn cho cô." nói đến hộp dưa hấu người đại diện đột nhiên cười ra tiếng, tầm mắt đăm ở thân hình người đứng gần máy theo dõi đi lại vài lần "Nói cho tôi biết, từ khi nào cô thông đồng, đến bước nào rồi?"

Ninh Vi Lan không trả lời, ở trong giọng nói cao hừng của người đại diện, cô đại khái là hiểu ra tại sao lại thế này.

Ánh mắt nhìn xuống cái hộp đang đặt trên bên, từng miếng dưa hấu đặt chỉnh tề, phía trên còn cắm mấy cây xiên, hiển nhiên là Ninh Nhất Thuần đưa cho Tề Chiêu Viễn, nhưng lại bị đưa tới chỗ cô.

Nàng không biết tại sao Tề Chiêu Viễn cho mình, nhưng nghĩ đến đồ vật là của Ninh Nhất Thuần, liền cảm thấy chướng mắt, cầm lấy cái hộp dưa cho người đại diện.

"Anh ăn đi, tôi không cần."

Người đại diện sững sốt, nhét "Đừng đưa cho tôi, mau trả lời vấn đề vừa nãy, cô từ lúc nào thì thông đồng Tề Chiêu Viễn, hai người hiện tại là quan hệ gì, đến bước nào rồi....."

"Tôi cùng anh ấy không có quan hệ gì." Ninh Vi Lan thấp giọng kiên nhẫn, vừa giận bụng lại càng đau thêm, cô một tay che bụng lại "Một chút đều không có."

"Sao có thể!" Người đại diện không tin "Không quan hệ thì anh ta sao lại cho cô?"

"Anh nhìn lầm rồi."

Ninh Vi Lan không muốn cùng người đại diện nhiều lời, vừa vặn cũng đến phần diễn của mình, đứng lên sửa sang lại, hướng phía quay phim mà đi đến. Phía sau người đại diện nhìn cô rời đi, bĩu môi, đồng thời trong lòng lặng lẽ lập kế hoạch, không tiếng động đuổi kịp.

Ban ngày còn dễ dàng tập trung, bây giờ không thể nào tập trung được, trạng thái kém cực điểm. Sau bao nhiêu lần NG, Vu Trạch bắt đắc dĩ phát tay để cho Ninh Vi Lan ở bên cạnh nghỉ ngơi một lúc.

Đây chính là phần diễn chỉ có cô, dừng lại còn có thể cho người khác vào diễn được. Ninh Vi Lan vô cùng cảm thấy áy náy nhưng cũng chỉ có thể ôm bụng xem kịch bản, yên tĩnh đặt mình vào hoàn cảnh của nhân vật. Một lúc sau có người chạy đến "Ninh Vi Lan, đạo diễn gọi cô qua."

Ninh Vi Lan ngơ ngác một giây mới tiếp thu, không biết là hướng dẫn diễn hay là cái khác, dứt khoát cầm kịch bản đi qua.

"Ngồi!"

Vu Trạch sớm bảo trợ lý chuẩn bị một cái ghế dựa, chờ Ninh Vi Lan ngồi xuống, trực tiếp tiến vào chủ đề.

"Ban ngày biểu hiện không tồi, như thế nào đến buổi tối liền không tốt rồi. Tôi vừa xem qua, căn bản cô không nhập tâm vào nhân vật. Nguyên nhân là gì, quá nóng hả?"

Ninh Vi Lan xấu hổ, đương nhiên không có khả năng nói cho Vu Trạch là bởi vì bụng cô đau, hơn nữa bị Ninh Nhất Thuần cùng Trần Tú Lệ tác động đến, lúc này mới khó có thể tiến vào trạng thái.

"Rất xin lỗi, tôi đã làm liên lụy tiến độ của đoàn phim, trong chốc lát tôi sẽ thử lại."

Vu Trạch gật đầu, cầm kịch bản tinh tế giảng cho cô. Còn chưa xong một đoạn mở đầu, trợ lý chạy đến báo rằng phó đạo diễn tìm. Vu Trạch thuận miệng đáp, lại không nghĩ sẽ không hướng dẫn cô, nghĩ đi nghĩ lại liền nhớ đến một người.

Trước khi đứng dậy, Vu Trạch thấp giọng bảo Ninh Vi Lan ở chỗ này chờ, rồi sau đó cùng trợ lý rời đi "Tề Chiêu Viễn ở đâu? Đi tìm hộ tôi chút, nói với anh ta là làm giúp tôi chút chuyện, hướng dẫn Ninh Vi Lan tầm mười phút...."

Trợ lý không ngừng đáp ứng. Đến khi trợ lý tìm thấy thì Tề Chiêu Viễn vẫn đang nhận điện thoại, anh nói rất ít. Trả lời cũng chỉ mấy từ, mặt lạnh lùng đạm mạc. Anh thấy trợ lý thờ hờn hờn bên cạnh, tắt điện thoại nhàn nhạt hỏi.

"Có chuyện gì?"

"Đạo vừa mới hướng dẫn diễn viên, nhưng phó đạo diễn có việc tìm, cho nên đạo diễn bảo tôi đến tìm ngài, nhờ ngài giúp diễn viên kia diễn."

Vừa dứt lời liền thấy hai hàng lông mày nhíu lại, trợ lý trong lòng lộp bộp, quả nhiên nghe thấy "Nói với anh ta rằng tôi không rảnh."

"Vâng" Trợ lý gật đầu, quay người rời đi, nghe thấy "Diễn viên nào?"

"Ninh Vi Lan."

Trước khi nhận điện thoại anh cũng đã thấy cô NG liên tiếp, quả nhiên là việc này. Tề Chiêu Viễn dứt tay vào túi quần, trầm giọng nói "Dẫn đường."

Trợ lý sững sờ, vội vàng dẫn đường.

Vu Trạch rời đi, Ninh Vi Lan ngồi im lặng kích bản để lấy cảm xúc, thỉnh thoảng còn có thể xem tiến độ ở bên kia đoán xem còn bao lâu nữa sẽ đến lượt mình. Cô rũ mắt, tập trung cao độ đọc kịch bản. Phía trước có người ngồi xuống cũng không biết, đến lúc bốn mắt chạm nhau cô mới hoảng sợ.

Phản ứng không thể tránh được Tề Chiêu Viễn, hai ngón tay khẽ day thái dương, lạnh lùng nói

"Vừa rồi cậu ta đã nói đến đâu rồi?"

"Tôi bị đưa vào lãnh cung, bên trong không một bóng người..."

Cô miêu tả đơn giản, anh nghe lập tức hiểu ra, tiếp tục nói tiếp. Tuy quanh thân toàn là xa cách, nhưng hướng dẫn cho cô so với Vu Trạch càng cẩn thận hơn, đặc biệt mấy chỗ động tác và cảm xúc cần chú ý. Ninh Vi Lan nghe xong liền hiểu ra.

Một lần hướng dẫn hơn mười lăm phút, anh nói xong ngược mắt nhìn cô, thân thể khẽ dựa ra đằng sau, tư thái tùy ý. Ninh Vi Lan ghi chép xong, nói lời cảm ơn với anh.

Trước sau như một chỉ có hai chữ "Không cần". Ninh Vi Lan cúi đầu, trong đầu đột nhiên nghĩ ra chuyện dưa hấu, cũng không biết làm sao, buột miệng thốt ra "Hộp dưa hấu là của anh cho tôi?"

Tề Chiêu Viễn nghe vậy không lên tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Vừa dứt lời Ninh Vi Lan vô cùng hối hận về hành động của mình, cô nhẹ nhàng liếm liếm môi, còn đang không biết nên nói tiếp như thế nào, anh nói tiếp "Ăn chưa?"

Cô đáp "Chưa ăn....."

"Không thích?"

"..... Không có." Không phải không thích, cô căn bản chính là không muốn chạm vào.

Cô trầm mặc làm trong lòng anh nghi hoặc, định hỏi lại phía sau liền nghe thấy một câu nói như có như không "Dưa hấu của Nhất Thuần thật ngọt." Anh bình tĩnh nhìn cô, hiểu ra điều gì đó, nhàn nhạt nói "Không thích liền vứt, không thích thì không ăn, không ai có thể ép cô làm việc gì cả."

Ninh Vi Lan mỉm môi, trong lúc đang do dự suy nghĩ, anh đã đi xa. Cô nhìn bóng dáng anh dần biến mất, không biết vì sao sự tức giận đã biến mất, cô một lần nữa xem lại kịch bản, tâm tình đã tốt hơn.

Quay chụp tiến hành thuận lợi, gần 10 giờ đã kết thúc công việc, Ninh Vi Lan trở về phòng thay quần áo, người đại diện ở bên ngoài chờ, nhìn điện thoại của mình đặc ý.

Còn nghĩ làm như thế nào để hai người tiếp xúc tạo ra đề tài tai tiếng, không nghĩ đến có được không phí công sức.

Bóng đêm quá mờ, ánh sáng không đủ, người đại diện chọn mấy tấm ái muội giữ lại, nhét điện thoại lại trong túi.

Trở về khách sạn chuyện thứ nhất Ninh Vi Lan làm đó chính là tắm rửa nhất là đang mệt mỏi, ai biết vừa ra phòng tắm liền hoàn toàn thanh tỉnh, cô sấy khô tóc nằm lên giường, cầm điện thoại lướt Weibo.

Đã hơn nửa tháng chưa đăng Weibo, thật ra cô mỗi lần lên cũng chỉ là để xem tin nóng. Theo thói quen cô tỉ mỉ xem hot search, từng cái từng cái một không cẩn thận đi vào kênh thời sự, mấy chữ lớn không hề phòng bị đập vào mắt cô.

Indonesia có động đất cấp 7 cấp 8, cũng dẫn đến sóng thần.....

Có chín bức ảnh thì bốn bức ảnh là hình ảnh trước khi động đất, năm bức còn lại là sau khi động đất.... nhà cửa sập, người dân đau khổ thút thít nhìn người thân bị nhân viên cứu hộ đưa lên xe cứu thương.

Thê thảm đến mức khó chịu.

Đầu bỗng đau lên, hô hấp của Ninh Vi Lan dần dần khó khăn, rời khỏi Weibo để điện thoại dưới gối. Túm chăn trùm qua đỉnh đầu.

Trước mắt một mảnh đen nhánh, từ bỏ tiếng hít thở của chính mình thì cô không nghe thấy tiếng khác. Ngón tay nắm chặt góc chăn, hung hăng cắn môi dưới muốn giúp mình thanh tỉnh.

Ninh Vi Lan tắt đèn, một lần lại một lần đem hình ảnh trong đầu quên đi, may mà lẫn lộn một ngày thật sự mệt mỏi, không kịp suy nghĩ nhiều liền ngủ say

Sáng sớm tỉnh lại, Ninh Vi Lan ăn sáng xong liền đi thẳng đến phim trường. Nhân viên công tác đã đến đông đủ, tất cả đang bố trí hiện trường quay hôm nay. Ninh Vi Lan tính toán đi thay quần áo. Muốn xoay người nhưng bất giác nhận ra nhiều ánh mắt khác thường ở trên người mình.

Ánh mắt giống cây châm, đặt ở trên người cô. Ninh Vi Lan không hiểu nguyên nhân, cũng lười đi giải thích. Còn chưa đi được mấy bước liền nghe thấy

một trận âm ỉ từ bên phải truyền đến. Đèn flash sáng chói cùng âm thanh hỗn loạn, Ninh Vi Lan dừng bước chân lại, cùng ánh mắt lạnh lùng của anh chạm nhau giữa không trung.

Còn chưa có phản ứng, phóng viên đã phát hiện nữ chủ đề, hưng phấn mà vây quanh cô. Mười mấy cái microphone đưa đến trước mặt, camera chen chúc suýt nữa đập vào cô. Ninh Vi Lan theo bản năng lùi về phía sau. Hoàn toàn không biết tình huống bây giờ như thế nào, lập tức nghe thấy phóng viên hỏi vấn đề tiếp theo liên sừng sò.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Ninh Vi Lan, cô thấy việc người đại diện đăng lên Weibo như thế nào?"

"Ninh Vi Lan, lúc ấy Tề Chiêu Viễn là hướng dẫn cho cô hay là làm việc khác?"

"Ninh Vi Lan, ảnh chụp cô cùng Tề Chiêu Viễn thân mật, xin hỏi quan hệ hiện tại của hai người là như thế nào?"

"Ninh Vi Lan....."

.....

Quá nhiều vấn đề, một người lại một người hỏi, thanh âm ồn ào đến mức cô không thể nghe rõ, đầu óc Ninh Vi Lan trống rỗng, theo bản năng quay sang nhìn anh. Nhưng như vậy lại càng khiến phóng viên nghĩ hai người có quan hệ mập mờ.

Phóng viên liếc mạng hỏi, Ninh Vi Lan vẫn như cũ không nói một lời. Suy nghĩ qua, đại khái là người đại diện đã đăng cái gì đó lên Weibo làm cho hiểu lầm.

Nhưng không chờ cô mở miệng, người gây ra chuyện này xuất hiện, đẩy phóng viên ra đến bên cạnh cô.

"Nhiều người như vậy xúm lại Ninh Vi Lan nhà chúng tôi làm gì?" Người đại diện dùng tay che camera rồi nói tiếp "Có việc gì mọi người muốn hỏi không?"

Phóng viên thấy người đại diện, hưng phấn không còn lo lắng gì nữa, thi nhau đưa microphone nhìn Ninh Vi Lan đầy hy vọng. Người đại diện vô cùng vừa lòng về hiệu quả của việc lăng xê, muốn nói thêm một vài điều nhưng lại ngại có Tề Chiêu Viễn ở đây.

"Tất cả mọi người đều biết đây là bộ phim đầu tiên mà Vu Trạch làm đạo diễn. Ninh Vi Lan may mắn đạt được nữ số 2, tất nhiên phải nỗ lực diễn tốt nhất có thể." Người đại diện cười tùm tùm trả lời, tầm mắt cố tình hướng về phía Tề Chiêu Viễn "Cho nên tối hôm qua chính là hướng dẫn bình thường. Tề tiên sinh, tôi nói đúng không?"

Nửa phút trước Ninh Vi Lan còn cho rằng người đại diện đến giúp cô giải vây. Nhưng hiện tại thấy ánh mắt không có một tí độ ấm của anh, cô hiểu ra, người đại diện rõ ràng là cố ý lăng xê, rõ ràng là muốn nhờ nhân khí của Tề Chiêu Viễn để nâng cô lên.

Nhưng cô không thích như vậy, một chút cũng không thích.

Miên man suy nghĩ, cô một lần nữa nhìn anh. Bởi vì người đại diện ồn ào, chỉ cần anh mở miệng nói một chữ, mặc kệ là thừa nhận vẫn là phủ nhận tất cả đều đủ viết một trang báo.

Ninh Vi Lan đột nhiên cảm thấy mình thật giống những nữ minh tinh nhờ nhân khí người khác mà nổi tiếng, cô nắm chặt tay, đưa tay cầm lấy microphone gần mình nhất đánh gãy người đại diện đang nói.

"Cửu trọng cung" là Vu Trạch làm đạo diễn, được diễn vai nữ số 2 với tôi là một cơ hội vô cùng tốt. Chính như lời người đại diện của tôi nói, tôi muốn diễn thật tốt nhân vật này. Tối qua cảm xúc của tôi chưa biểu đạt tốt cho lắm. Đạo diễn Vu là một người đạo diễn vô cùng nghiêm túc và chuyên nghiệp. Nhưng bởi vì giữa chúng có một số việc cho nên đạo diễn Tề tiếp tục hướng dẫn tôi. Sự thật là như vậy."

Người đại diện hiển nhiên không nghĩ tới Ninh Vi Lan sẽ đánh vỡ kế hoạch của mình, giải thích không còn nghi vấn gì, lại nghe Ninh Vi Lan tiếp tục. "Về những bức ảnh kia, chúng ta đều biết tất cả mọi thứ đều có góc độ khác nhau. Góc độ khác thì sự việc nhìn thấy sẽ khác. Mọi người nghĩ như thế nào?"

Ninh Vi Lan không thích mấy vấn đề như thế này, dứt khoát trả lời, sắc mặt nhàn nhạt. Không ít phóng viên đã phát hiện từ chỗ cô không thể lấy được tin tức ngược lại muốn phỏng vấn Tề Chiêu Viễn. Đáng tiếc chưa kịp thì Lâm Dịch đã từ chối phỏng vấn.

Đám người tản ra, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, cả người cô đã toàn mồ hôi nhưng cô cũng không bận tâm đến, chỉ lo giải thích với anh.

"Tề....."

Từ đầu đến cuối anh một lời chưa nói gì, ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô, anh xoay người đi thẳng đến máy theo dõi. Ninh Vi Lan có chút tủi thân, rũ mắt. Một lúc nhớ đến gì đó, lấy điện thoại lên Weibo.

Quả nhiên là thấy những bức ảnh dễ dàng hiểu lầm, Ninh Vi Lan cắn môi, đáy lòng dè dặt, còn người đại diện thì tức giận trách mắng cô không phối hợp. Cô lạnh lùng nói "Tôi cùng Tề Chiêu Viễn không có quan hệ gì, cũng không cần nhờ danh khí của anh ấy. Anh không cần bịa ra những thứ không có thật gây phiền toái cho tôi!"

Dứt lời cô rời đi, người đại diện ngây ngốc một lúc mới hùng hổ nói "Tôi gây chuyện gì, tôi cũng chỉ muốn cô nổi tiếng nhanh, giả vờ làm Ngọc nữ ngây thơ không chịu phối hợp với tôi..."

Cảnh đầu không phải cô diễn, nhưng Ninh Vi Lan vẫn nhanh chóng đổi trang phục, ngồi ở trước bàn chờ chuyên viên trang điểm. Bí mật phim trường khó giữ cũng có không ít người thấy sự việc vừa rồi. Tuy rằng e ngại cô không dám thảo luận nhiều nhưng những tiếng xì xào bàn tán vẫn có thể nghe được rõ ràng. Chẳng qua là một chút khinh thường cùng cười nhạo, Ninh Vi Lan lặng lẽ đọc báo, không để ý.

"Tôi tưởng là ai, ngồi ở đây im lặng" Ninh Nhất Thuần đã hóa trang tốt, nghe trợ lý cùng một ít nhân viên công tác thảo luận, khoe miệng châm chọc "Nhu thế nào, rất muốn nổi tiếng? Đi ôm đùi Tề Chiêu Viễn, đáng tiếc, người ta căn bản không để ý cô." Ninh Nhất Thuần tầm tã "Loại người như cô tôi đã thấy rất nhiều. Minh không có bản lĩnh gì, suốt ngày nghĩ đi thông đồng người khác. Cô tỉnh đi, Tề Chiêu Viễn sẽ cùng loại người như cô lãng xề? Bây giờ vẫn là ban ngày, đừng có nằm mơ nữa."

Ninh Nhất Thuần nói xong, phía sau mấy người trợ lý toàn che miệng cười rộ lên, cô cũng đã đạt tới mục đích của mình, không nghe Ninh Vi Lan trả lời rời đi.

Chờ Ninh Nhất Thuần đi xa, chuyên viên trang điểm cầm hộp hóa trang đến hóa trang cho Ninh Vi Lan, cùng một phòng trang điểm, tất cả những lời vừa này đều nghe thấy. Chuyên viên trang điểm nói nhỏ "Tôi làm chuyên viên trang điểm cũng gần hai mươi năm, không nhìn vào tướng mạo mà sống, ít ra vẫn còn nhìn được người nào tốt người nào xấu" Chuyên viên trang điểm ôn nhu cười nói tiếp "Cô không giống với loại người mà Ninh Nhất Thuần nói, tôi nhìn ra được."

Ninh Vi Lan nhắm hai mắt, đáy lòng ảm áp "Cảm ơn!"

"Không cần cảm ơn"

Lúc Ninh Vi Lan đi ra ngoài, nam chính và nữ chính vẫn còn chưa diễn xong, tính toán thời gian đến lượt mình xong liền vào phòng vệ sinh. Rửa tay xong, nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô dừng lại. Là Tề Chiêu Viễn đang nhận điện thoại, cô trầm thấp nghĩ, cảm thấy nên giải thích rõ ràng và nên xin lỗi anh vì đã gây phiền toái. Chờ anh nghe điện thoại xong mới đi ra ngoài, Ninh Vi Lan ở trong đầu nghĩ vô số phương thức chào hỏi, nhưng một cái cũng chưa dùng đến. Sau lưng động phải bức tường lạnh băng, trước người kẻ sát là anh, tay còn bị anh cầm. Cô giương mắt nhìn, nhận ra anh đang nghiêng đầu về một phương hướng khác, cô theo tầm mắt anh nhìn ra. Hiện tại vị trí của hai người là một chỗ ngoặt chật chội, nghiêng người một cái là có thể nhìn thấy gương ở ngoài toilet. Từ trong gương phản xạ, thấy được một người mặc bộ quần áo màu đen, đeo khẩu trang với mũi, trong tay còn có camera, khom lưng nhìn phim trường.

Cô đè nén hô hấp, thân thể đàn ông luôn có độ ấm hơn, phía sau Ninh Vi Lan toát ra mồ hôi. Hơn nữa mùa hè quần áo mặc không nhiều lắm, còn có thể cảm nhận được cơ bắp rõ ràng ẩn sau lớp áo. Cô yên lặng tránh khỏi trời buộc của anh, lui về sau từng bước đến khi không còn đường nữa mới thờ phào nhẹ nhõm nhìn anh.

Hắn cầm điện thoại, Ninh Vi Lan đoán là anh nhắn tin báo lâm Dịch xử lý paparazzi, cô không dám lộn xộn, nhịn đến khi thật sự không chịu nổi, mới thoáng hoạt động một chút, nhưng mà lúc này anh xoay người muốn đi.

Ninh Vi Lan sững sốt, theo bản năng gọi anh "Tề tiên sinh....."

Tề Chiêu Viễn quay đầu lại, trên mặt không có biểu tình nhìn không ra đang vui hay buồn.

"Cảm ơn, còn có việc vừa rồi, tôi vô cùng...."

"Không cần" Anh nhìn thẳng phía trước "Tôi không muốn lại bị phóng viên vây quanh một lần nữa."

Bị nói đến không trả lời được, Ninh Vi Lan che lại mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Khi đi ra ngoài Tề Chiêu Viễn đã ngồi ở trước máy theo dõi, câu được câu không cùng Vu Trạch nói chuyện, Ninh Vi Lan chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, không tiếng động uống nước.

Cảnh tiếp theo chính là diễn cảnh dưới mưa, hiện tại thành phố J vừa lúc có mây đen, là cơ hội tốt để tạo mưa nhân tạo. Mặc dù là mùa hè nhưng để đi mưa nhiều đối với thân thể không tốt. Ninh Vi Lan đã chuẩn bị đầy đủ để có thể kết thúc sớm, có một điều mà cô không ngờ tới chính là nam số 2 liên tục NG 10 lần làm gián đoạn.

Nhận khăn từ người đại diện, Ninh Vi Lan cuộn khăn ngồi trên ghế, tùy ý để cho chuyên viên trang điểm chỉnh sửa lại. Nước rất lạnh, lại còn dán trên người lại khó chịu gấp bội, cô run lên một cái rồi như nhận thấy cái gì đó ngược lên nhìn nam số 2.

Một hình ảnh ân cần bưng trà đổ nước đập thẳng vào mắt Ninh Vi Lan nếu 1 phút trước cô còn buồn bực vì nam số 2, hiện tại cô đã hiểu rõ ràng hết tất cả. Hoá ra giúp đỡ Ninh Nhất Thuần hằm hại cô. Ninh Vi Lan không để ý, cúi đầu uống nước nghỉ ngơi.

Mười phút sau quay lại lần nữa, lúc này trạng thái của hai người vô cùng tốt, chỉ chờ nam số 2 nói lời kịch cuối cùng xong thì có thể kết thúc, giờ phút này Ninh Vi Lan bị nam số 2 ôm, cô cố gắng chịu đựng sự khó chịu để kết thúc nhưng nam số 2 lại quên lời.

"Xin lỗi đạo diễn, tôi quên lời kịch." Nam số 2 buông cô ra, vô tội gãi gãi đầu. Ninh Vi Lan nhắm mắt, nghĩ đến lúc nữa lại phải xối nước thêm một lần trên mặt liền hiện lên nét khó chịu.

Vu Trạch bị nam số 2 NG nhiều lần đã có chút khó chịu, chỉ vào chỗ ngồi bảo nam số 2 cố gắng nhớ lời kịch, muốn bảo Ninh Vi Lan nghỉ một lúc thì người bên cạnh đột nhiên đứng dậy, hướng về phía Ninh Vi Lan mà đi đến.

Vu Trạch nghỉ hoặc nhìn hành động tiếp theo Tề Chiêu Viễn, liền nghe một câu "Không cần tạo mưa nhân tạo, trực tiếp diễn" lập tức hiểu ra ý tứ của anh, trừng mắt nhìn nam số 2.

Ninh Vi Lan vừa đắp lên cái khăn lại phải bỏ ra nhìn chằm chằm người trước mặt, nghe anh nói "Bắt đầu từ lời kịch của cô đi."

Cảnh này lời kịch đều rất ít, quan trọng nhất chính là phân đoạn ôm của nam số 2 và nữ số 2. Ninh Vi Lan cũng chỉ diễn qua một lần cảnh này, vì vậy lúc anh tự nhiên tới gần ấn đầu mình vào trong ngực thì bị kinh ngạc tới mức đầu óc trống không.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tất cả trở thành mơ hồ, chỉ có nhiệt độ của hai người là chân thật. Trán Ninh Vi Lan bị đè ở chỗ xương quai xanh của anh. Trong bóng đêm, loại hơi thở mát lạnh này càng thêm rõ ràng, cùng với hơi thở của nam số 2 vừa rồi khác hoàn toàn.

"Vân Nhiễm" Cô còn hoảng thần, anh đã tiếp tục lời kịch, tiếng nói trầm thấp ở bên tai cô, hô hấp ấm áp "Nàng muốn ta làm như thế nào mới là tốt đây?"

Bộ phim bày tổng cộng có hai cặp đôi, nếu nói nam nữ chính mặc dù là ở thâm cung cũng vẫn có tình cảm dễ dàng đạt được thì nhân vật nữ số 2 của Ninh Vi Lan đóng Phong Vân Nhiễm cũng nam số 2 Thất hoàng tử phải trải qua trắc trở.

Mà cảnh tượng hiện tại, cảnh mà Tề Chiêu Viễn hướng dẫn là cảnh mà Phong Vân Nhiễm có ý đồ rời khỏi hoàng cung lại bị Thất hoàng tử chặn lại bất đắc dĩ tỏ tình.

Phim trường thật yên tĩnh, trên thực tế Ninh Vi Lan cái gì cũng không nghe thấy. Chỉ là diễn, cô lại bị ngửi khí đau thương của anh kéo vào trong cảnh, trước mắt hiện lên hình ảnh hai người đang có khúc mắc. Cô hòng cô khô khóc, theo bản năng đối với anh nói "Hoàng Hi"

Cô nghe thấy anh háng giọng, tưởng lại nói cái gì, đột nhiên bị buông ra, khuôn mặt lạnh lùng trực tiếp rời đi. Cô cắn môi lấy lại tinh thần, tim đập gần như mất trật tự.

Phim trường dần dần vang lên tiếng vỗ tay, có người không ngừng tán thưởng Tề Chiêu Viễn hoàn toàn xứng đáng danh hiệu ánh đế, kỹ thuật diễn xuất sắc. Phó đạo diễn mới mỉm cười.

"Là diễn viên mới, ở phim trường chính là đóng phim. Cố gắng học hỏi nhiều, nhất là tình cảm của bản thân không cho dính vào, tôi hy vọng cô điều chỉnh trạng thái tốt, tranh thủ một lần là qua."

Thanh âm tuy không to nhưng khẩu khí nghiêm trọng, nam số 2 bị chỉ trích sắc mặt đỏ lên, một lời chưa nói mà cúi đầu, Ninh Nhất Thuần cũng quay đầu đi, sắc mặt khó nhìn.

Tề Chiêu Viễn trở về ngồi xuống ghế, Vu Trạch đưa bình nước khoáng qua. Dù chưa thấy rõ ràng biểu hiện gì, nhưng làm tri kỉ bao lâu nay, anh có thể nhìn ra sự tức giận trên người Tề Chiêu Viễn. Biết là vì nam số 2 thường xuyên NG, Vu Trạch khẽ nhún mày, lạnh lùng nói "Tiếp theo nếu thật sự diễn không xong, cậu liền đi qua phòng nghỉ Bối Đài, nơi đó an tĩnh, như vậy có thể nhớ rõ ràng."

Lời này vừa nói ra, một bộ phận nhân viên công tác đều hiểu ra, lần này nam số 2 đã khiến đạo diễn tức giận, cũng không dám bàn tán gì nhiều, chỉ nghiêm túc làm việc của chính mình.

Ở một bên nghỉ ngơi, trong tay cốc nước ấm mà người đại diện đưa tới, quần áo của Ninh Vi Lan vẫn ướt, hơi lạnh cũng không còn, cô rũ mi chờ tới lượt mình.

Lực kéo của nam số 2 có chút lớn, Ninh Vi Lan gần như là lao vào ngực anh ta, cô hít hít mắt cố nhẫn nhịn để diễn xong cảnh này.

"Cut."

Trong nháy mắt bị buông ra, Ninh Vi Lan vui sướng vỗ ngực nhanh chóng nhận lấy tấm thảm người đại diện đưa tới bọc lấy thân thể vội vàng chạy đến phòng thay quần áo.

Cảnh tiếp theo còn đang trong chuẩn bị, Vu Trạch và Tề Chiêu Viễn đổi vị trí cho nhau xem lại đoạn vừa diễn. Chỉ còn lần nữa nhân tạo cuối cùng, nhưng loại thời tiết như thế này mà phải dầm mưa cũng phải cảm thấy lạnh, Vu Trạch không vui "Một tí cũng không có chuyên nghiệp, để cho một người phụ nữ năm lần bảy lượt gặp mưa, ngoài ý muốn đã đành, lại còn cố ý, rốt cuộc có ý gì."

"Lại nói đến bộ phim này, cảnh của nữ số 2 cũng không nhiều lắm. Nhưng thật ra với người mới mà nói, Ninh Vi Lan thật ra là một người diễn viên không tồi." Chuyên nghiệp, nghiêm túc kiên nhẫn, không nhìn ra được tật xấu gì.

Nghe vậy, Tề Chiêu Viễn liếc Vu Trạch một cái, lại nhìn về phía phòng thay quần áo, cuối cùng một lần nữa quay trở lại trên máy theo dõi, hai ngón tay gõ nhẹ trên bàn, ánh mắt suy tư.

Bởi vì Ninh Nhất Thuần là nữ chính, đoàn phim không thể không điều chỉnh cảnh diễn của cô lên nhiều hơn. Vốn là một người không có nhiều cảnh diễn nên đóng tương đối sớm, Ninh Vi Lan tự nhiên là người đứng mũi chịu sào. Ở mười ngày liên tiếp khua chiêng gõ trống quay phim, mỗi ngày chỉ ngủ ba đến bốn tiếng, cuối cùng trận diễn dưới mưa rốt cuộc đã đến.

Sáng sớm 5 giờ, đồng hồ báo thức vang lên, đem Ninh Vi Lan vừa ngủ thiếp đi không lâu đánh thức. Cô muốn mở mắt ra nhưng phảng phất có gì đó đè nặng, muốn động dậy cũng không được.

Hơi thở cực nóng, đầu nặng như búa bổ, huyết thái dương có chút phát đau, Ninh Vi Lan vô cùng khó chịu.

Phát ra hô hấp cực nóng lại nặng người, đại não thực trọng, như là rót chì, huyết Thái Dương chỗ lại có chút phát đau, thỉnh thoảng nháy lệnh nàng khó chịu không thôi. Cô giãy giụa thật lâu, nỗ lực mở mắt đã là 5 rưỡi. Ninh Vi Lan giãy giụa thật lâu, nỗ lực trợn mắt vừa thấy, lại là đã 5 giờ rưỡi. Thời gian đã không còn kịp, Ninh Vi Lan thừa dịp rửa mặt sờ sờ trán, sửa sang vài cái lại chạy tới phim trường.

"Em làm sao vậy? Sắc mặt rất kém." Chuyên viên trang điểm qua gương nhìn lại, bị Ninh Vi Lan làm cho hoảng sợ, duỗi tay sờ soạng trán cô, ngoại trừ có chút mồ hôi lạnh cũng không phát sốt "Có phải em đang mệt không?"

Cả người đều rất mệt, chỉ còn mức hận không thể lập tức trở lại khách sạn đi ngủ. Nhưng cô không thể, liền lắc đầu, nhỏ giọng "Tôi hôm qua không ngủ đủ ngon."

"Thật sự?" Chuyên viên trang điểm hiển nhiên không tin tưởng, muốn nói lại thôi "Em hôm nay trang dung chính là giống một người đang có bệnh nguy kịch." Nhưng sắc mặt hiện tại chỗ nào còn cần hoá trang nữa, trực tiếp quay phim đều không có vấn đề.

Ninh Vi Lan hiểu, không vạch trần, hơi hơi mỉm cười.

Trong thời gian chuẩn bị quay, cảnh đầu không phải phần của Ninh Vi Lan. Cô trước sau như một chăm chú đọc kịch bản, chỉ là hôm nay không thoải mái nên không tập trung được.

Đầu không biết là từ khi nào bắt đầu đau, ở trước mắt từng hàng chữ rậm rạp như nhảy lên. Cô nhắm mắt, một tay để ở trên mắt, trong lúc hoảng hốt cô như nghe thấy được tên của mình, mở mắt ra hướng về phía có tiếng gọi nhìn lại.

"Cô làm sao vậy, gọi cô nửa ngày....." Vu Trạch cười nói, đột nhiên im bật, mày kiếm nhăn lại "Sắc mặt như thế nào lại kém vậy?"

Ninh Vi Lan trở mắt, cô nhận thấy ánh mắt anh đang dừng trên người mình, im một lát thấp giọng trả lời "Đạo diễn, đây là hoá trang để cho phù hợp với cảnh ngày hôm nay."

Bị cô nhắc nhở, Vu Trạch lúc này mới nhớ tới nội dung hôm nay cần quay, gật gật đầu "Vây chuẩn bị tốt một chút, một lúc sau sẽ đến phiên cô."

Ninh Vi Lan hít sâu chậm rãi điều chỉnh trạng thái. Cảnh cô diễn hôm nay cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi, từ lúc quay đến bây giờ cổ họng có chút ngứa. Ninh Vi Lan biết mình có thể là bị cảm, tay phải che miệng khẽ ho khan. Trên bàn có một cốc nước, cô mặc kệ nước lạnh ngửa đầu uống hết.

Mấy ngày nay thời tiết không tính là mát mẻ, các diễn viên khi không có cảnh cũng ở trên xe bảo mẫu, không ai lại ở bên ngoài như cô ngoại trừ đạo diễn cùng diễn viên quần chúng.

Chuyên viên trang điểm một bên cho nàng trang điểm lại, một bên nhỏ giọng hỏi "Hiện tại cảm giác tốt hơn chút nào không?"

Ninh Vi Lan nhắm mắt nên không nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của chuyên viên trang điểm, cười cười không lên tiếng.

"Diễn viên là một nghề mà không phải ai cũng làm được, một ngày có 24 giờ thì có 20 giờ ở phim trường đóng phim. Tôi đã từng thấy rất nhiều người vì không thoải mái mà ngắt đi, thật là....." Đột nhiên ý thức được mình đang nói cái gì, chuyên viên trang điểm hơi ngừng lại rồi nói tiếp "Vi Lan, đợi một chút trang điểm xong thì có thể lên xe bảo mẫu nghỉ ngơi, nằm trên xe so với việc ở dưới ánh nắng tốt hơn nhiều."

Ninh Vi Lan biết chuyên viên trang điểm là thật lòng quan tâm mình, nhẹ nhàng lắc tránh "Một lúc nữa còn phải quay tiếp, lời kịch em còn chưa nhớ kĩ."

Cuyên viên trang điểm đã hiểu ra ngụ ý, than nhẹ một tiếng không nói tiếp.

Cùng lúc đó ở chỗ khác vẫn còn đang quay. Vu Trạch cùng Tề Chiêu Viễn đang ngồi gần nhau thì Lâm Dịch lại gần như có điều muốn nói, anh liền đứng dậy đi qua nơi khác, yên lặng nghe Lâm Dịch nói tầm mắt khẽ đảo qua nơi có người đang ngồi che miệng ho khan, anh hơi nhú mồm, ánh mắt di chuyển một lần nữa khôi phục sự lãnh đạm.

"Bản quyền đã mua, diễn viên còn chưa có, sẽ mở đợt casting hay là..." Lâm Dịch khẽ hỏi.

"Để tôi quyết định." Tề Chiêu Viễn nhàn nhạt đáp, lặng im một lúc bất ngờ nói "Cậu đi mua một vài đồ cho tôi....."

Hôm nay quay chụp rất thuận lợi, khó được trước thời gian kết thúc công việc, Vu Trạch tổ chức một bữa liên hoan. Ninh Vi Lan cả ngày không thoải mái, trước tiên chỉ nghĩ quay lại khách sạn nghỉ ngơi, uyển chuyển từ chối vội vàng rời đi.

Tề Chiêu Viễn sớm đã có việc đi trước, Vu Trạch cùng nhân viên đoàn làm phim ăn cơm, vì ngày hôm sau còn phải đóng phim nên tất cả mọi người không uống rượu. Lúc Vu Trạch quay lại phòng, anh thấy trên bàn có một túi thuốc.

Chìa khoá dự phòng anh còn để ở chỗ Tề Chiêu Viễn, nhưng không có việc gì sao lại đến phòng anh, Vu Trạch thấy lạ liền nhắc điện thoại lên gọi cho Tề Chiêu Viễn "Túi thuốc trong phòng là của cậu?"

Tề Chiêu Viễn ừ một tiếng.

"Đưa túi thuốc tới chỗ tôi làm gì, thân thể tôi còn khoẻ mạnh, không có bệnh."

"Không phải cho cậu."

Vu Trạch vừa nghe liền cảm thấy có cái gì, tinh thần chấn động, gắng hỏi "Cho ai?" Nói xong lại nghĩ nghĩ, suy nghĩ từng người một ở phim trường đột nhiên nhanh trí "Đưa cho Ninh Vi Lan?"

Bên kia không có âm thanh, nhưng Vu Trạch biết mình đoán đúng, nhướn mày mỉm cười "Tôi nhìn thấy sắc mặt không tốt, còn nghĩ là về vấn đề trang điểm, hoá ra là có bệnh. Chẳng lẽ cậu vẫn luôn chú ý?"

"Hợp đồng của Ninh Vi Lan sắp đến lúc phải gia hạn, mà phòng làm việc của tôi còn chưa có nghệ sĩ." Tề Chiêu Viễn làm lơ, thần sắc lãnh đạm trước sau như một "Tốt nhất bộ phim này trước kỳ gia hạn kết thúc, cho nên không thể để vì thân thể mà là nguyên nhân liên lụy đến tiến độ."

Mặc dù Tề Chiêu Viễn không có nói rõ, Vu Trạch cũng biết, xách túi thuốc lên "Vậy tôi đi đưa thuốc."

Tề Chiêu Viễn ngắt điện thoại, Vu Trạch mở cửa hướng phòng của Ninh Vi Lan đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Khách sạn cách phim trường vô cùng gần, Ninh Vi Lan quay lại phòng liền tìm thuốc, cô không nhớ rõ lúc thu thập đồ có lấy đi không, tìm một hồi cũng không thấy hộp thuốc đâu. Toàn thân mỏi nhừ, cô không nghĩ đến việc sẽ đi xuống tầng mua, trực tiếp nằm lên giường.

Lăn lộn cả ngày, đặt người xuống liền buồn ngủ, Ninh Vi Lan nửa mê nửa tỉnh dường như nghe được âm thanh như tiếng đập cửa, cô nỗ lực mở mắt ra, lê dếp đi mở cửa.

Vu Trạch thỉnh lĩnh nhìn thấy Ninh Vi Lan tóc tai hỗn loạn mắt mê mang ra mở cửa, sừng sốt vài giây.

Ninh Vi Lan lúc này mới phản ứng lại, không ngừng dụi dụi mắt đứng thẳng "Đạo diễn, anh tìm tôi có việc?"

Nhìn bốn phía xác định không có người, Vu Trạch không đáp hỏi lại "Tôi có thể đi vào nói chuyện hay không? Ở chỗ này không tốt lắm." Ở tầng này có không ít nhân viên công tác của đoàn làm phim, để người ta lấy sẽ có lời ra tiếng vào.

Ninh Vi Lan tất nhiên cũng hiểu, hơi nghiêng người để Vu Trạch đi vào. Vu Trạch tựa vào tường, không hề bước vào.

"Cường độ quay chụp nhiều như vậy, có mệt không?"

"Vẫn còn tốt."

"Được rồi, cô còn cần bú sữa nữa, nếu không phải....." Phát hiện mình chút nữa lỡ lời, Vu Trạch im bật, giờ tay đưa thuốc cho Ninh Vi Lan "Không thoải

mái thì nói là không thoải mái, ai cũng sẽ sinh bệnh, không cần cạy mạnh. Thuốc ở đây, chút nữa nhớ uống."

Ninh Vi Lan rũ mắt nhận túi thuốc, chỉ nhìn lướt qua cô cũng thấy thuốc trị cảm, thuốc hạ sốt đầy đủ.

"Cảm ơn đạo diễn."

"Không cần cảm ơn tôi." Vu Trạch theo bản năng xua xua tay "Người đại diện của cô đâu? Nghệ sĩ nhà mình có bệnh, người đại diện còn không ở đây?"

Dứt lời không nghe thấy câu trả lời, Vu Trạch nhìn qua thấy Ninh Vi Lan cắn môi, ánh mắt hơi đỏ. Anh liền nhớ tới những câu bàn tán ở phim trường, như Ninh Vi Lan không được công ty quản lý coi trọng, người đại diện thường xuyên biến mất, hoặc là người đại chỉ chỉ mong cô nổi tiếng, căn bản không quan tâm đến cô sống hay chết.

Ánh mắt trầm xuống, Vu Trạch tự biết mình đã nhắc tới một đề tài không tốt vội vàng chuyển đề tài "Trong phòng có nước không, trước tiên nên uống thuốc."

Thanh âm đem Ninh Vi Lan từ trong thất thần kéo về, cô gật gật đầu, tự mình đi lấy nước, nhìn hướng dẫn sử dụng rồi đem thuốc một phen uống hết.

"Com cô đã ăn chưa? Muốn tôi nhờ trợ lý mua hộ cô không?"

Cô lắc đầu "Tôi không đói bụng, cảm ơn đạo diễn."

Nếu người ta đã nói như vậy, Vu Trạch đương nhiên cũng không cưỡng ép, gật đầu nói nhỏ: "Vậy cô trước tiên nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước."

"Cảm ơn đạo diễn."

"Không cần, cái này không phải....." Vu Trạch đứng lúc dừng lại, cầm khoá cửa "Nếu còn khó chịu nhớ đi bệnh viện, quay phim có thể đẩy về sau một ít, thân thể quan trọng nhất."

"Được."

Một lần nữa nằm lên trên giường, đại khái nguyên nhân là tâm lý, Ninh Vi Lan chỉ cảm thấy mới vừa rồi choáng váng biến mất không ít. Đầu tỉnh ngủ, cô trở mình, không biết vì sao, đột nhiên nghĩ tới vừa rồi Vu Trạch hai lần nói được một nửa, cô ần ần cảm thấy có cái gì, nhưng đoán không được. Ngẫm lại không được liền thôi, nhắm mắt lại lần nữa đi vào giấc ngủ.

Vu Trạch trở về phòng trước tiên tắm rửa, sấy khô tóc. Lúc ngồi lên giường, bỗng nhiên cảm thấy mình phải nói cho Tề Chiêu Viễn một chút, đưa tay qua đầu giường lấy điện thoại, gọi cho Tề Chiêu Viễn.

Bên kia chắc là đang quay, đợi một lúc lâu thì Tề Chiêu Viễn mới nhắc máy.

Tề Chiêu Viễn nói "Có việc?"

"Không có gì, muốn nói cho cậu biết lúc đưa đi thuốc cho cô ấy, com trưa còn chưa ăn lại đi ngủ."

"Ừ."

Vu Trạch cười cười, nói tiếp "Cô ấy ký với một công ty quản lý không tốt chút nào, đều đã sinh bệnh người đại diện còn không biết đi đâu. Trong lúc quay nhiều nghệ sĩ đều ở trên xe bảo mẫu, mỗi cô ấy cùng chúng ta ngồi bên ngoài."

Dứt lời hai người im lặng một chút, Tề Chiêu Viễn nhìn cách đó không xa nhân viên công tác bận rộn, giọng nói trầm xuống "Cô ấy sẽ sớm đổi công ty quản lý."

"Tôi biết, tôi cũng chỉ cảm khái như vậy."

Tề Chiêu Viễn ừ một tiếng, hai người không nói thêm câu nào vì sắp bắt đầu quay, Tề Chiêu Viễn không nói thêm nữa tắt điện thoại.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Ninh Vi Lan rất nhanh khỏi bệnh, "Cửu trọng cung" suất diễn cũng trước mấy ngày đóng máy, bất quá càng đáng giá để vui mừng chính là lúc trước cô diễn một bộ phim nhưng cuối cùng ratings tăng khá nhiều. Tuy cô chỉ là vai phụ nhưng cũng có thêm một ít fans, hiện tại fan trên Weibo của cô cũng đã trên mấy nghìn.

Công ty ở thành phố B.

Ninh Vi Lan ngồi ở trên sofa, nghe người đại diện thao thao bất tuyệt, cô không trang điểm, mặt ôn hòa, làn da trắng nõn tinh tế như sứ, an tĩnh giống một bức tranh thủy mặc.

"Tôi hiện tại có ba kịch bản, hai cái là cổ đại một cái là hiện đại, tùy cô chọn lựa" Mấy cái kịch bản này đạo diễn đều là hơi có danh tiếng, vốn dĩ dựa theo mức độ nổi tiếng lúc trước của Ninh Vi Lan, làm sao có thể có được. Nhưng hiện tại có thể tùy ý chọn, người đại diện không thể không khoe

khoang một phen "Ninh Vi Lan, cô hiện tại cũng coi như là có một chút danh tiếng, phải cảm ơn tôi."

Ninh Vi Lan nâng mắt, không trả lời.

"Cô diễn hai bộ phim, đều là tôi giúp cô tranh thủ, cô nhìn xem hiện tại "Cửu trọng cung" đều chưa phát, ở trên mạng liền có cực tốt người chú ý. Chờ đến lúc phát, cô chắc chắn sẽ lên như điều gặp gió."

"Còn có cô xem trên Weibo, có một số bộ phận fans suy đoán quan hệ của cô cùng Tề Chiêu Viễn. Tuy rằng lãng xê thời gian hơi ngắn nhưng hiệu quả không tồi."

Làm lơ người đại diện ồn ào, Ninh Vi Lan chuyên tâm xem ba cái kịch bản, hiện đại kịch có nhiều cảnh diễn hôn, cô không thích, trực tiếp bỏ qua. Con lại hai bộ cô đại, cô cân nhắc một chút lựa chọn "Giang sơn vì mộng".

Từ lúc cô ra mắt đến nay, đây là lần đầu tiên cô làm nữ chính.

Người đại diện vẫn còn dong dài, nói đến nói đi vài câu, Ninh Vi Lan nghe xong một lát cuối cùng không có kiên nhẫn, trực tiếp đánh gãy "Tôi chọn bộ này, khi nào tiến tổ?"

Người đại diện sừng sốt, cúi người nhìn kịch bản trên tay Ninh Vi Lan "Đạo diễn Hạ còn không nói cho tôi biết, cô chọn thì tôi đi hỏi một chút."

"Được."

Vừa vặn có điện thoại, người đại diện liền đứng dậy đi ra ngoài, Ninh Vi Lan ăn không ngồi rồi, lên mạng tìm một chút tin tức của "Giang sơn vì mộng", nhìn thấy có không ít fans chờ mong, cô lại qua Weibo.

Người đại diện trở lại rất nhanh.

Ở trên sofa ngồi xuống, người đại diện chà xát tay, nhìn nọt cười khích lệ "Vi Lan, cô thấy sao, hiện tại tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt, trước đó vài ngày đạo diễn còn khen chuyên môn của cô ở "Cửu trọng cung", kỳ thật cô có tiềm lực phát triển, tôi nhìn ra được."

Ninh Vi Lan vẫn là lần đầu tiên nghe được người đại diện dùng loại ngữ khí như thế này nói chuyện với mình, trong lòng biết không chuyện tốt, nhưng sắc mặt không thay đổi, thậm chí cười "Có chuyện gì liền nói đi!"

"Cô đã ký cùng công ty 6 năm hợp đồng, hai ngày nữa là đến kỳ, hiện tại mức độ nổi tiếng càng ngày càng tăng, tương lai còn có phim truyền hình thêm vào, giá trị con người càng ngày càng cao."

Cho nên, Ninh Vi Lan yên lặng nghĩ, đây là cảm thấy rất cuộc cô có chút tác dụng, nghĩ muốn cô tiếp tục ở công ty chịu áp bức kiếm tiền?

"Cô yên tâm, tôi khẳng định sẽ đem cô trở thành một nữ minh tinh hạng A, trở thành người nổi tiếng nhất ở công ty."

"Tôi đã biết." Ninh Vi Lan nhìn về phía người đại diện "Ta sẽ suy xét kỹ."

"Còn suy xét cái gì? Chỉ cần cô gật đầu, tôi hiện tại lập tức cho cô ký hợp đồng."

Ninh Vi Lan dứt khoát đứng dậy, đội mũ, đeo khẩu trang "Tôi còn có việc, đi trước."

Người đại diện trừng mắt, nóng nảy "Ài, Vi Lan, Vi Lan cô từ từ....."

Ninh Vi Lan xuống tầng liền đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, cô hiện tại không có danh tiếng, cứ đội mũ đeo khẩu trang đi ở trên đường cũng không sợ bị người khác nhận ra, tiến vào siêu thị thẳng đến khu rau quả, một lần cô mua cho cả ba ngày.

Ra khỏi siêu thị thời gian còn sớm, công ty cách nhà cũng không xa, cô chậm rãi bước trở về, đi qua một dãy cao ốc, cô dừng lại bước chân, nhìn phía trên là poster của Ninh Nhất Thuần, chậm rãi thất thần.

Cô biết tầng cao nhất ở đây, là công ty giải trí của bố.

Đứng đầu là Ninh Nhất Thuần, là một nửa em gái của cô, cô cũng biết.

Nhưng chính là bởi vì biết, ngực mới giống bị đè lại khó chịu, cô chớp chớp mắt muốn dời đi tầm mắt. Lúc này phía sau có âm thanh, nàng theo bản năng hướng bên cạnh tránh né, nhưng thanh âm kia lại vang lên, cô nghi hoặc quay đầu.

Ngồi ở ghế lái là Lâm Dịch "Ninh tiểu thư, lên xe."

Ninh Vi Lan không nhúc nhích.

Lâm Dịch biết cô suy nghĩ cái gì, giải thích "Là Tề tổng tìm cô có việc muốn nói."

Tề tổng.

Tề Chiêu Viễn?

Ninh Vi Lan kéo bước chân qua, kéo ra cửa xe, mắt chạm phải tầm mắt cùng người bên trong trở tay không kịp, cô trấn an bản thân, bình tĩnh khom lưng ngồi vào.

Chờ cô đóng cửa lại, chỉ nghe thấy người bên cạnh nói một câu "Lái xe"

Phía trước là một cái công viên, trợ lý lái xe tìm nơi dừng xe, Lâm Dịch bước xuống xe rất nhanh biến mất. Bên trong xe chỉ còn lại hai người, Ninh Vi Lan đợi thật lâu không thấy anh mở miệng, rốt cuộc nhìn không được ghé mắt, lại không nghĩ rằng anh đang nhìn cô.

Cô ngẩn ra.

"Vừa mới nhìn thấy poster của Ninh Nhất Thuần?"

Khi nói chuyện, theo thói quen đôi mắt nhìn thẳng đối phương đầy xa cách. Bây giờ Ninh Vi Lan bị anh nhìn, không muốn thừa nhận lại thành thật gật đầu.

Nghe vậy Tề Chiêu Viễn im lặng giây lát, đột nhiên nói "Ninh Nhất Thuần ba năm trước đây ra mắt, tài nguyên không tồi, nhưng vẫn không thể nổi tiếng, nhưng lại có cơ duyên, vì một bộ phim mà nổi tiếng, lên thẳng minh tinh hạng A. Ninh Vi Lan không thích Ninh Nhất Thuần, nghe thấy tên đều phiền chán, nhìn thật lâu sau chờ anh nói xong.

"Cho nên Tề tiên sinh, anh muốn cái gì?"

Tề Chiêu Viễn bình tĩnh "Muốn vượt qua Ninh Nhất Thuần, trở thành minh tinh hạng A không?"

Ninh Vi Lan ngạc nhiên "Anh nói cái gì?"

Tề Chiêu Viễn tạm dừng một giây, từ trước đến nay hai mắt lạnh nhạt khó có được nhu hòa, rồi khôi phục nhàn nhạt.

"Muốn tới phòng làm việc của tôi không?"

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Tiểu kịch trường:

Nghe nói Vi Lan hai ngày không rời khỏi giường, sợ ngày hôm sau cô đóng phim ngủ quên, Tề Chiêu Viễn liền muốn ngày hôm sau 6 giờ gọi cô rời giường. Tề Chiêu Viễn vội suốt đêm, mệt mỏi dựa vào ghế nhớ tới việc này, chú ý thời gian gọi quá.

Bên kia một hồi lâu mới nhận, thanh âm mơ hồ mang theo buồn ngủ, gần như trước đó vài ngày bên tai nỉ non.

Anh bỗng nhiên không nữa đánh thức cô, cứ như vậy trăm mặc, nằng lằm bằm "Có việc?"

Anh hoàn hồn, ánh mắt ôn hoà, ngữ khí âm áp thấp giọng

"Ừ, nhớ em."

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Khi nghe thấy những lời này, Ninh Vi Lan cho rằng mình nghe lầm.

Lúc người đại diện nói hợp đồng sắp đến kỳ gia hạn. Cô đã suy nghĩ qua, công ty trước sau gì cũng phải đổi. Cô không có danh tiếng, chưa diễn qua mấy bộ phim, càng không có tác phẩm tiêu biểu, cô muốn đi công ty khác nhưng chưa chắc có công ty chịu nhận cô. Cho nên cô suy xét đến việc muốn gia hạn lại hợp đồng hay không, đại khái hai ngày nay cũng phải đưa ra kết quả.

Nhưng hiện tại, có người hướng phía cô đưa cành ôliu. Ngón tay đặt trên đùi khẽ gõ, Tề Chiêu Viễn tự thuật "Phòng làm việc của tôi tam thời còn không có nghệ sĩ, nếu ký hợp đồng thì cô chính là người đầu tiên. Phòng làm việc có nhân viên có chuyên môn cao, sẽ lấy việc cô nổi tiếng làm mục tiêu hàng đầu." Anh dừng một lúc lại nói "Hợp đồng của cô còn hai ngày nữa là đến kỳ gia hạn, tôi có thể cho cô thời gian suy nghĩ là hai ngày. Nếu suy nghĩ xong, gọi điện thoại cho Lâm Dịch."

Ký hợp đồng với Ninh Vi Lan không phải do tâm huyết dâng trào, mà là đã sớm ở phim trường nhìn thấy biểu hiện của cô, nghệ sĩ mà anh muốn không

cần có nhiều danh tiếng, chỉ cần không nóng nảy, làm đến nơi đến chốn. Giới giải trí chính là chốn phồn hoa, quá nhiều người ôm tư tâm của mình vào.

Tuy rằng Ninh Vi Lan còn chưa thành danh, nhưng anh nhìn ra được, cô chính là người mà anh muốn, không giả dối. Một người nghệ sĩ như vậy mà có thể ký hợp đồng đối với phòng làm việc mà nói chỉ có lợi.

Suy nghĩ một hồi, Ninh Vi Lan gật đầu, bỗng nhiên thấp giọng nói "Tề tiên sinh, tôi chỉ cần mười phút suy nghĩ." Hai ngày là thời gian vô cùng lâu, cũng đủ để ra một trăm quyết định, chuyện này cô đã tự hỏi thật lâu, ra quyết định cũng chỉ là nghĩ kỹ trong nháy mắt.

Tề Chiêu Viễn hiện ra ngoài ý muốn, thật nhìn cô một cái rồi gật đầu, nghiêng đầu nhìn phía trước nhắm mắt chờ đợi.

Trong xe không có âm nhạc, Tề Chiêu Viễn trước hai ngày nay cơ hồ thời gian ngủ không vượt quá ba tiếng. Lúc này nhắm chỉ cảm thấy buồn ngủ muốn làm việc gì đó để đánh tan cơn buồn ngủ, vừa lúc trong tay có thuốc lá liền lấy ra một điếu.

Trước khi hút anh nhớ đến trong xe còn có người "Có thể hút thuốc không?"

Ninh Vi Lan bị anh hỏi sững sốt, lắc đầu sau đó nhìn chằm chằm anh. Thật lâu về trước, lúc mẹ vừa mới mất, bởi vì cô có bệnh trầm cảm nên cô phải ở bệnh viện. Khi ấy mỗi ngày đều có y tá đến dẫn cô đi tản bộ, ký ức sâu sắc nhất chính là cô nghe thấy người khác thảo luận về một người hút thuốc lúc đó thân thể có vấn đề nên đến bệnh viện kiểm tra, lúc phát hiện thì phổi đã đen.

Bên tai truyền đến âm thanh bật lửa, Ninh Vi Lan nhìn chằm chằm ngọn lửa, không chờ phản ứng, tay đã vươn ra cầm lấy bật lửa kẹp trên tay anh.

Cảm thấy được ánh mắt của anh, Ninh Vi Lan có chút xấu hổ, nhỏ giọng "Hút thuốc có hại cho sức khỏe."

Tề Chiêu Viễn không đoán được cô sẽ nói như vậy, thấy hành động ngăn cản của cô cũng cảm thấy không phiền chán. Sau một lúc lâu, anh chậm rãi cất thuốc lá cùng bật lửa, lấy văn kiện từ trong hòm để đồ ra xem. Ninh Vi Lan thấy anh ngược lại đi làm việc khác, tâm tình buồn lòng, muốn nói tiếp tục suy nghĩ, nhưng đã sớm có đáp án rõ ràng.

Khi Tề Chiêu Viễn xem xong văn kiện trong tay nghe thấy âm thanh nghiêng tức của cô "Tề tiên sinh, tôi nghĩ kỹ rồi."

Anh ghé mắt, có lẽ là tâm tình tốt nói "Tôi hy vọng là tôi nghe được kết quả mà tôi muốn."

Ninh Vi Lan cắn môi nhẹ cười một cái, vốn lớn lên đã thanh tú, cười lộ lên càng đẹp hơn.

"Vô cùng cảm ơn...." Cô dừng lại nghĩ "Được Tề tổng thưởng thức, sau này tôi nhất định sẽ nỗ lực, không phụ kỳ vọng của anh."

Trong giới giải trí, Tề Chiêu Viễn không thể nghi ngờ thuộc về bộ phận có bề ngoài tốt, tuy rằng cho tới nay đậm nhạt cùng lạnh lùng nhưng cho Ninh Vi Lan ấn tượng sâu sắc. Giờ phút này như cũ không có cảm xúc, lại cho cô cảm thấy ôn hòa hơn rất nhiều.

"Ba ngày sau, buổi sáng 10 giờ tới phòng làm việc của tôi ký hợp đồng. Còn việc khác tôi sẽ xử lý."

Lâm Dịch cùng trợ lý của anh rất nhanh trở lại, đưa Ninh Vi Lan đến cửa tiểu khu, cô xuống xe hướng Lâm Dịch vẫy vẫy tay, ánh mắt xẹt qua người phía sau nhẹ nhàng gật đầu, quay người rời đi.

Tề Chiêu Viễn không có đáp lại, nhìn cô càng lúc càng xa cho đến khi biến mất, khẽ nâng cằm "Đi thôi!"

Khó được nghỉ ngơi một ngày, Ninh Nhất Thuần trở về nhà, bố Ninh Triệu Hoa ở phòng bếp, cô liền cùng mẹ Trần Tú Lệ ở phòng khách xem TV nói chuyện phiếm.

TV phát chính là Ninh Nhất Thuần trước đó không lâu mới vừa quay xong, bên trong nam số 3 chính là "Cửu trọng cung" cùng Ninh Vi Lan cộng sự nam số 2, cô nhìn chằm chằm nhìn một lát, bỗng dừng quay đầu nói với mẹ.

"Mẹ, quá mấy ngày nay con phải đóng máy phim truyền hình, bên trong nữ số 2 là Ninh Vi Lan."

Trần Tú Lệ động tác dừng lại, cười lạnh "Tiểu tiện nhân kia quay lại?"

"Đúng vậy, mấy năm trước không phải vẫn còn bệnh trầm cảm sao, con còn tưởng rằng nó sẽ không lại đã trở lại, ai biết lại thấy, khoảng thời gian trước tới thử diễn vai nữ số 2, thật đúng là khiến cho nó thành công, cũng không biết sau lưng đều làm cái gì."

Trần Tú Lệ không nói.

"Mẹ, mẹ nói xem tại sao nó lúc trước không chết, lúc ấy mẹ hẳn là nên đẩy cả Ninh Vi Lan, như vậy....." Những lời phía sau tự động mất đi dưới ánh mắt lạnh lùng của Trần Tú Lệ, Ninh Nhất Thuần nhận ra mình đã lỡ nhắc đến việc mà mẹ ghét nhất, nhào lên làm nũng, điện thoại trên bàn trà rung lên.

Cô thấy đây là điện thoại của người đại diện, nhúu mày nhấc máy

"Chuyện gì? Hôm nay tôi nghỉ mà vẫn còn làm phiền!"

Người đại diện lấy lòng cười "Nhất Thuần, tôi không phải là gấp gáp muốn nói tin tức cho cô sao."

"Tin tức gì?"

"Ninh Vi Lan nhận bộ phim "Giang sơn vì mộng", tuy rằng đạo diễn không nổi tiếng nhưng nghe nói đạo diễn còn muốn lấy bộ này đi nhận thưởng....."

Ninh Nhất Thuần phiền phức nhất chính là người đại diện không nói đến trọng điểm, trực tiếp đánh gãy "Nói trọng điểm!"

"Bộ này Ninh Vi Lan là nữ chính."

Vừa dứt lời, người đại diện liền miễn cưỡng cảm thấy được không khí ứ đọng, thông minh không nói tiếp Bên đầu này Ninh Nhất Thuần mặt lạnh lại, cô nhớ tới câu nói lúc ở phim trường của Ninh Vi Lan "Tôi không vui khi thấy cô" trong lòng tích tụ càng nhiều, hồi lâu hỏi "Tiếp theo tôi còn chưa nhận bộ nào phải không?"

"..... Đúng vậy."

Rất tốt, Ninh Nhất Thuần nghĩ.

"Đi lấy vai nữ chính của Ninh Vi Lan đoạt lấy cho tôi."

Ninh Vi Lan có, cô càng muốn đoạt được.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Ba ngày sau.

Cố ý đặt báo thức lúc 8 giờ, Ninh Vi Lan rửa mặt rồi ăn sáng, đeo khẩu trang rồi đội mũ hướng về phía phòng làm việc của Tề Chiêu Viễn. Phòng làm việc của anh nằm ở trung tâm thành phố, Ninh Vi Lan lên thẳng tầng hai mươi, đi vào liền gặp phải Lâm Dịch.

Lâm Dịch mới từ văn phòng ra đến, trong chốc lát còn muốn vào tiếp, thấy vậy trước tiên dẫn người đến phòng nghỉ ngơi, rót ly nước ấm.

"Ninh tiểu thư ở đây một lúc, Tề tổng đang họp, trên bàn có tạp chí, cô có thể tùy tiện."

"Cảm ơn."

Lâm Dịch rời khỏi.

Nơi này tuy rằng chỉ là phòng nghỉ, nhưng chiêm tầm nhìn thật tốt, Ninh Vi Lan đưa ly nước tới miệng khẽ nhấp, độ ấm của nước vừa vặn.

Chậm rãi uống xong một chén nước, Tề Chiêu Viễn còn chưa quay lại, Ninh Vi Lan nhàn rỗi không có việc gì đứng lên, chú ý đến mấy khung ảnh trên tường, lớn lớn bé bé ngăn nắp, bất quá đều là trống không. Cô miên man suy nghĩ mấy cái khung ảnh này để làm gì, liền nghe cửa truyền đến âm thanh nói chuyện, sau đó cửa bị mở ra.

Cô quay đầu lại.

Là Tề Chiêu Viễn cùng Lâm Dịch.

Tề Chiêu Viễn tự biết đến muộn vài phút, nói xin lỗi, ngồi xuống đối diện Ninh Vi Lan, đưa hợp đồng trong tay đẩy qua, trầm giọng

"Cô xem qua hợp đồng, có gì muốn hỏi thì cứ nói cho tôi."

Ninh Vi Lan tiếp nhận, kỳ thật đối này mấy cái điều khoản này cũng không quá hiểu, nhưng vẫn xem qua từng câu từng chữ. Xem xong, cô đột nhiên nhớ tới ở trong hợp đồng không thấy một điều khoản, mở ra đọc lại.

Thật là không có.

"Ninh tiểu thư, thiếu cái gì sao?" Một bên Lâm Dịch hỏi.

Ninh Vi Lan "A" một tiếng, im miệng không nói nhưng vẫn cảm thấy cần thiết hỏi "Tề tổng, hợp đồng..... Không có điều khoản về tình cảm của nghệ sĩ."

Nàng tuy chỉ ở 6 năm trước xem qua hợp đồng một lần, ít nhất cũng biết công ty quản lý đều sẽ yêu cầu nghệ sĩ ít nhất trong 5 năm không được yêu đương kết hôn sinh con, đặc biệt giống như cô vừa nói phát triển càng là một chút tình cảm không thể dính đến.

Nhưng hợp đồng này lại không có.

Tề Chiêu Viễn nghe hiểu, hơi hơi cúi người mười ngón tay nắm lại, ngữ khí đậm đặc "Điều khoản này ở phòng làm việc của tôi không cần."

"....."

"Tôi mặc kệ tương lai cô muốn như thế nào, yêu đương cũng được mà kết hôn sinh con cũng thế, chỉ cần không ảnh hưởng đến sự nghiệp của cô, tạo tổn thất cho phòng làm việc, tất cả đều tùy cô."

Ninh Vi Lan lại lần nữa: "....."

Tề Chiêu Viễn cũng không để ý trong lòng cô loạn nghĩ cái gì, nhìn chăm chú hợp đồng trên bàn "Không có dị nghị gì thì ký tên."

Ninh Vi Lan rử mắt, một lần nữa nhìn lại, không có ý kiến gì mà ký tên mình.

Ý bảo Lâm Dịch lấy một phần hợp đồng, anh thấp giọng "Đi gọi Trang Văn vào đây."

Lâm Dịch bước ra cửa.

Trang Văn tới rất nhanh bởi vì trước đó đã báo thời gian cho cô, cô vừa tiến vào liền mỉm cười tự giới thiệu "Ninh tiểu thư, tôi là người đại diện Tề tổng an bài cho cô, tôi tên Trang Văn."

Ninh Vi Lan trở mắt, khoé môi mềm mại cong lên "Tôi tên là Ninh Vi Lan."

Tề Chiêu Viễn có việc, đi trước dặn dò Trang Văn vài câu, đại khái là bảo Trang Văn an bài hai ngày tiếp theo đưa Ninh Vi Lan chụp ảnh để cho vào khung ảnh. Trang Văn liên tục gật đầu, tiễn Tề Chiêu Viễn đi xong, vừa quay đầu lại liền thấy điện thoại ở trên bàn có thông báo.

Cô thấy ninh Vi Lan không nhận, nhẹ nhàng nhắc nhở "Ninh tiểu thư, cô có điện thoại."

Ninh Vi Lan chớp mắt, đưa điện thoại đến bên tai đã bị một âm thanh hét to làm sợ tới mức suýt chút nữa làm rơi điện thoại.

"Ninh Vi Lan cô làm cái gì thế này? Chuyện này cô không giải thích tốt cho tôi đừng có nghĩ yên ổn!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Trực giác nhận ra có điều không tốt phát sinh, Ninh Vi Lan cười cười tỏ ý xin lỗi Trang Văn, đi đến cửa sổ sát đất hạ giọng: "Anh có ý gì?"

Nghe ngữ khí này của Ninh Vi Lan, người đại diện càng nhớ tới trước đây không lâu gặp Hạ đạo càng phẫn nộ.

"Có ý gì, cô còn hỏi tôi có ý gì? Sao cô không nghĩ cô đã làm việc gì! Người đại diện cười lạnh "Ninh Vi Lan, cô cùng lắm chỉ quay được mấy bộ phim, từ khi bảo có tư cách tự tiện rồi tổ, còn lừa gạt tôi....."

Lời nói thô tục khó nghe phát ra từ trong miệng người đại diện, Ninh Vi Lan lạnh giọng "Tôi không biết anh nghe ai nói tôi tự tiện rồi tổ, tôi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trước khi tôi giải thích cho anh, anh hẳn là phải nói cho tôi cụ thể sự việc."

"Cô tiếp tục giả vờ giả vịt đi, trang Weibo của "Giang sơn vì mộng" công bố danh sách diễn viên, nữ chính là Ninh Nhất Thuần!!! Tôi cond tương viết sai, đi hỏi Hạ đạo, Hạ đạo nói là đã có người bảo cô ngày hôm qua tiến tổ chụp ảnh, cô lại cho tôi leo cây. Cô nhìn xem bây giờ trên Weibo hiện tại mắng cô khó nghe như nào...."

"Tôi biết rồi, tôi xem xong gọi điện trả lời cho anh." Nói xong trực tiếp tắt.

Đăng nhập Weibo, Ninh Vi Lan không thấy thông báo bình luận hay tin nhắn mà người đại diện nói, trực tiếp tìm kiếm trang Weibo của "Giang sơn vì mộng", trên đầu chính là danh sách diễn viên.

Nữ chính "Mộc Tinh" Ninh Nhất Thuần đóng.

Ninh Vi Lan nhìn chăm chăm đột nhiên cười lên.

Hạ đạo đem toàn bộ đổ lên người cô. Thông báo tiến tổ chụp ảnh thì cho leo cây, chưa được đồng ý tự tiện rồi tổ. Mỗi một cái đều đẩy cô hướng tới hố lừa.

Mà bình luận hiện tại chia ra hai bộ phận, một bộ phận là người ủng hộ chờ mong phim được phát, một bộ phận chính là mỉa mai, châm chọc và mắng cô.

Trước kia Ninh Vi Lan ít khi lên Weibo bởi vì cô rất ít khi lộ diện. Lúc này bị Hạ đạo bôi đen, fans không biết tình huống hiện tại cũng nhục mạ cô.

Những từ ngữ thô tục khó nghe Ninh Vi Lan chưa bao giờ biết có thể đả thương người như vậy, rõ ràng cái gì cô cũng chưa làm, lại bởi vì lời đồn đãi,

trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Mùi vị này thật khó chịu.

Cô nhắm mắt, một lần nữa gọi cho người đại diện.

"Tôi đã xem qua, đầu tiên, nữ chính đổi thành Ninh Nhất Thuần việc này trước đó tôi không biết, là anh nói cho tôi tôi mới biết. Thứ hai, tôi không nhận được cái thông báo gọi là chụp ảnh, đồng thời tôi cũng không tự tiện rời tổ." Ninh Vi Lan cong môi "Tôi đã giải thích xong, anh còn muốn hỏi cái gì sao?"

Người đại diện bị nàng nói sừng sốt, bán tín bán nghi "Vậy nữ chính sao lại không phải cô?"

"Vấn đề này, tôi cho rằng anh phải đi hỏi Hạ đạo."

Đầu kia không có âm thanh, Ninh Vi Lan nhìn ngoài cửa sổ sát đất, cô trầm một hồi lâu, lại mở miệng.

"Tôi với giải trí Thiên Uy có hợp đồng 6 năm đã đến kỳ, tôi cũng không tính toán gia hạn hợp đồng. Từ hôm nay trở đi, ta không phải là nghệ sĩ đi theo anh, nếu nữ chính đổi người như vậy không cần anh nhọc lòng. Vô cùng cảm ơn anh đã vì tôi mà nỗ lực."

Cắt đứt điện thoại xong, Ninh Vi Lan đưa số người đại diện vào sổ đen, xoay người lại thấy Tề Chiêu Viễn với Trang Văn không hẹn mà cùng nhìn mình.

Cô ngẩn ra một cái, liền thấy anh nghiêng đầu trầm giọng phân phó Trang Văn. Cách có chút xa, thanh âm lại nhẹ, cô nghe không rõ ràng, đại khái là bảo Trang Văn bãi bỏ chuyện này, đồng thời đăng lên trang Weibo cô đã trở thành nghệ sĩ dưới trướng của Kỳ Hạ.

Anh nói xong liền đi ra ngoài, cô chưa hoàn hồn Trang Văn liền đến trước mắt, cầm cánh tay của cô.

"Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ giải quyết thật thích đáng, nghệ sĩ của phòng làm việc của tôi không thể bị người khác ức hiếp." Trang Văn cười tủm tỉm, đưa cô đi ra ngoài "Đi thôi, tôi đưa cô đi tham quan một chút."

Ninh Vi Lan đáp ứng.

Trước tiên ở văn phòng tầng hai mươi dạo qua một vòng, Trang Văn so với Ninh Vi Lan lớn hơn một tuổi, lời nói tự nhiên liền có một chút ý tứ giúp đỡ em gái, xưng hô cũng từ "Ninh tiểu thư" sửa thành thân thiết "Vi Lan".

Ninh Vi Lan mừng rỡ tiếp thu, nghe cô đối với mình giới thiệu mà ghi nhớ.

Khi đi ra ngoài Trang Văn nói "Hai ngày sau ảnh cô sẽ chụp ở đây, tôi sẽ an bài thời gian." Tam dừng hai giây "Thật ra Vi Lan, tôi nhìn cô trước đó diễn, rất chân thật, đương nhiên trong tương lai còn có rất lớn không gian để tiến bộ. Hiện tại, cô chỉ là thiếu một cái cơ hội."

Ninh Vi Lan cười cười không nói chuyện.

"Tin tưởng ánh mắt của Tề tổng" Trang Văn cổ vũ.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Trang Văn có điện thoại, Ninh Vi Lan liền ở phòng nghỉ chờ, trước đó cô không chú ý, hiện tại mới thấy trong một góc có một cái cái giá, chính tề để tạp chí cùng báo chí, tất cả đều là phỏng vấn Tề Chiêu Viễn.

Ninh Vi Lan vẫn luôn biết anh rất nổi tiếng, chỉ cần trong danh sách diễn viên có tên Tề Chiêu Viễn là có thể trở thành bảo đảm cho bộ phim. Một năm trước anh lấy được danh hiệu Ảnh đế. Với sự nổi tiếng thành lập phòng làm việc, rồi sau đó lui về phía sau, trở thành đạo diễn.

Một năm nay anh chỉ làm đạo diễn hai bộ phim truyền hình, lúc quay chụp đối với kỹ thuật của diễn viên yêu cầu khác nghiệt, đối với mỗi cảnh không chút cầu thả, bởi vậy mỗi bộ phim đều phát lửa.

"Không biết về sau còn có hay không cơ hội nhìn đến anh tự mình biểu diễn hay không....." Ninh Vi Lan đối với chính nói thầm, Trang Văn đẩy cửa bước vào.

"Vi Lan, tôi có chút việc muốn đi ra ngoài, đã an bài tài xế đưa cô về nhà, công việc buổi tối gửi cho cô sau."

".....Được."

Về đến nhà vừa lúc ăn cơm trưa, trong nhà còn thừa một chút nguyên liệu nấu ăn, sau khi Ninh Vi Lan ăn xong, liền ngồi ở trên sofa nhắm mắt xem TV, chuông điện thoại vang lên một lúc lâu mới để ý, vội vàng nhận điện thoại.

"Cậu đang làm cái gì? Lâu như vậy mới nhận điện thoại."

"Đang xem TV" cô nhẹ giọng, "Cậu tìm tôi có việc?"

Dịch Chi Ngôn nhìn nhân viên còn tác đi lại tìm đến một góc an tĩnh, hỏi: "Vi Lan, tôi thấy trên Weibo....." Nếu không phải nhầm chán lướt Weibo anh sẽ không phát hiện việc này.

Ninh Vi Lan duỗi tay cho nhỏ âm thanh TV "Ừ, tôi biết."

"Có phải ngay từ đầu Hạ đạo chọn nữ chính là cậu, sau đó Ninh Nhất Thuần đoạt....."

"Có thể là như vậy, tôi cũng không biết rõ." Ninh Vi Lan duỗi thân mình, mặt chôn ở sofa, giọng nói nhỏ lại "Dù sao hiện tại không phải của tôi."

Dịch Chi Ngôn nóng nảy "Như thế nào có thể vậy? Nói ra nữ chính là của cậu, đây là bộ phim đầu tiên cậu làm nữ chính, huống chi Hạ đạo còn bồi nộ cậu, những fans không rõ tình huống sẽ....."

"Tôi biết ngôn luận rất khó nghe, chuyện này sẽ được giải quyết, đừng lo lắng."

"Như thế nào giải quyết....."

"Chỉ Ngôn, tôi nói cho cậu tin tức tốt, cậu có muốn nghe hay không?" Cô cong mắt, cườid nghịch ngợm.

Dịch Chi Ngôn gật đầu, sau ý thức được cô không nhìn thấy, nhẹ nhàng nói cái "Muốn".

"Ngày hôm qua họp đồng giữa tôi với giải trí Thiên Uy đã đến kỳ" cô nói "Ta không tiếp tục gia hạn, bởi vì tôi đã có công ty mới, họp đồng buổi sáng vừa mới ký."

"Nhà ai?"

Ninh Vi Lan trả lời "Phòng làm việc của Tề Chiêu Viễn, tôi là nghệ sĩ đầu tiên."

Tề Chiêu Viễn phòng làm việc.

Tề Chiêu Viễn phòng làm việc?

Hai trông mắt kinh ngạc trừng lớn, Dịch Chi Ngôn nhớ tới ngày đó ở nhà hàng tư nhân, cô từng giữ chặt tay Tề Chiêu Viễn giúp anh băng bó, còn có bọn họ đã từng thiếu chút nữa..., như có như không tai tiếng.....

Yết hầu một chữ phát không ra. Cũng không biết vì cái gì, tim đập nhanh hơn, tựa phải phá tan cơ thể, nắm chặt tay, gạt nhẹ khóe miệng.

"Khá tốt, chúc mừng cậu."

Đầu kia vừa nghe liền phát hiện ra là rất cao hứng, Dịch Chi Ngôn lắng lắng nghe, muốn nói thêm mấy câu, đáng tiếc nghe thấy người đại diện kêu tên của mình, Dịch Chi Ngôn biết mình sắp lên sân khấu, kết thúc qua loa rồi ổn định tâm tình rời đi.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Weibo hot search gần nhất là hai việc.

Thứ nhất: "Giang sơn vì mộng" diễn viên từ đầu tới cuối không có quan hệ đến Ninh Vi Lan.

Thứ hai: Ninh Vi Lan ký hợp đồng với phòng làm việc của Tề Chiêu Viễn, trở thành nghệ sĩ đầu tiên.

Nếu nói chuyện thứ nhất là Ninh Vi Lan có hình tượng tốt đẹp, vậy chuyện thứ hai chính là khiến càng nhiều fans chú ý tới cô, chính thức mở đường.

Giờ này khắc này, Ninh Vi Lan đang chụp ảnh, quần áo là người tạo hình đưa cho cô. Cô có vóc dáng cao, khung xương mảnh khảnh thân thể tỉ lệ rất tốt, quần áo loại gì cũng phù hợp, thêm khuôn mặt đẹp càng điểm lệ động lòng người.

"Rất tốt, lại đổi tư thế khác." Nhiếp ảnh gia khiêng camera thay đổi góc độ.

Ninh Vi Lan rất phối hợp, một bàn tay che khuất đôi mắt, nghiêng nghiêng trên tường bảo trì mỉm cười, chờ đèn flash, lại nghe đạo diễn cùng nhiếp ảnh gia nói.

Cuối cùng là một bộ quần áo cùng giày cao gót, gót giày tuy không quá cao, nhưng Ninh Vi Lan rất ít đi, qua một lúc thích ứng lại tiếp tục chụp.

"Rất tốt." Nhiếp ảnh gia lui phía sau một bước "Đôi mắt nhìn qua đây."

Ninh Vi Lan nghe theo nhiếp ảnh gia chỉ, chỉnh tốt tư thế, lại thấy một thân ảnh. Áo trắng quần đen, đôi tay nhàn nhạt đút trong túi quần, nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Nơi chụp ảnh rất sáng nhưng anh lại ở chỗ ngược hướng với ánh sáng, ánh sáng chiếu lên đỉnh đầu anh, vừa lúc nửa người anh ở trong bóng tối, xuất hiện lặng yên không tiếng động.

Ninh Vi Lan bỗng nhiên nhớ tới một việc, cũng quên mất nhìn thấy ở đâu, đó là hình dung của fans đối với anh....

Anh tuân lịch sự tao nhã.

Ninh Vi Lan đối với anh cũng không hiểu nhiều, chỉ nhìn ngoại hình thì hình dung này rất chính xác.

Nhưng không phải như vậy.

Thấy thời gian dài cô cũng không nhúc nhích, tất cả nhân viên mới chú ý đến Tề Chiêu Viễn cùng chào "Tề tổng". Tề Chiêu Viễn hờ hững gật đầu, chỉ nói một câu "Tiếp tục chụp" sau đó bước đến vị trí không có người ngồi xuống.

So với nhiếp ảnh gia bình tĩnh chỉ đạo, Ninh Vi Lan vô cùng khẩn trương, thật ra cô cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng một tư thế chụp hơn mười lần cũng không đạt tới yêu cầu của nhiếp ảnh gia, cô ép chính mình chuyên tâm một ít, hiệu quả vẫn chưa đạt được.

Nhiếp ảnh gia bất đắc dĩ, buông máy ảnh phát tay "Nghỉ ngơi năm phút đồng hồ!" Theo sau đi đến bên người cô. "Vi Lan a, phía trước không phải chụp rất tốt sao, như thế nào hiện tại....." Nhiếp ảnh gia hỏi "Một môi hà?"

Ninh Vi Lan hổ thẹn "Xin lỗi chị Lý, làm chậm thời gian của chị, em không mệt, một lúc nữa em thử lại."

"Vây là tốt rồi," Nhiếp ảnh gia gật đầu, thỉnh linh nói một câu "Không phải là Tề tổng đột nhiên xuất hiện, em khẩn trương?"

"..... Không có."

Đại khái là âm thanh trả lời của cô quá nhẹ như là không có tự tin, nhiếp ảnh gia hồ nghi mà liếc mắt một cái, cuối cùng không nói gì mà quay ra nghịch điện thoại. Ninh Vi Lan thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu điều chỉnh hô hấp.

Quay chụp chỉ còn lại bộ phận nhỏ cuối cùng, Ninh Vi Lan làm chậm chễ mười phút, cũng may vẫn là đúng thời gian hoàn thành. Ninh Vi Lan đi qua phòng bên cạnh tháo trang sức, nhiếp ảnh gia dọn máy tính bên cạnh Tề Chiêu Viễn, đặt từng tấm từng tấm ảnh xuống tán thưởng không dứt.

"Ngay từ đầu năng lực thích ứng thực không tồi, hơn mười phút đã tiến vào trạng thái" Nhiếp ảnh gia cười tủm tỉm "Cô gái này cảm nhận máy ảnh rất tốt, tôi nói gì xò ấy đều có thể nghe hiểu, hợp tác vô cùng vui vẻ."

Tề Chiêu Viễn không lên tiếng.

Tẩy trang xong, Ninh Vi Lan quay lại phòng chụp ảnh, trên ghế sofa không có một bóng người, đột nhiên trước mặt bị chặn lại.

Ninh Vi Lan không lùn, cao một mét sáu tám, lúc này dưới chân còn đi một đôi giày cao gót nhưng hiện tại hai người mặt đối mặt cô mới biết mình lùn hơn anh nửa cái đầu.

"Buổi chiều còn có cái quảng cáo nào cần quay không?" Anh cúi đầu hỏi.

Cô ngửa đầu nhìn vào mắt anh "Hai cái."

Tề Chiêu Viễn ừ một tiếng, thanh âm không tự giác ép tới càng trầm thấp chút "Khi nào kết thúc thì đi lên phòng làm việc của tôi."

Cô không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà gật đầu, nhìn theo bóng anh rời đi, đi đến bên nhiếp ảnh gia cùng nhau xem ảnh chụp.

Bởi vì nhiếp ảnh gia còn phải làm việc khác, hai người một lúc liền tách ra, Ninh Vi Lan đi qua phòng thay quần áo đổi quần áo của mình, ra khỏi phòng mới nhớ tới Tề Chiêu Viễn nói, chậm rãi đi lên tầng.

Phòng làm việc của anh ngay gần hành lang, Ninh Vi Lan đứng trước phòng, gõ gõ cửa, nửa ngày không người đáp lại.

Chẳng lẽ không ở? Cô nghĩ thầm.

Lại gõ lần nữa, vẫn là không có ai, Ninh Vi Lan định quay ra sofa ngồi đợi, không đợi cô xoay người, hơi ẩm từ sau phả lại, vẫn duy trì khoảng cách an toàn, hơi thở trên người mát lạnh dễ người.

Là anh đến.

Cả người cô cứng đờ, tùy ý người bên cạnh mở cửa bước vào phòng.

Ninh Vi Lan còn chưa vào phòng làm việc của anh lần nào, quả nhiên là vô cùng khác với mọi người, trắng đen hai màu đơn giản, cô ngồi ở cạnh bàn trà hậu tri hậu giác nhìn túi com hộp anh xách theo.

Tề Chiêu Viễn đang bày đồ ăn, chỉ lơ đãng liếc qua, liền đoán ra suy nghĩ trong lòng cô, nhàn nhạt nói "Gọi cô lên đây không chỉ có ăn com."

Ninh Vi Lan xấu hổ, hiểu ý của anh, nhận lấy đĩa mà anh đưa cho, an tĩnh ăn com.

Tề Chiêu Viễn rõ ràng món ăn yêu thích của cô, đồ ăn thanh đạm là chủ yếu. Ăn xong một bữa com, anh mới biết cô cũng không kén ăn, lúc ăn com không có thói quen nói chuyện.

Với anh giống nhau.

Nghĩ vậy, khóe môi anh đầy ý cười.

Thu thập bàn trà sạch sẽ, Tề Chiêu Viễn đứng dậy đi đến bàn công tác, cầm một chồng giấy, đặt ở trước mặt cô "Xem cái này đi."

Ninh Vi Lan cầm lấy, ánh mắt đảo qua phía tiêu đề phía trên.

"Một đời say đắm" truyện đã bán chạy mười năm, sửa đổi vô số lần." thanh âm của anh ở bên tai vang lên, không nặng không nhẹ "Bản quyền phòng làm việc đã mua."

Ninh Vi Lan không nói chuyện, mở ra trang đầu của kịch bản, xem từ đầu đến cuối. Mà thanh âm của anh vẫn còn vang lên.

"Tôi cũng không tính toán chọn diễn viên bên ngoài" Tề Chiêu Viễn nhìn cô, bỗng nhiên kêu tên cô "Ninh Vi Lan."

Cô ngẩng đầu.

Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô "Cô diễn Phụng Yên Ly, đây sẽ là vai nữ chính đầu tiên của cô." Đến đây anh dừng lại, ngữ khí thả chậm xuống, nhẹ nhàng "Diễn cùng tôi."

Ninh Vi Lan trừng lớn mắt.

Hoàn toàn không nói được lời nào.

Từ phòng làm việc của Tề Chiêu Viễn đi ra, Ninh Vi Lan mới thanh tỉnh, hoài nghi việc mình vừa nghe thấy, cô hốt hoảng nhận điện thoại không ngừng vang lên, nghe thấy Trang Văn nói "Vi Lan mau xuống dưới, sắp xuất phát".

Trên xe bảo mẫu cô có bộ dáng như cũ chưa hồi hồn, Trang Văn nhắc nhở vài lần cũng không nghe thấy, Ninh Vi Lan nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ cây cối không ngừng lùi lại, ý thức dần dần hoàn hồn, đáy mắt đầy ý cười.

Tới studio, Ninh Vi Lan hóa trang thay quần áo tốt, tiếp nhận vòng cổ mà nhân viên công tác đưa cho, tiếp tục quay chụp. Có kinh nghiệm quay chụp chân dung trước đó, quảng cáo vòng cổ đối với cô tương đối nhẹ nhàng. Kết thúc quay chụp là nửa giờ sau, Ninh Vi Lan trở lại trên ghế nghỉ ngơi.

Trên bàn còn để nước uống nhưng đã lạnh, cô không tiếng động uống một ngụm suy nghĩ về mấy giờ trước tại văn phòng của anh.

Thấy cô sau một lúc lâu không nói gì, anh khó có được kiên nhẫn chậm rãi chờ, đi lấy hai ly nước ấm, một ly đặt ở trước mặt cô, một ly của chính mình thông thả ung dung uống.

Từ trong khiếp sợ hoàn hồn về, Ninh Vi Lan cúi đầu, nhẹ nhàng liếm liếm môi.

"Đã chọn như thế nào?"

Anh không đáp, hỏi lại: "Không muốn?"

Cô cuống quýt lắc đầu. Tề Chiêu Viễn hơi nhú mày, hai ngón tay nhẹ xoa huyệt thái dương, thần sắc mỗi một "Còn có vấn đề gì? Thời gian khởi quay tôi sẽ báo Lâm Dịch thông báo Trang Văn."

Cô lại lắc đầu, cầm lên ly nước uống.....

Sau đó..... Cô liền đi ra ngoài.

"Vi Lan" Trang Văn thấy cô đang ngần người, duỗi tay ở trước mắt cô quơ quơ "Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?"

Cô cười cười, không nói gì. Trang Văn tự giác ngồi xuống ghế dựa, rót cho hai người mỗi người một ly nước, hưng phấn "Vi Lan tôi cùng cô nói, tôi vừa mới nhận được thông báo của Lâm Dịch, tiếp theo cô sẽ diễn vai nữ chính."

Trang Văn đặc biệt vui vẻ, không phát hiện Ninh Vi Lan không có cảm xúc gì nhiều "Là "Một đời say đắm", tôi trước kia đã đọc tiểu thuyết, lúc ấy đặc biệt thích quyển này, hiện tại trong nhà vẫn còn giữ bản có chữ ký, tôi thật không nghĩ đến bản quyền của truyện này phòng làm việc của chúng ta mua được, cô nhất định phải diễn thật tốt....."

"Tất cả không nói đến, thứ nhất truyện này có lượng fans khổng lồ làm cơ sở, thứ hai nam chính là Tề tổng, chỉ bằng vào hai điều trên, bộ phim nay nhất định sẽ nổi tiếng" Trang Văn chắc chắn "Mà Vi Lan, cô là nữ chính, kỹ thuật diễn cùng nhan sắc đều tốt, nhất định sẽ thu được một lượng lớn fans, cố lên!"

Bị thủ thế của Trang Văn làm cho bật cười, Ninh Vi Lan gật gật đầu, cô muốn nói cô sẽ cố gắng, quay chụp lại tiếp tục, cô đứng dậy, hướng phía máy quay đi đến.

Quay chụp kết thúc đã là 8 giờ, Ninh Vi Lan nhớ rõ buổi chiều Trang Văn nói có bản chữ ký tác giả, cố ý mượn tính toán đọc một chút.

Về đến nhà thay áo ngủ vào phòng tắm, Ninh Vi Lan tắm rửa, sấy khô tóc dựa đầu giường bắt đầu đọc truyện. Bởi vì hay đọc kịch bản, khi đọc sách cô có thói quen vô cùng tốt là không nhảy câu, chậm rãi đọc từng chữ một.

Toàn bộ truyện có số lượng từ rất nhiều, Ninh Vi Lan đọc hơn một giờ cũng chưa được hơn mười chương, nhưng cô có chút mệt mỏi, tắt đèn tường nằm xuống, cầm điện thoại chơi một lúc.

Lên Weibo, Ninh Vi Lan theo thường lệ ở thanh tìm kiếm nhập vào "Một đời say đắm", ngay sau đó nhảy ra chính là Weibo của tác giả và trang nguyên tác của phim truyền hình mới vừa lập không lâu, cô vào Weibo của tác giả, fans có 1250000, nhiều hơn cô rất nhiều.

Mà trang nguyên tác mới nhất đăng một Weibo chính là công bố bản quyền đã bán, nhắc nhở các fan chờ mong phim truyền hình phát ra, Ninh Vi Lan đọc bình luận, một bộ phận nói bất luận ai diễn cũng không thể chấp nhận được, một bộ phận để cử diễn viên mình yêu thích, còn một bộ phận tỏ vẻ nhất định sẽ cổ vũ.

Xuống một chút nữa, cô liền thấy tên của Tề Chiêu Viễn không ngừng xuất hiện, còn có không ít người tag tên của anh, Ninh Vi Lan nhìn chăm chăm, ngón tay đã theo bản năng vào Weibo của anh.

Tiểu sử đơn giản chỉ có hai chữ: Diễn viên. Ninh Vi Lan bật cười, đi xuống, ít ỏi hơn mười bài đăng chỉ hai phút là xem xong, tất cả là quảng bá.

Nhưng mặc dù như vậy, mỗi một bài, bình luận đều nhiều đến sáu mươi nghìn. Hướng lên trên, chú ý đến hình đại diện của anh. Đại khái chụp từ lúc mới vào giới, kiểu tóc với hiện tại không quá giống, Ninh Vi Lan liền nhớ tới buổi sáng ở phòng chụp ảnh, ánh mắt anh chuyên chú bình thần nhìn cô chụp ảnh, cùng hình ảnh này hoàn toàn khác.

Miên man suy nghĩ, cô thoát Weibo, nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Hai tuần sau, trang Weibo office của "Một đời say đắm" công bố danh sách diễn viên chính. Sau khi thấy tên nam chính, trong vòng một giờ bước lên hot search.

#Một đời say đắm Tề Chiêu Viễn#

Từ một năm trước thành lập phòng làm việc, Tề Chiêu Viễn đã gần một năm rồi không có tham gia diễn phim truyền hình hoặc điện ảnh, chỉ chuyên chú làm đạo diễn, fans đều cho rằng anh sau này sẽ không diễn phim. Nhưng không nghĩ tới đột nhiên có tin vui, sao có thể không kích động!

Trong lúc nhất thời sự chú ý càng ngày càng tăng lên. Sau ba giờ, tác giả cũng theo sau công bố, độ hot lại lên một bậc, bộ phận lớn là fans của Tề Chiêu Viễn. Đối với người sắp hợp tác thì fan của anh vô cùng quan tâm, chú ý thấy Ninh Vi Lan chính là nghệ sĩ mà phòng làm việc của Tề Chiêu Viễn ký trước đây không lâu, các fan cũng hiểu là vì sao muốn chọn cô.

Nguyên lai là muốn bùng nổ nghệ sĩ nhà mình.

Khen chê đều có, nhưng phần lớn fans vẫn tỏ vẻ chờ mong, còn có một số người có chuyên môn xếp hạng phim truyền hình đáng chờ mong trong năm, "Một đời say đắm" có số phiếu cực cao, đề tài trên Weibo lại càng nhiều.

Ở hậu trường phòng trang điểm, Ninh Nhất Thuần đã hóa trang tốt, nhân nhả không có việc làm lên Weibo, liền thấy hot search thứ nhất, hai mắt trừng lớn, đột nhiên hết lên.

Một bên trợ lý bị cô dọa sợ, im lặng đứng cạnh, Ninh Nhất Thuận cầm điện thoại nhìn kĩ, không có nhìn sai, nam chính vẫn là Tề Chiêu Viễn, nữ chính vẫn là Ninh Vi Lan.

Trên tay chính là một thỏi son, Ninh Nhất Thuận đem nó ném trên mặt đất, vẫn cảm thấy không đủ hả giận. Cầm túi hoá trang trên bàn muốn ném tiếp, chưa kịp ném, cửa mở ra một người tiến vào, cô liếc mắt cười lạnh.

"Dịch Chi Ngôn, thấy trên trên Weibo hot search không?" Ninh Nhất Thuận phát tay cho trợ lý đi ra ngoài, đứng dậy đi đến gần, dựa trên ghế dựa của anh "Ninh Vi Lan diễn nữ chính."

Dịch Chi Ngôn lúc đang trên đường cũng thấy, anh nhìn chăm chăm tạp chí trong tay, không có phản ứng.

"Diễn với Tề Chiêu Viễn, nằm mơ chắc đều phải cười tỉnh." Ninh Nhất Thuận dùng khuỷu tay chọc anh "Anh nói xem có phải dùng quy tắc ngầm hay không, nếu không như thế nào lại lên nhanh như vậy. Chắc là lên giường với nhà làm phim để đổi lấy cơ hội này đi, tuy rằng muốn nổi tiếng là không sai nhưng là....."

"Nói đủ rồi?"

Ninh Nhất Thuận sừng sốt, châm chọc "Như thế nào, không cho tôi nói?"

Dịch Chi Ngôn đứng lên, trên cao nhìn xuống, không có cảm xúc.

"Không cần nghĩ ai cũng dơ bẩn, cô ấy là nghệ sĩ mà Tề Chiêu Viễn ký."

"Thì như thế nào?"

"Không như thế nào." Anh khẽ cười, nhìn cô thật sâu "Bỗng nhiên cảm thấy cô và Vi Lan cùng là họ Ninh, cô so với Vi Lan kém xa!"

Vừa dứt lời, Ninh Nhất Thuận như bị sét đánh. Quan hệ cùng Ninh Vi Lan bị người khác nói trúng, cô giận tím mặt, trước khi Dịch Chi Ngôn đi ra khỏi phòng trang điểm, ngữ khí khinh miệt.

"Dịch Chi Ngôn, anh không phải là thích Ninh Vi Lan sao, nơi nào cũng giúp đỡ cô ta nói chuyện."

Dịch Chi Ngôn không hề do dự đi ra ngoài tìm góc hẻo lánh, dựa vào tường mà hút thuốc. Màu trắng của sương khói ở trước mắt lượn lờ, anh một mình an tĩnh một lúc, lấy điện thoại ra, tìm số của Ninh Vi Lan, nhấn lại xoá, nhấn lại xoá, cuối cùng chỉ có mấy chữ.

"Buổi tối có thể tới nhà ăn cơm sao?"

Biểu hiện gửi đi thành công, anh thu hồi điện thoại, dập tắt điều thuốc.

Tin nhắn được gửi đến Ninh Vi Lan đúng lúc điện thoại không có bên người. Cô gần đây nhận rất nhiều quảng cáo, lúc này đang quay chụp quảng cáo dầu gội.

Trong lúc nghỉ ngơi, cô cầm ly nước ngồi ghé trên chệm rãi uống, tùy ý để người tạo hình chải tóc, bên ngoài đột nhiên có chút âm ỉ, xa xa phóng viên muốn tiến vào phỏng vấn. Ninh Vi Lan tự hỏi có nên phối hợp một chút không liền thấy Trang Văn không biết từ chỗ nào đi tới, dẫn vài người đuổi phóng viên đi.

"Khát chết tôi." Tự rót cho mình chén nước, Trang Văn vừa uống vừa lẩm bầm "Cô cũng không biết những người này có bao nhiêu cô chấp."

Uống thêm mấy ngụm nước, nhìn bốn phía không có ai, Trang Văn hạ giọng "Tôi đều có thể đoán được những phóng viên muốn hỏi cái gì, vòng đi vòng lại vẫn là Tề tổng, suốt ngày chỉ hỏi mỗi vậy, không thú vị chút nào!" Trang Văn sau một lúc lâu hừ hừ vài tiếng "Những người này hy vọng từ trong miệng cô nói ra tin tức gì đó, hiện tại ai ai cũng bắt quái, một chút tin tức không chính xác đều sẽ bị nói ra nói vào."

Ninh Vi Lan không nói gì. Từ lúc phòng làm việc công bố, cô mỗi ngày đều nhìn thấy không quá mấy vấn đề, ví như cô có tài đức gì mà phòng làm việc của Tề Chiêu Viễn lại ký hợp đồng với cô, ví như cô diễn cùng Tề Chiêu Viễn có cảm tưởng như thế nào, ví như cô có phải nương nhờ danh tiếng của Tề Chiêu Viễn để lăng xê.

Nhìn thấy nhiều lần, Ninh Vi Lan cũng bình tĩnh, Trang Văn muốn nói tới chính là: Lời đồn đãi loại này trốn không thoát tránh không được, không đáp lại, chính mình sẽ biến mất.

Trước sau gì cũng phải trải qua.

Cảm thấy ninh Vi Lan giống như tâm tình có chút hạ xuống, Trang Văn vỗ vỗ vai cô an ủi "Vi Lan a, tôi nói với cô chỉ cần là cái mình tình hạnh A, cô dính vào việc gì đều sẽ bị hoài nghi có phải hay không lăng xê gì đó, chúng ta không cần thiết đi để ý tới. Vòng luẩn quẩn này so với cô tưởng tượng còn phức tạp hơn rất nhiều, bất luận nghệ sĩ có việc gì đều sẽ bị phóng đại, nói sai làm sai một bước, rất có khả năng chính là chết, cho nên ngàn vạn lần nhớ rõ, nhiều lời nhiều sai, có đôi khi trầm mặc còn hơn."

"Hơn nữa cô cũng biết Tề tổng rất nổi tiếng, người như vậy khẳng định không thiếu 'vợ', chính là tự xưng là vợ, nhìn đến chồng ký với người khác còn muốn cùng hợp tác, luôn là khó chịu nói vài câu, cô đừng để ở trong lòng."

Trang Văn giải thích hoàn toàn chọc cười Ninh Vi Lan, cô bây giờ chỉ muốn hết sức chăm chú đến quay chụp.

Sau khi quay chụp quảng cáo kết thúc, Ninh Vi Lan ngồi trên xe bảo mẫu, từ trong tay tài xế nhận điện thoại, mới mở khóa, liền thấy tin nhắn của Dịch Chi Ngôn, vừa thấy thời gian đã qua vài tiếng đồng hồ.

Cô vừa lúc phải về nhà, làm thêm cho một người cũng không có vấn đề, liền gửi lại một chữ "Được".

Tài xế đưa cô đến cửa tiểu khu, Ninh Vi Lan đeo khẩu trang đi mua chút đồ ăn, về nhà bắt đầu làm.

Đem tất cả nguyên liệu nấu ăn đặt trên bàn, cô âm thầm suy nghĩ nên nấu món gì. Sau đó rửa sạch sẽ toàn bộ, vừa mới bắt đầu, chuông cửa vang lên, cô lau khô tay chạy ra mở cửa.

"Thơm quá." Dịch Chi Ngôn đi ra khỏi thang máy cũng đã ngửi được mùi hương, thật sâu hít hít cái mũi, tự giác đổi giày, đi đến phòng bếp của "Yêu cầu hỗ trợ sao?"

Ninh Vi Lan không quay đầu lại: "Không cần, cậu ngồi trên sofa đợi chút, tôi còn cần chút thời gian, xong sẽ gọi cậu."

Dịch Chi Ngôn không hề dị nghị.

Anh nhàm chán, ngồi cầm điều khiển tùy tiện đổi kênh, nhưng nghe thanh âm truyền từ trong phòng bếp, anh đột nhiên nhớ tới câu nói của Ninh Nhất Thuần vào buổi chiều, chìm vào suy nghĩ.

"Dịch Chi Ngôn, anh còn không phải là thích Ninh Vi Lan sao, nơi nào cũng giúp cô ta nói chuyện."

Không sai, anh thích.

Nhưng thế thì sao.

Một bữa cơm ăn thật sự an tĩnh, Ninh Vi Lan rửa xong bát ra ngoài, thấy anh một mình đứng ở trước cửa sổ, nửa người chìm trong bóng tối, xò nghĩ nghĩ, đi qua.

"Mấy ngày nay rất mệt?"

Nghe tiếng quay đầu, Dịch Chi Ngôn cười cười, nói "Vẫn luôn ăn cơm trên máy bay." Hỏi lại cô "Cô thì sao?"

Cô nhìn vào mắt anh, muốn trả lời còn tốt, nhưng ngày mai phải tiến tổ quay chụp, TV thỉnh thoảng vang lên một cái tên, lập tức hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cô. Dịch Chi Ngôn theo năng ánh mắt nhìn lại.

Đó là một talk show, mỗi một kỳ đều sẽ mời một nghệ sĩ, không cần biểu diễn, đơn thuần chỉ là tâm sự thiên, ratings thật ra không tồi. Mà kỳ này, người ngồi trên sofa, là Tề Chiêu Viễn.

Mặc dù là trên truyền hình, biểu cảm vẫn như cũ thanh lãnh, trả lời trước sau không nóng không lạnh, nhưng hiện trường không khí lại rất nóng. Người chủ trì Lê Hành hỏi đến việc chọn vợ, hỏi anh đối một nửa sẽ có yêu cầu gì, Ninh Vi Lan nhìn anh nháu mày trầm tư một lát, tìm đáp nhanh hơn chờ đợi anh trả lời.

Rất nhanh anh trả lời, như cũ lễ phép, không mặn không nhạt "Không có yêu cầu gì, tôi thích là được."

Người chủ trì thở nhẹ một tiếng, vỗ tay tiến vào phân đoạn tiếp theo. Vừa lúc là quảng cáo, Ninh Vi Lan ho nhẹ một tiếng thu hồi tầm mắt, trả lời vấn đề vừa rồi của Dịch Chi Ngôn.

"Tôi khá tốt, ngày mai vào tổ quay chụp, hẳn là sẽ rất vội."

"Ở đâu?"

"Vùng núi ở thành phố Y."

Anh nháu mày.

Ninh Vi Lan không để ý lắm, nhìn thấy quảng cáo sắp kết thúc "Hơn nữa do bối cảnh yêu cầu, tôi có thể phối hợp đoàn phim."

Dịch Chi Ngôn nhìn chăm chăm cô, cô đang xem cái gì tự nhiên cũng rõ ràng, tiết mục đã tiếp tục. Cảm xúc kích động trong lòng càng thêm mãnh liệt, anh biết cô đối với Tề Chiêu Viễn không có ý gì, chỉ do là cấp trên cấp dưới, nhưng thấy cô nhìn không chớp mắt như vậy, rốt cuộc vẫn có chút ghen.

Cảm xúc như sóng càng ngày càng lớn, cuộn cuộn che trời lấp đất, dần dần không chế không được, anh bỗng dưng duỗi tay cầm hai vai cô, trong tầm mắt nghi hoặc của cô đầu óc hỗn loạn, hỏi vấn đề mà anh không hề muốn hỏi.

"Ồ trong mắt fans, Tề Chiêu Viễn rất lạnh nhạt, còn ở trong mắt cậu thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mở túi hành lý ra, trong đó đã có không ít quần áo, Ninh Vi Lan ngồi một bên, mở điện thoại ra xem thời tiết mấy ngày tới, cảm thấy khả năng sẽ lạnh, từ tủ quần áo lấy hai cái áo khoác cho vào.

Trừ những vật sáng mai dùng, tất cả mọi thứ đã thu thập tốt. Ninh Vi Lan đóng lại cái vali, cầm quyển sách đầu giường tiếp tục đọc kết hợp với kịch bản chậm rãi suy đoán động tác và tâm lý của nhân vật. Bất tri bất giác hơn một giờ qua đi, cô che miệng ngáp một cái rồi tắt đèn nằm xuống.

Ban đêm yên tĩnh, cô nghiêng người cuộn tròn, nhớ tới bữa cơm với Dịch Chi Ngôn, nhất là câu hỏi kia, cô không hiểu hàm ý cho lắm.

Nhưng cô nhớ rõ câu trả lời của mình.

"Ồ trong mắt fans, Tề Chiêu Viễn rất lạnh nhạt, còn ở trong mắt cậu thì sao?"

Ồ trong mắt cô?

Cũng giống như fans vậy.

Không có gì khác.

Hôm sau, sáng sớm xe bảo mẫu đến đón cô, nói là chờ phòng làm việc cùng đi. Ninh Vi Lan cầm lấy cánh tay của Trang Văn, đầu dựa trên vai, híp mắt.

"Quầng thâm mắt của em là như thế nào lại có?" Trang Văn ngón tay ấn ấn vào trán Ninh Vi Lan "Cô gái nhỏ, tuổi còn trẻ buổi tối thức khuya làm gì hả?"

"Nào có" Ninh Vi Lan ở vai Trang Văn cọ cọ, thấp giọng lầm bầm "Em tối hôm qua mất ngủ."

"Vi cái gì?"

"Không biết a....."

"....."

Hai người nói một lúc, Ninh Vi Lan thanh tỉnh một ít, mới vừa ngồi thẳng, cửa xe đã bị kéo ra, ánh mặt trời chiếu vào có chút chói mắt, cô lấy tay che lại liền nghe thấy Trang Văn nhỏ giọng.

"Xe của Tề tổng bị hỏng, trước tiên sẽ ngồi cùng xe với em, chị qua xe của chị ngồi."

Không chờ cô phản ứng, Trang Văn đã xuống xe. Cô quay đầu lại thấy anh vẫn luôn chăm chú nhìn mình, yên lặng dịch vào bên trong.

Xe rất nhanh xuất phát. Đại khái là một hồi, vừa lên xe anh liền nghỉ ngơi, an tĩnh bộ dáng khiến sự lạnh lùng giảm không ít, Ninh Vi Lan không nghĩ sẽ gọi anh, nhưng đã không buồn ngủ, do dự một lúc thì lấy kịch bản từ trong túi ra.

Tối hôm qua xem kịch bản đến tận 1 giờ, chưa ngủ được mấy tiếng thì lại phải dậy sớm tiến tổ. Thân thể mệt mỏi, khó có được thời gian nghỉ ngơi, nhưng vẫn ngủ không được. Tề Chiêu Viễn hơi híp mắt, mới vừa ngồi thẳng một ít, liền nghe thấy người bên cạnh phát ra thanh âm rất nhẹ, anh ghé mắt.

Kịch bản đặt trên đùi, thuận lợi đọc qua một ít lời kịch đơn giản, Ninh Vi Lan từng câu từng chữ đọc theo sát một đoạn lớn, lời kịch có chút khó đọc, cô đọc đã lâu cũng không thể hoàn toàn nhớ kỹ. Sau đó kịch bản bị cầm đi.

"Đã học đến đâu?"

Bởi vì trong xe yên tĩnh, cho nên lúc nói chuyện anh đề thấp lại, vốn tiếng nói đã trầm, bởi vì âm cuối tùy ý một câu. Thanh âm liền như con mèo trong lòng người khẽ cào.

Ninh Vi Lan khụ một tiếng, mơ hồ không rõ "Hình như là đoạn thứ năm....."

Abh không đáp, cũng không biết nghe thấy hay không, im lặng trong chốc lát, đột nhiên ngữ khí nghiêm túc "Người nào đến đây."

Ninh Vi Lan ngẩn ngơ, đột nhiên phản ứng lại..... Đây là cùng cô đối diễn? Cô đọc lời kịch, thanh lãnh "Là tôi."

"Yên Ly?" Anh hiền nhiên đối với kịch bản rất quen thuộc, đen nhánh con ngươi không hề chớp mắt mà nhìn cô, thanh âm dịu dàng "Lúc nào về đến?"

"Không lâu" Phụng Yên Ly nhàn nhạt nhìn qua, còn nắm bàn tay đến phía sau, lặng im một lát nói "Nếu không có chuyện quan trọng tôi đi trước một bước."

"Từ từ" Tiêu Trần Uyên chậm rãi đến bên cạnh người cô, ánh mắt lưu luyến "Mười lăm phút sau lên phòng tôi một lúc, tôi có chuyện quan trọng thương lượng."

Phụng Yên ly gật đầu, không nói thêm nữa, bước nhanh rời đi.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Trước cửa sổ xe mở một ít, có chút gió lùa vào. Anh có hứng thú, đối diện với cô một câu lại một câu, hai người đều không cần xem lại kịch bản, vô cùng ấn ý.

Anh còn muốn tiếp tục, nói nửa câu đầu, mắt nhẹ nâng, nhìn Vi Lan biết tiếp theo chính là chỗ mà thật lâu cô cũng không đọc được. Thấy anh chuyên chú chờ mình, xấu hổ cắn cắn môi.

"Đoạn sau tôi không....." Cô khẽ giải thích "Còn không có đọc được....."

Nghe vậy, anh ngẩn người, ngay sau đó mím môi, trong mắt có ý cười lướt qua. Trả lại kịch bản cho cô, anh hỏi "Muốn tiếp tục không?"

Cô không hiểu, mắt mở to.

"Không đọc liền ngủ, còn có ít nhất hai giờ."

".....Được."

Lúc tới nơi, sân đã có rất nhiều người, Ninh Vi Lan ở bên nghỉ ngơi. Sau đó nghỉ thức khời quay bắt đầu, cô cùng Tề Chiêu Viễn song song một loạt dâng hương, lúc sau liền ngồi một bên. Cách hai cái chỗ ngồi còn có một người con gái ngồi, cô liếc mắt một cái, cảm thấy giống như rất quen, còn không nhớ ra, người kia tiến lại hỏi.

"Chào cô, cô còn nhớ tôi không?" Cô gái mỉm cười "Tôi là Tạ Diệp Nghi, lúc trước, chúng ta đã gặp qua ở phòng làm việc."

Trong chớp nhoáng, ký ức hiện ra, Ninh Vi Lan gật đầu, tươi cười mềm mại "Nhớ." Khi đó ở phòng làm việc phỏng vấn nữ số 2 của "Cửu trọng cung", trong đó một người.

"Hôm đó, sau khi đi tôi phát hiện quên mang một chút đồ, lúc quay lại vừa thấy cô diễn, diễn rất tốt." Tạ Diệp Nghi nói "Lần này tôi rất vui khi có thể hợp tác với cô, hợp tác vui vẻ."

Với kinh nghiệm mà nói, Tạ Diệp Nghi không thể nghi ngờ là tiền bối, lại như cũ khiêm tốn, kỹ thuật diễn càng không cần phải nói, Ninh Vi Lan nghĩ đây chính là nhân duyên, ciao nắm tay Tạ Diệp Nghi, hai người tùy ý mà nói chuyện, rồi dần dần phát hiện có rất nhiều điểm chung, khoảng cách càng kéo gần.

Không bao lâu đã bị người đại diện bảo đi hoá trang, đổi trang phục diễn. Ninh Vi Lan nhắm mắt lại, tùy ý để chuyên viên trang điểm trang điểm lại, sau đó bị đưa vào phòng làm việc, cô thấy anh bị vài người vây quanh, dường như cảm thấy cô đang nhìn, anh hướng mắt nhìn qua.

Ninh Vi Lan đột nhiên khản trương, đặc biệt là khi phó đạo diễn ở bên tai nói trong chốc lát chụp hai tư thế thân mật, càng khản trương hơn đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Cùng anh..... Chụp những tư thế đó sao.....

Không chờ cô suy xét, phó đạo diễn đã đẩy cô hướng phía trước, cô phối hợp mà đứng ở bên cạnh anh, căn cứ hướng dẫn của phó đạo diễn mà tạo dáng, thuận lợi chụp hơn mười tấm ảnh xong, thình lình nghe.

"Chiêu Viễn, cạy cảm tay Vi Lan, Vi Lan cô đưa lưng về phía Chiêu Viễn, đầu thấp một ít thử xem"

Tiếng nói vừa dứt, Ninh Vi Lan liền cảm giác được tay phải bị anh cầm lấy, so với lòng bàn tay cô đang đổ mồ hôi thì bàn tay anh to rộng vừa khô ráo vừa ấm áp đem tay cô bao lấy. Cô nghe lời đưa lưng về phía anh nghe theo yêu cầu của phó đạo diễn nhìn xuống mặt đất, trong đầu lại đầy ắp lung tung rối loạn ý tưởng.

"Dừng." Phó đạo diễn bất đắc dĩ đi lên trước, nói với Ninh Vi Lan "Ánh mắt không được có loại đau thương cảm giác, cô điều chỉnh trạng thái một chút, chụp lại lần nữa."

Ninh Vi Lan trì độn "Nga..... Tốt."

Tay bị anh cầm lấy, Ninh Vi Lan hít sâu nhắc chính mình chuyên nghiệp một chút, mới vừa nhắc bản thân xong, vai đã bị anh nhẹ nhàng mà vỗ xuống, cô

ngoài đầu nhìn lại, rắc một tiếng, ánh đèn hiện lên.

"Tắm này tốt." Phó đạo diễn vui vẻ nói "Quả nhiên không bằng chụp lén, tiếp theo!"

Thay đổi tay trái dắt cô, Tề Chiêu Viễn nửa nghiêng người, để cho cô dựa vào ngực, tay phải đặt ở phía sau đầu, tùy theo góc độ khiến hai người trở thành triền miên. Nhưng mặc dù như vậy, khoảng cách cũng quá gần, Ninh Vi Lan thậm chí không cần cố ý cảm thụ, đỉnh đầu có hồ hấp ẩm áp, tiếng tim đập thình thịch.

Cô không thể bỏ qua.

Ở lúc cô cực độ thất thần, Long bàn tay đột nhiên bị nắm chặt hơn, Ninh Vi Lan hoàn hồn, theo bản năng quay qua nhìn anh.

"Chuyên tâm chút."

Lúc anh nói chuyện, nhìn chăm chăm cô. Cũng không biết vì sao, cô cảm thấy tai có chút nóng lên, trán định phối hợp.

Diễn viên chính tất cả quay chụp xong, thông báo sáng mai 7 giờ chính thức bắt đầu quay, tất cả mọi người đi khách sạn trước. Ở đây bắt quá là vùng núi nhỏ, nói dễ nghe là khách sạn, thật ra chỉ là nhà khách, ngoại trừ diễn viên, nhân viên công tác khác toàn, hai người hoặc ba người một phòng.

Đi theo mọi người cùng nhau ăn, Ninh Vi Lan trở về phòng tắm rửa, nơi này nước có chút lạnh, cô tắm rất nhanh rồi thay áo ngủ, ngồi ở mép giường sấy tóc.

Bởi vì máy sấy phát ra tiếng động lớn, một lúc lâu cô mới nghe thấy gõ cửa, đi ra mở cửa, Trang Văn đi đến, trong tay ôm cái máy tính bảng.

"Em đoán trong này có cái gì?"

Bị bộ dáng thần bí của Trang Văn chọc cười, Ninh Vi Lan đoán mò mấy cái, đáng tiếc một cái cũng chưa đoán đúng.

"Sai sai sai." Trang Văn cười tủm tỉm, một ngón tay lặc không ngừng "Ở đây có ảnh mà chiều nay em chụp, hai bức ảnh của em cùng Tề tổng có thể nói tuyệt phối, tư thế ánh mắt đều đúng, em nhìn xem."

Ninh Vi Lan thò đầu lại gần, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bức ảnh hai người dắt tay, anh cúi đầu, rõ ràng ánh mắt rất lạnh đậm, lại cất giấu tình ý không nói nên lời. Lại xem bức tiếp theo, góc độ cực hảo, không nhìn kỹ sẽ không biết chỉ là tá vạ.

Trang Văn rời đi rất nhanh. Ninh Vi Lan rảnh rồi không có việc gì, ở bên cửa sổ đứng một lát, cảm thấy bên ngoài cảnh sắc cũng không tệ, thừa dịp trời còn chưa tối, thay đôi quần áo xuống tầng.

Nơi này rất ít người, không lo lắng bị người nhận ra, Ninh Vi Lan chưa đeo khẩu trang, quang minh chính đại đi ra ngoài. Vùng núi đang lúc hoàng hôn buông xuống, ánh sáng ấm áp bao phủ.

Dọc theo con đường gần nhà khách một vòng, Ninh Vi Lan cảm thấy cơm đã tiêu hoá không sai biệt lắm, liền tính toán trở về, mới vừa đi không được vài bước, chợt nghe thấy có thanh âm truyền đến, cô hoảng sợ, quay đầu nhìn lại.

Xuyên qua bụi cỏ, là anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Vẫn là trang phục hồi nãy, áo somi cùng quần tây, mười phần tùy ý. Anh đứng ở ven đường, trong tay nắm điện thoại thấp giọng nói chuyện, ánh mắt nhẹ nhàng liếc qua cô một cái liền dời đi nơi khác. Ninh Vi Lan suy tư có phải hay không nên chào hỏi một cái, anh tắt điện thoại, bước tới trước mặt cô.

Nhớ mang máng không lâu trước đây cô mặc không phải bộ này anh cũng đoán ra "Xuống dưới này đi dạo?"

Cô e hèm: "Dù sao trời còn không có tối, thuận tiện tiêu hoá thức ăn."

Anh nghe vậy nhưng không nói tiếp, nghiêng đầu xem điện thoại, ấn đường nhíu lại. Ninh Vi Lan ngó qua thấy là tin nhắn, suy đoán đại khái là công việc, tự giác cúi đầu, lướt Weibo.

Đầu tiên là chú ý trang Weibo của "Một đời say đắm", cho nên hiện ra chính là bài đăng cách đây hai giờ, đó là ảnh chụp hiện trường. Cô tùy tiện lướt xuống dưới đọc bình luận.

Bình luận đã bị fans của chiếm đóng Tề Chiêu Viễn, đây là lần đầu tiên Ninh Vi Lan cảm nhận được số lượng fans khổng lồ của anh, cảm thán rất nhiều rồi thấy một cái bình luận cô dừng lại.

Chanh đông lạnh phô mai: Đây là bộ phim nam thần của tôi tự đầu tư tự làm đạo diễn và cũng tự diễn aaaa!!!!

Thật ra trong vòng có không ít diễn viên chuyển làm đạo diễn, làm ra vài bộ phim có thể là không ai biết đến hoặc vô cùng nổi tiếng, chân chính giống Tề Chiêu Viễn có thể tự làm đạo diễn đồng thời tự diễn, hơn nữa ratings còn cao có rất ít người làm được như vậy.

"Không quay về nghỉ ngơi?" Anh xử lý xong nói.

Ninh Vi Lan ngẩng đầu, thuận thế nhét điện thoại vào túi, cô nhấp môi, bỗng nhiên hỏi "Tề tổng, tôi có thể hỏi anh một vấn đề sao?"

"Được. " Anh gật đầu "Về sau có thể gọi tên."

Ninh Vi Lan không hiểu anh như thế nào đột nhiên nói như vậy, nhưng anh lại không có ý muốn giải thích, nghĩ đến trong vòng ai cũng gọi hân tên anh, không suy nghĩ nhiều nữa.

"Tôi muốn biết, anh vì sao tự mình nhận bộ này?"

Cô nhớ rõ Trang Văn lúc trước đã nói qua, Tề Chiêu Viễn rất sớm đã phân phó Lâm Dịch không nhận tất cả các kịch bản, chuyên tâm làm đạo diễn và kinh doanh, cho nên biết được anh nhận bộ phim cổ trang, càng tò mò nhiều.

Sắc trời so với vừa rồi tối đi rất nhiều, trước cửa nhà khách chỉ có một cột đèn đường, vùng núi to sắp chìm vào đêm tối. Anh đứng cách cô khoảng cách hơn phân nửa cánh tay, cúi đầu nhìn cô.

"Sắp tới vốn dĩ không có ý định nhận kịch bản, vừa lúc có đoàn đội, có kịch bản có" Dừng lại một cái anh nhàn nhạt tiếp tục nói "Nữ chính cũng có."

Ninh Vi Lan có chút giật mình, bốn mắt nhìn nhau đồng thời nghe anh nói.

"Còn có cái gì muốn hỏi?"

"Đã không có....." Cô lắc đầu, giữa hai người lại một lần nữa lâm vào trầm mặc. Cô nghĩ nếu không có gì thì về phòng nghỉ ngơi, nghe thấy điện thoại anh vang lên. Cô cẩu cẩu môi quay người lại, thoáng nhìn cách đó không xa một cô bé bò ở trên cây, cô giật mình, chạy qua.

Động tác của cô bé rất nhanh nhẹn, hiển nhiên thường xuyên làm việc này, Ninh Vi Lan nửa ngồi xổm nâng cô bé, thanh âm dịu dàng "Bạn nhỏ trèo cây rất nguy hiểm"

Cô bé không sợ hãi, mắt tròn xoe mắt nhìn Ninh Vi Lan, duỗi tay ôm lấy cổ cô, nhìn lên trên cây "Cô ơi, cháu muốn con chim."

Ninh Vi Lan theo tầm mắt cô bé nhìn lên, trên cây có tổ chim nho nhỏ, cô không có kinh nghiệm đỡ trẻ nhỏ, không biết như thế nào giải thích như vậy là không đúng, dùng hết khả năng nói đơn giản.

Mới bốn tuổi nhưng thông minh, bé hiểu ý Ninh Vi Lan muốn nói, gờ tay nhỏ cười tủm tỉm tỏ vẻ sẽ nghe lời. Ninh Vi Lan ôm bé đứng lên, nhìn quanh bốn phía chưa thấy ai hỏi "Cha mẹ cháu đâu?"

"Cha phải đi công tác, mẹ ở nhà."

"Cháu mỗi ngày đều đến đây chơi rồi đến tầm giờ này mới về?" Cha mẹ sẽ không lo lắng sao?

Cô bé chu miệng "Cháu biết đường về nhà."

Ninh Vi Lan bắt đắc dĩ, bắt tri bắt giác trời đã đen kịt, cô không yên tâm để bé tự về nhà "Cô đưa cháu về nhà được không?"

Cô bé mềm mại mà đồng ý, ngoan ngoãn gờ tay chỉ đường về nhà, chưa được mấy bước đằng sau lại có người gọi tên của mình thì cô mới nhớ tới ở đây còn có anh.

Thay đổi tư thế ôm bé gái, cô quay đầu lại, nhỏ giọng giải thích "Trời tối để một đứa nhỏ tự về rất nguy hiểm, tôi đưa bé về đến nhà sẽ trở về."

Vừa dứt lời anh ghé mắt qua, bé gái được Ninh Vi Lan bế cũng rất nghe lời, Tề Chiêu Viễn lặng im một lúc lâu, từ trong lòng cô bé cô bé, không nói một lời đi ở đằng trước.

Ninh Vi Lan bước nhanh đuổi theo anh.

Anh đi không nhanh, cô vừa lúc có thể đuổi kịp, khoảng cách một bước cô có thể nghe rõ ràng cô bé hát, lâu lâu còn cất tiếng hỏi. Ninh Vi Lan cho rằng với tính cách đậm mực như anh sẽ không có phản ứng, ai ngờ anh rất có kiên nhẫn thấp giọng đáp lời. Tuy lời nói vẫn như cũ lạnh lùng, phần lớn chính là "Được" "Đúng" Lại làm cô cảm thấy rất mềm mại.

Thật giống như phát hiện một người khác.

Càng đi, đường núi càng thêm gập ghềnh, vấn đề này ban ngày không lớn, nhưng vào buổi tối tràn vài phần nguy hiểm, cũng may có ánh sáng của điện thoại, ba người thuận lợi tới nơi.

Vừa đến nhà, cô bé từ trong lòng Tề Chiêu Viễn nhảy xuống, nhào vào lòng mẹ. Cô bé luôn luôn nghịch ngợm, nhưng chưa bao giờ về nhà muộn như bây giờ, người mẹ vô cùng lo lắng, ôm cô bé thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nhìn thấy hai người đưa con mình về nhà, nhiệt tình lấy ra một túi khoai lang và bắp ngô tỏ lòng biết ơn.

Ninh Vi Lan từ chối, với lại đoàn phim tới nơi này đồng phim không chuẩn bị nồi, mang về cũng không thể ăn. Người mẹ khả năng cũng biết, lại đi tới trong phòng cầm hai bắp ngô đã chín, cho vào túi. Ninh Vi Lan ngượng ngùng lại theo bản năng nhìn Tề Chiêu Viễn.

Ánh mắt này khiến người mẹ hiểu lầm quan hệ của hai người, mỉm cười hàn huyên vài câu với Ninh Vi Lan, lúc này cô xưa đồng hồ phát ra tiếng chuông, người mẹ bây giờ mới nhớ thời gian đã muộn, lại đi tới phòng ngủ cầm cái đèn pin ra, nhét vào trong tay cô.

"Ồ đất trời tới đến rất nhanh, vùng núi nhỏ không có đèn đường, cái đèn này cho cô, tốt xấu trở về có thể dùng, cảm ơn đã đưa con tôi về."

"Không cần khách khí" Ninh Vi Lan xua xua tay, xoay người nhìn Tề Chiêu Viễn "Chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Ninh Vi Lan tìm chỗ mở đèn pin, còn chưa mở đã bị anh lấy đi.

Chớp mắt cái đã sáng lên, chiếu xuống dưới đường, anh cố tình soi ánh sáng xung quanh cô, thanh âm hơi khàn "Theo sát tôi."

Cô gật đầu.

Đi được mười phút, liền gặp phải chỗ có đoạn đường nguy hiểm, may mắn còn có cái đèn pin, thấy rõ đường liền tốt hơn. Không biết là xui xẻo hay là tại sao, ánh sáng dần dần nhạt đi cuối cùng cái gì cũng không nhìn thấy. Ninh Vi Lan trợn mắt há hốc mồm, nhìn Tề Chiêu Viễn mở ra điện thoại, đi chưa được mấy bước điện thoại cũng tự động tắt.

Cô vội vàng đi sờ túi của nhưng cũng không có điện thoại.....

Hai người nhìn nhau không nói gì, vẫn là anh trấn định, một lần nữa mở đèn pin, nương nhờ ánh sáng mỏng manh, chậm rãi tới sườn núi anh nghiêng người.

"Đừng nhúc nhích."

Cô bất động, nhìn anh ngồi xổm xuống, đại khái thấy rõ đường dưới chân, vài bước đã đi xuống, sau đó vươn cánh tay "Xuống dưới."

May mà anh mới vừa soi rõ đường, cô cũng nhớ kỹ, liền dựa vào ký ức cẩn thận đi xuống, cuối cùng dường như dẫm phải rêu xanh, thân thể không tự chủ được liêu xiêu, anh kéo lấy tay cô ổn định.

"Cùng đi."

Bởi vì bên này liên tục mấy cái sườn núi, vì bảo vệ cô anh vẫn luôn cầm tay cô. Ngón tay anh rất dài, vây quanh bàn tay cô, rõ ràng chỉ có ánh trắng mỏng lung và đèn pin, lại cho cô cảm giác an toàn, Ninh Vi Lan không nói tiếng nào theo sát anh, đến lúc hai người trở lại nhà khách cửa.

"Cảm ơn" Ninh Vi Lan không biết nói cái gì, cúi đầu thấy bắp ngô lại ngẩng đầu đưa cho anh "Cái này anh cầm ăn đi!"

Anh dứt khoát cự tuyệt, cô ngừng lại cầm một bắp, một cái khác cho vào trong túi treo trên ngón út của anh, cảm thấy được ánh mắt ạn nhìn qua ánh mắt, cô nói "Vừa lúc cơm vừa tiêu."

Anh rũ mắt liếc liếc, chưa kịp từ chối, cô đã xoay người lên lầu, anh đứng tại chỗ một lát, mới đi lên.

Trở về phòng tắm rửa, Tề Chiêu Viễn một tay nắm khăn lông lau tóc, ngồi xuống mép giường. Yết hầu có chút phát ngứa, anh rũ mắt nhìn hộp thuốc ở trên tủ đầu giường, cúi người cầm một cái bật lửa.

Khói trắng lượn lờ, anh nhìn thấy vậy không biết vì sao lại nhớ tới lần trước ở trong xe, cô nói qua "Hút thuốc có hại cho sức khỏe."

Trên thực tế anh không hút thuốc quá nhiều cũng không có nghiện thuốc lá, phần lớn chỉ là lúc tâm tình buồn.

Đầu ngón tay bỗng dưng bị ánh lửa đốt đến, độ ẩm giúp anh hoàn hồn, thuốc không biết từ khi nào đã đốt đến cuối. Anh tỉnh tâm một lúc, đưa tay đem mẫu thuốc còn thừa ấn xuống gạt tàn, rồi sau đó lấy nước khoáng uống, nước lạnh một chút lại một chút chảy vào dạ dày.

Uống gần nửa chai, anh quay lại về mép giường, ánh mắt thoáng nhìn bắp ngô đặt trên bàn, nhìn chăm chăm vài giây, duỗi tay lấy qua.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Quay chụp chính thức bắt đầu.

Hiện nay vẫn là mùa hè, trang phục cổ trang trong chốc lát các diễn viên mồ hôi đầy người.

Mới vừa kết thúc suất diễn của Ninh Vi Lan, Tề Chiêu Viễn đóng phim rất khắc nghiệt, với mỗi một cảnh yêu cầu càng hoàn mỹ, hai người tới tới lui lui liền chụp ba mươi mấy cảnh, kết thúc thì Ninh Vi Lan đã nhể nhại mồ hôi.

Hôm nay khó được một ngày không cần quay chụp, mấy diễn viên chính kết thúc suất diễn của mình liền trước thời gian trở về nghỉ ngơi, Ninh Vi Lan còn có một cảnh cá nhân, lặp lại chụp hơn mười lần mới vừa lòng, cô đi vào phòng thay quần áo đổi một bộ quần áo, gấp gấp trở về phòng tắm rửa.

Cả ngày chảy không ít mồ hôi, ngay cả cô đều cảm thấy ghét bỏ chính mình.

Ôm quần áo vào phòng tắm, Ninh Vi Lan một tay thử nước, tay mới vừa với qua thử một chút độ ấm, đột nhiên, nước ngừng.

Cô sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Chỗ vòi hoa sen còn có mấy giọt nước rơi xuống, vừa lúc dừng ở trên lưng cô, Ninh Vi Lan thử lặp lại vài lần, đều không có nước.

Chẳng lẽ bình nước nóng hỏng rồi?

Bỏ quần áo xuống, cô chuẩn bị gọi điện thoại báo cho khách sạn mới vừa đi đến cửa, bên ngoài liền có tiếng xin lỗi của người phục, khách sạn này nước đã hết, không biết khi nào có thể khôi phục. Ninh Vi Lan nhụt chí dựa vào ván cửa, nắm ngón tay day day trán mà nghĩ cách.

Cô nhớ rõ hai ngày trước Trang Văn bảo có siêu thị nhỏ ở gần khách sạn. Cô muốn đi mua một thùng nước dùng để tắm rửa, phần còn lại thì uống. Suy nghĩ xong, cô bước ra cửa xuống tầng một.

Cửa khách sạn rất nhỏ, chỉ duy nhất một người có thể đi qua, Ninh Vi Lan cúi đầu chậm rãi đi về phía trước đột nhiên âm thanh truyền đến, cô ngẩng đầu, đập vào mắt là anh cùng nhân viên công tác đang nói kịch bản. Anh rất nghiêm túc, không có phát hiện ra cô. Khoảng cách không gần cho lắm, cô khò khè chào hỏi mà xoay người đi tiếp.

Nhưng đi chưa được mấy bước, phía sau bỗng nhiên có người gọi, cô dừng chân, quay đầu lại.

Tề Chiêu Viễn cầm ví tiền, mà phó đạo diễn bên cạnh không biết đã rời đi từ khi nào. Cô thấy anh đứng đấy, nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi "Anh có việc?"

Anh không trả lời, hỏi lại "Cô đi đâu?"

Ninh Vi Lan cho rằng anh nghĩ cô chưa xin nghỉ tự tiện rồi tổ, không ngừng xua xua tay "Tôi không phải muốn xin nghỉ đi ra ngoài." Càng giải thích lại càng khó hiểu, cô vẫn quyết định thẳng thắn "Khách sạn mất thủy, tôi đi mua nước."

Nghe vậy anh không lên tiếng, nhìn cô vài lần, hiểu được ý của cô, nhàn nhạt nói "Tắm nước lạnh dễ bị cảm."

Cho nên? Cuối cùng cô phải làm sao bây giờ?

Anh không lập tức trả lời, nhìn thời gian, rồi sau đó trầm giọng "Đi lên lấy quần áo, tôi ở chỗ này chờ cô."

Ninh Vi Lan: "....."

Tuy rằng không hiểu ý của anh, nhưng cô vẫn là ngoan ngoãn nghe theo. Lúc xuống dưới phát hiện anh cũng cầm một cái túi, đại khái đoán được anh muốn đưa mình đi đâu. Cô trầm mặc đi theo, quay đầu lại xác định không người chú ý tới hai người mới yên lòng.

Nếu nói lúc này là suy đoán thì bây giờ có thể xác định, đường đi cùng với đêm hôm đó giống nhau như đúc.

Mặt trời còn chưa xuống núi, sỏi đá phơi đến nóng lên, cách một tầng để giày cũng có thể mơ hồ cảm nhận được, cô đang cúi đầu bước chân nhanh hơn, khóe mắt chợt thấy người phía trước dừng lại. Trong lòng cô kỳ quái, bước vài bước đến bên người anh.

"Làm sao vậy?"

Trời vẫn còn nắng, nghiêng nghiêng chiếu tới, Tề Chiêu Viễn nhắm mắt chịu đựng choáng váng, một lúc sau nói "Đi thôi!"

Thấy anh không muốn nói, Ninh Vi Lan cũng không hỏi nhiều.

Hai người rất nhanh tới nơi.

Cô bé cảm một ít thốc cho gà ăn, thấy cô chú lần trước tới, vui sướng chạy đến. Người mẹ vừa vặn đun nước, nghe tiếng liền chạy ra.

Tề Chiêu Viễn giải thích vài câu, người mẹ cũng đồng ý, khi đi lấy nước ấm, vừa lấy vừa nói "Hai người ở khách sạn bên kia đúng không? Bên kia lâu lâu sẽ mất nước....."

Ninh Vi Lan không nói gì, trùng hợp đùi phải bị cô bé ngồi có chút tê dại, cô vừa điều chỉnh tốt tư thế, áo soni đã bị cô bé kéo, sau đó trong tay có thêm một quyển truyện cô tích.

"Cô kể chuyện cho cháu được không?"

Bé gái vốn đáng yêu, một đôi mắt to chớp chớp, chờ đợi mà nhìn mình, Ninh Vi Lan không muốn cự tuyệt, tùy tiện mở ra một trang, còn chưa kịp đọc, quyển truyện liền bị người cầm đi.

"Nước ấm rồi cô mau đi tắm. Nên giặt trước khi trời tối, ở đây ban đêm sẽ lạnh."

Ninh Vi Lan cũng không từ chối, đứng dậy rồi đi.

Cô bé an vị trên đùi, hơi có chút không an phận quay đi quay lại, Tề Chiêu Viễn ôm lại, mở quyển truyện ra. Người mẹ vừa thấy ngại ngùng nói "Con bé thích quần lấy người khác đọc truyện cô tích....."

Anh khó được mỉm cười, đầy người lạnh lẽo biến thành mềm mại, người mẹ thấy thế, kéo ghế dựa ra ở bên cạnh anh ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi "Hai người ở đây du lịch?"

Tề Chiêu Viễn ngo ngáy.

Người mẹ vẫn chưa phát hiện anh sững sờ, còn cười nói "Hai người rất biết chọn đây, nơi này tuy rằng không nổi danh nhưng là cảnh sắc một chút cũng không kém....."

Kế tiếp đó là lưu loát giới thiệu, Tề Chiêu Viễn nếu lựa chọn nơi này là nơi quay chụp, tự nhiên là đã tìm hiểu, nhưng anh cũng không có đánh gãy, an an tĩnh tĩnh mà nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Người mẹ là dân bản xứ, giới thiệu rất cẩn thận, Tề Chiêu Viễn ghi nhớ mấy nơi tính toán đi xem.

Lúc này cách đó không xa truyền đến âm thanh, người mẹ vội vàng qua đổ nước. Cô bé lại bắt đầu năn nỉ đọc truyện, Tề Chiêu Viễn một lần nữa mở sách ra tùy tay chọn một cái, kiên nhẫn lại thông thả mà đọc.

Ninh Vi Lan tắm rửa vừa lúc nghe thấy Tề Chiêu Viễn đọc một câu "Tiểu Dương lại kêu cứu, nhưng không ai tin sói thật sự tới tất cả cừu bị ăn sạch." Sau đó cô bé hỏi câu "Vì sao không ai tin?"

Cô tức khắc dừng lại, rất có hứng thú mà dừng ở cửa, muốn nghe xem anh trả lời, ai ngờ giây tiếp theo anh nhìn lại đây làm cô không thể nào né tránh. Ninh Vi Lan bị bắt vừa vặn, đầy lòng ngượng ngùng một chút, cố gắng bình tĩnh đi ra ngoài.

Hắn cúi đầu nghiêm trang giải thích xong, đặt cô bé xuống, cầm điện thoại đi ra cửa.

Ninh Vi Lan ngồi xuống trên ghế, người mẹ đưa hai chén nước qua, thấy chỉ có mình cô, nghi ngờ hỏi "Bạn trai của cô đâu?"

"..... Ở bên ngoài nhận điện thoại" Ninh Vi Lan nhanh mồm nhanh miệng trả lời, sau một lúc lâu phản ứng lại có điều không đúng, muốn giải thích thì người mẹ lại nói tiếp "Tôi thấy bạn trai cô rất thích trẻ con, hai người khi nào kết hôn? Tính toán khi nào có con?"

"Chúng tôi....."

"Tôi nói cho cô, thật ra để sớm một chút còn có lợi, đáng người khôi phục nhanh, người trẻ tuổi giống các cô khẳng định chú trọng đáng người có phải hay không?" Người mẹ cười tùm tùm mà vỗ vỗ vai Ninh Vi Lan thờ dài "Tôi cùng chồng sinh muộn, khó được một người con gái, nghịch ngợm giống con trai, bất quá tôi cùng chồng đều coi là bảo bối."

Ninh Vi Lan quên mất hiểu lầm, một lòng nghe người mẹ kể chuyện, cô hốt hoảng nhớ tới thật lâu phía trước cha ngoại tình, mẹ mang theo cô dọn ra khỏi nhà, cô khi đó còn không hoàn toàn hiểu chuyện, gây ra việc, bị mẹ mắng. Một lúc sau bởi vì biết trước khi ngủ mẹ sẽ uống thuốc, lấy một ly nước ấm đưa đến bên giường, sau đó cô bị mẹ ôm lấy. Đó là lần đầu tiên cô biết mẹ khóc, nước mắt theo cổ chảy xuống, làm cô cũng muốn khóc.

Cảm thấy hốc mắt khác thường, cô vội cúi đầu, liều mạng mở to mắt chậm rãi bình phục hô hấp đã hỗn loạn hô hấp. Thật lâu sau, cô đứng dậy đi vào phòng tắm, vội vàng rửa mặt mới bình tĩnh trở lại.

Tắt điện thoại xong Tề Chiêu Viễn đứng ở bên ngoài một lát, mặt trời dần dần xuống núi, màu cam trải rộng vùng núi. Sau một lúc lâu anh về phòng, lại

không thấy cô, nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, ghé mắt.

Là cô đang rửa mặt, anh hơi nhú mày, suy đoán được điều gì đó, đi đến bên cạnh người mẹ, giống như lo lắng hỏi hai người mới vừa rồi nói cái gì.

Người mẹ thành thật mà lặp lại một lần, sau đó nói "Cậu mau đi tắm, trong chốc lát trời tối sẽ lạnh."

Tê Chiêu Viễn cảm ơn một tiếng, quay người lại đi nhìn cô, cô đã đóng nước lại, đôi tay chống ở bồn rửa tay khẽ nhắm mắt.

Điều chỉnh tốt tâm tình của mình, Ninh Vi Lan liền đưa cô bé đi chơi. Sắc trời đã tối, người mẹ đã bắt đầu làm cơm, kéo Ninh Vi Lan lại đây, nói là muốn mời hai người ăn cơm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ninh Vi Lan lập tức từ chối, nhưng người mẹ không để cô có cơ hội từ chối, trực tiếp làm cơm.

"Đúng rồi, hai người có ăn được cay không? Có muốn một chút đồ cay không?"

"Không cần thêm đâu ạ." Ninh Vi Lan theo bản năng nói, lúc nói xong vẫn còn ngờ ngác, người mẹ cười cười gạt đầu, cô suy nghĩ trong chốc lát vẫn là nên giải thích.

"Tôi cùng anh ấy không phải quan hệ loại đấy, anh ấy là cấp trên của tôi."

Người mẹ ngẩn người, ngượng ngùng mà gãi đầu, Ninh Vi Lan cũng không để ý, cô lắc đầu, hơi hơi mỉm cười, bắt đầu vào giúp.

Vì thế Tê Chiêu Viễn vừa ra liền thấy hai bóng dáng bận rộn, anh dừng một chút, ánh mắt bình tĩnh dừng trên một bóng dáng mảnh khảnh, cô dùng bộ tạp dề hơi cũ, ở một bên rửa rau nhặt rau, động tác thuần thục. Điện thoại trên bàn không biết rung bao lâu, anh liếc màn hình, trực tiếp tắt đi, bước vào trong phòng.

Ninh Vi Lan thấy anh đến "Chúng ta....."

"Tôi biết." Anh đánh gãy, thuận tay lấy mâm đồ ăn đặt lên trên bàn cơm. Ninh Vi Lan thấy anh không phản đối, lời định nói ra cũng dừng lại trong cổ họng.

Ninh Vi Lan cùng người mẹ nói chuyện, nhưng phần lớn đều im lặng nghe.

Vẫn là Ninh Vi Lan phát hiện không thích hợp, cô buông đũa, gọi anh "Tê Chiêu Viễn, Tê Chiêu Viễn....."

Anh nghe thấy, rất chậm trả lời một tiếng, cô thấy sắc mặt của anh không tốt, hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Tê Chiêu Viễn lắc đầu. Choáng váng dần dần mất đi, anh day day thái dương, muốn nói gì đó thì người mẹ đột nhiên đi tới.

"Ai da, cậu bị cảm nắng, trong nhà không có thuốc, tôi đi lấy dầu cho cậu." Nói xong liền rời phòng bếp, Ninh Vi Lan thấy anh như vậy, cũng không có tâm tư tiếp tục ăn cơm, xô nhìn về phía anh, chần chờ một lát.

"Khó chịu sao?" Dứt lời lại cảm thấy mình hỏi một câu vô nghĩa, bổ sung "Gần khách sạn hình như có tiệm thuốc, tôi đi mua ít thuốc cho anh."

Không chờ anh trả lời, người mẹ đi tới, trong tay còn cầm chén, thìa và khăn giấy theo thứ tự để xuống. "Đừng lo lắng." Người mẹ cười hiền hòa, cúi đầu ý bảo Tê Chiêu Viễn cởi áo, Ninh Vi Lan thấy người mẹ muốn đích thân làm vội vàng đi tới "Đề cháu làm cho."

Ninh Vi Lan cầm chén, chuẩn bị cạo gió, nghĩ đến bước đầu tiên còn ngại ngùng, sau một lúc lâu nói "Anh cởi áo ra một chút."

Kỳ thật Tê Chiêu Viễn vốn là muốn từ chối, nhưng hai người phía sau căn bản không hỏi ý kiến của anh, anh muốn nói nhưng người cạo gió lại đổi thành cô, câu nói "Không cần" vừa đến miệng lại dừng lại.

Động tác của anh rất nhanh, mùi phấn phối hợp, anh dựa vào ghế, góc độ này khiến Ninh Vi Lan đứng phía sau càng có thể thấy rõ hơn. Cô lại lúng túng thêm một lần nữa, vội vàng dời tầm mắt.

Cô cầm cái thìa, đổ chút dầu ở trên vai anh, thoa đều khai rồi chậm rãi cạo. Sức lực của cô không mạnh, với anh mà nói cũng không đau. Một chút một chút vẫn tiêu hao sức lực, không đến vài phút tay bắt đầu mất lực, cô dừng lại nghỉ một lúc thì thìa bị người mẹ cầm lấy cạo cho anh.

Sợ sánh với cô thì lực đạo của người mẹ vừa nhanh vừa chuẩn, một lúc sau hồng hồng tím tím một tầng lớn, hơi có chút đáng sợ. Cô dời ánh mắt không lên tiếng, cố gắng đè nén nỗi buồn lan tỏa trong ngực.

Cũng may anh đỡ hơn lúc này, cô nhẹ nhàng thờ ra, khả năng cô cũng bị cảm nắng nhưng không muốn cạo gió liền chịu đựng trở về.

Động tác của người mẹ cực nhanh, toàn bộ cạo xong cũng chỉ mười phút, mang nước ấm tới lau khô nhưng Tề Chiêu Viễn vẫn cảm thấy khó chịu, lại lần nữa vào phòng tắm.

Dọn dẹp bàn ăn, Ninh Vi Lan nghe người mẹ nói "Nơi này mùa hè đặc biệt nóng, có đôi khi chúng tôi ở bên ngoài làm việc thời gian lâu rồi cũng dễ dàng bị cảm nắng, nên là hai người không nên đứng ở ngoài nắng lâu."

Ninh Vi Lan đáp lời, lại lần nữa nói lời cảm ơn.

Hai người đều dọn dẹp tốt để trở về, Ninh Vi Lan không nói một lời đi ở bên cạnh Tề Chiêu Viễn, bước chân cũng nhanh không ít, cô cảm thấy mình không thoải mái, muốn trở về uống thuốc.

Gió nhẹ phát quá lá cây rào rạt, Tề Chiêu Viễn bật đèn điện thoại đi đăng trước, đi một lúc mới nhận ra bước chân phía sau chậm dần, anh vừa quay đầu lại liền thấy cô đứng bất động tại chỗ, sau đó ngồi xồm xuống ôm đầu gối.

Sắc mặt anh khế biến, bước nhanh quay lại.

Ninh Vi Lan thật ra đi không được.

Trời đất quay cuồng, tim đập nhanh, sức lực một chút một chút mất đi, cô cực kì khó chịu, hoảng hốt nghe thấy anh gọi tên cô.

Đèn điện thoại rất sáng, cũng đủ thấy rõ sắc mặt trắng bệch của cô, Tề Chiêu Viễn đáy lòng hiểu rõ cần mau chóng quay lại khách sạn.

Anh gọi điện thoại cho Lâm Dịch dặn mua thuốc cảm nắng, cắt đứt điện thoại xong lại nhìn cô, tư thế vẫn như cũ chưa thay đổi, anh vốn định công cô trở về, nhưng công không cho phép, vì thế trầm tư một chút trực tiếp chặn ngang bệ cô lên.

Cảm thấy theo bản năng cô giãy giụa, anh buộc chặt cánh tay vững vàng ôm lấy, cúi xuống nhìn cô ra hiệu.

Cô hiểu, duỗi tay ôm cổ anh, trước mũi là mùi hương của anh, cô hít hít cái mũi, ngửa đầu nhìn mắt anh trong lòng liền rung động, tai cũng đỏ lên.

Nhiệt độ lan tràn.

Anh đi rất nhanh, Ninh Vi Lan nhắm mắt nhẫn nhịn sự khó chịu, không nhúc nhích chút nào.

Hai người rất may mắn, một đường trở về không gặp ai, anh dừng trước cửa phòng của cô, thấy cô lấy thẻ mở cửa xong khom lưng tiến vào, vững vàng đặt cô trên giường.

Anh cúi người bật đèn tường lên, vừa lúc có tiếng gõ cửa. Anh biết là Lâm Dịch đưa thuốc tới liền ra mở cửa.

Khó có được buổi tối dễ nghỉ ngơi, Lâm Dịch đã sớm nằm ở trên giường, vất vả đi vào giấc ngủ lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhận được phân phó đi mua thuốc, hẳn chỉ nghĩ là Tề Chiêu Viễn, không nghĩ tới là Ninh Vi Lan.

"Về đi!" Anh đóng cửa kỹ liền đọc hướng dẫn sử dụng thuốc, lấy ra một lọ thuốc, cầm ống hút tốt đưa cho cô.

"Uống đi."

Ninh Vi Lan biết khó uống, chính là hương vị tương đối kỳ lạ, dứt khoát mà một ngụm uống cạn.

Chính anh cũng uống một lọ uống xong xoay người nghe thấy cô yếu ớt nói "Cảm ơn", một thời gian yên lặng rất lâu, hỏi "Khi nào bắt đầu?"

Cô đảo cũng không dấu diếm, rất thành thật mà trả lời, từ lúc tối liền bị cảm.

"Như thế nào không nói?"

Cái này cô không trả lời ngay anh cũng không vội. Mép giường có một cái ghế, anh kéo ghế ngồi xuống.

Vừa rồi uống thuốc xong có chút buồn nôn, cô nhấp môi nhìn hơn nửa ngày mới đề xuống, hai chân cuộn lên, cô nửa ôm đầu gối, mười ngón tách ra che ở trên mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt ướt át long mi chớp chớp, dưới cái nhìn chăm chú của anh mà quẩn bách.

"..... Sợ đau."

Khi còn nhỏ mắc bệnh cũng bị mẹ bắt cạo gió, tư vị kia đến bây giờ cô vẫn còn nhớ như vừa mới xảy ra, đặc biệt khi còn nhỏ cô rất gầy, trên lưng có rất nhiều xương, cạo gió đau đến mức đòi này cô không muốn nếm qua một lần.

Tề Chiêu Viễn nghĩ tới rất nhiều câu trả lời, nhưng không nghĩ tới loại này. Đẩy mắt một tắc tắc trần ngập ý cười, anh nhìn cô chốc lát, suy xét đến thời gian không còn sớm, dặn dò vài câu liền rời đi. Trên giường, Ninh Vi Lan ngồi yên, thật lâu cũng chưa phục hồi tinh thần, kỳ thật cô cảm thấy sợ đau cũng không phải việc gì mất mặt, nhưng mới vừa nhìn đến anh giống như cười, cái loại này quần bách liên quên không được.

Một người ngồi thật lâu, cô mới đứng dậy đi rửa mặt, mới từ buồng vệ sinh đi ra, liền có người gõ cửa, cô mở cửa ra, là Trang Văn.

Ôm máy tính bản hiền nhiên tâm tình không tồi, Ninh Vi Lan không để ý, ngồi rót nước "Có việc?"

Trang Văn vui rạo rực gật đầu, mở trang Weibo official của "Một đời say đắm" đưa Ninh Vi Lan xem "Weibo mỗi ngày đều tuyên truyền bộ phim này, thật sự là chưa ra đã hot, ratings của bộ phim này chắc chắn đánh bại phim truyền hình khác, chiếm thứ nhất." Trang Văn lại lướt xuống, đọc bình luận "Em xem, lần này ảnh tạo hình chụp thật tốt, đặc biệt hai tấm em cùng Tề tổng thân mật tiếp xúc fans đều mau kích động điên rồi."

Ninh Vi Lan nhìn, đích xác như lời nói của Trang Văn, fans đối với bộ phim này phản ứng phi thường nhiệt tình. Đương nhiên cũng sẽ có một ít lời nói ra vào, như hy vọng nữ chính là ai, hy vọng Tề Chiêu Viễn cùng nữ mình đã từng hợp tác, Ninh Vi Lan thô sơ giản lược xem qua, ngừng đầu.

"Em sẽ quay thật tốt."

Đạt được nhân khí không phải ngoài miệng nói, mà là nỗ lực cùng tích lũy, cô khuyết thiếu 5 năm, hiện tại lên gấp bội.

Trang Văn gật đầu, buông máy tính bảng thần sắc nghiêm túc.

"Vi Lan, là một người đại diện có kinh nghiệm, chị có dự cảm "Một đời say đắm" sẽ trở thành ván cược của em, giúp em một lần là nổi tiếng."

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Tiến độ quay chụp chính thức được một phần ba, cũng là lúc Phương Yên Ly cùng Tiêu Trần Uyên yêu hận bắt đầu dây dưa. Giờ khắc này, Ninh Vi Lan đứng ở bên người chỉ đạo võ thuật, nghe nói về từng động tác, cảnh tiếp theo cô cần so chiêu với Tề Chiêu Viễn, tuy rằng là chủy thủ giả nhưng vẫn phải chú ý an toàn.

Cùng Tề Chiêu Viễn luyện tập lặp lại hơn mười lần, bảo đảm sẽ không làm lỗi, Ninh Vi Lan mới để nhân viên công tác treo lên dây thép, đứng trên đài cao hít sâu.

Cô sợ độ cao, nhưng nó sẽ không trở thành lý do để sử dụng thể thân, việc có thể tự mình hoàn thành cô đều muốn thử, không nghĩ nhờ người khác.

"Chuẩn bị tốt chưa?" Phía dưới phó đạo diễn hỏi.

Ninh Vi Lan bỏ qua một vài suy nghĩ, nhìn Tề Chiêu Viễn, lại lần nữa hít sâu.

" "Một đời say đắm" cảnh thứ mười ba lần một!"

Nghe được thanh âm, Ninh Vi Lan liền dứt khoát mà nhảy xuống, dựa theo phía trước luyện tập lần một vòng, bay nhanh đứng lên, trong tay chủy thủ thẳng tắp hướng Tề Chiêu Viễn.

Động tác nước chảy mây trôi, Ninh Vi Lan nghiêng người né tránh công kích của anh, lại lần nữa đâm tới, dưới chân vừa trượt, chủy thủ cũng xẹt qua cổ anh.

Đồng tử cô co lại.

"Cut!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sau khi được anh đỡ đứng vững, vì ngoài ý muốn nên khoảng cách của hai người cực gần, hô hấp giao hòa, ảm áp dồn dập lại triền miên. Cô đột nhiên thu tay lại, sừng sốt một chút, mới cần môi xin lỗi.

Phó đạo diễn từ máy theo dõi đi tới "Vừa rồi luyện tập không phải rất tốt sao? Như thế nào lại có sơ suất?"

Ninh Vi Lan không trả lời, nhờ váy dài che đậy, không được tự nhiên mà mân mê đôi giày, động tác rất nhỏ nhưng bị người bên cạnh chú ý tới.

"Giày không vừa chân?"

"A?" Cô ngẩng đầu nhìn anh. Kỳ thật cô đều đi giày của mình, chỉ là phần diễn hôm nay có cảnh tương đối đặc thù, động tác diễn dễ dàng lộ chân, chỉ có thể đi giày của đoàn phim chuẩn bị, trùng hợp không có cỡ của cô, chỉ có thể miễn cưỡng chọn bừa một cỡ.

"Ừ. Giày có hơi lớn."

Vừa lúc Trang Văn tới, Tề Chiêu Viễn nhìn thoáng qua, trước khi rời đi nói "Đi tìm một mảnh vải mềm để lót giày tốt."

Nhìn bóng dáng của anh, Trang Văn phản ứng cực nhanh, cúi đầu xem giày của Ninh Vi Lan giày "Cộm chân?"

"Không có, lớn....." Cho nên vừa rồi trượt một cái thiếu chút nữa làm anh bị thương.

"Chị đi tìm cho em, em qua kia ngồi nghỉ một lát."

Ninh Vi Lan gật đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Cô vẫn chưa thích ứng dây thép, mới xảy ra như vậy. Một lúc sau, bụng có chút đau, tay trái che lại, cô cầm lấy ly nước, miệng khẽ nhấp.

Trang Văn tìm khắp phòng mới thấy hai miếng vải sạch sẽ đưa Ninh Vi Lan lót thượng xong kéo cái ghế dựa ở bên người cô ngồi xuống.

"Em hôm nay chỉ có phần diễn vào buổi sáng với buổi tối, buổi chiều không có suất diễn nào cần quay nên ăn cơm trưa xong chúng ta đi thành phố T."

"Thành phố T?" Ninh Vi Lan giương mắt, Trang Văn gật đầu: "'Cửu trọng cung'" bắt đầu tuyên truyền, diễn vai nữ số 2 em cũng cần phối hợp tuyên truyền."

"Được."

"Quyết định như vậy đi, buổi chiều đi thu hình gameshow, buổi tối trở về quay chụp."

Sau năm phút đồng hồ, Ninh Vi Lan bị phó đạo diễn gọi đến bắt đầu quay, trên eo một lần nữa treo lên dây thép, cô đứng ở trên đài cao nhìn phía dưới, cảm thấy bụng bị buộc đến có chút khó chịu, cô ho nhẹ, lúc phó đạo diễn nói bắt đầu thả người nhảy xuống.

Góc độ không không chế tốt, lúc lặn người đầu gối khẽ cọ xuống đất một chút, còn may mắn là không đau, cô theo động tác đã tập mà hướng Tề Chiêu Viễn đâm tới, thực hiện thêm mấy động tác thì tay bị trói lại.

Làm lơ tòn hển ánh mắt, Tề Chiêu Viễn một tay không chế tay cô, một tay nắm cầm cô, lạnh lùng cười "Phượng Yên Ly, người điên rồi."

Ninh Vi Lan là đưa lưng về phía anh, tư thế như vậy khiến cô không thể không ngẩng đầu lên, hô hấp vốn không đều càng thêm ngắn ngủi, cô hơi hơi nheo mắt, muốn phản công lại bị ép tới gắt gao, chỉ có thể nói "Tiêu Trần Uyên, người buông ta ra!"

"Buông người ra?" Ánh mắt Tề Chiêu Viễn càng thêm có chấp "Đời này đều không thể!"

Không khí yên lặng, động tác dừng lại, vài giây sau, phó đạo diễn kêu ngừng, Tề Chiêu Viễn lập tức buông cô ra, Ninh Vi Lan lắc lắc cổ tay, trước khi anh đi nhớ đến buổi chiều cần tuyên truyền muốn nói với anh trước "Tề Chiêu Viễn."

Anh nghe thấy có người gọi, quay đầu lại.

"Bộ phim trước bắt đầu tuyên truyền rồi, gọi tôi đi tham gia một tiết mục...." Cô nói vài câu, liền nhớ ra chưa cởi dây thép nhưng móc khóa ở phía sau lưng không mở được.

"Quay lưng qua đây."

Không biết khi nào anh quay lại, nhân nhạ bảo cô xoay người, Ninh Vi Lan nghe lời anh. Cảm giác được đầu ngón tay của anh đẩy vạt áo của cô ra, vài cái liền cởi bỏ toàn bộ dây thép, dây thép được cởi ra hô hấp dễ hơn rất nhiều, cô nhẹ giọng nói lời cảm ơn.

Anh không lập tức trả lời cô, mà gọi nhân viên công tác vừa rồi treo dây thép cho cô đến, ý tự đại khái là lần sau không cần chặt như vậy. Dứt lời, quay lại nhìn cô ý bảo tiếp tục.

Ninh Vi Lan "Buổi chiều tôi không có phần diễn, cho nên muốn đi phối hợp tuyên truyền, buổi tối sẽ trở về, sẽ không chậm trễ phần diễn buổi tối."

Anh gật đầu "Đi đâu?"

"Thành phố T."

"Star?"

Anh như thế nào biết?

Nhìn biểu tình của cô Tề Chiêu Viễn liền biết chính mình đoán trúng, ánh mắt hơi hơi có ý cười, anh thấp giọng "Chương trình này lực ảnh hưởng và

ratings đều không tồi, hơn nữa đạo diễn sẽ không như vậy....." Nói đến đây anh dừng một chút, đại khái là không biết nên dừng từ gì, sau một lúc lâu mới thay đổi cách nói "Chỉ cần tham gia, xuất hiện sẽ không quá ít."

Ninh Vi Lan hiểu ý của Tề Chiêu Viễn, mỉm cười "Tôi sẽ biểu hiện thật tốt."

Khi cô nói chuyện liền nghiêm túc mà nhìn anh, con ngươi rất sáng khiến anh có thể nhìn thấy chính mình trong đó. Im lặng nhìn cô một lúc, yết hầu khẽ nhúc nhích, tiếng nói hơi khàn.

"Ừ. Biểu hiện thật tốt."

Thay trang phục diễn xong, Ninh Vi Lan đi theo Trang Văn lên xe bảo mẫu, trong xe còn chưa mở điều hòa, nóng đến mức hít thở không thông, cô mở cửa sổ xe nghiêng đầu, tầm mắt lơ đãng quét đến Tề Chiêu Viễn đang diễn cùng Tạ Diệp Nghi.

Phản diện không gọi là thân mật, Tạ Diệp Nghi đóng vai nữ số 2 Mạc Dao dây dưa, tránh không được sẽ có một ít động tác thân mật, xô nhin chăm, ngực thể nhưng khó chịu một chút, như là có gì đó đè lên.

"Vi Lan, em đang nhìn cái gì?" Trang Văn quay đầu lại, nhìn nửa ngày cũng không phát hiện có cái gì đẹp.

Ninh Vi Lan lấy lại tinh thần, cô lắc đầu.

Tới phòng trang điểm, Ninh Vi Lan một lần nữa chỉnh sửa lại lớp trang điểm, ngồi ở trong một góc an tĩnh đọc lại từng vấn đề mà trong chương trình có thể sẽ hỏi đến. Sau một lúc cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, bất ngờ có người lại đây.

Là Vu Trạch.

"Xem thế nào?"

"Khá tốt."

Vu Trạch mỉm cười "Cô diễn vai nữ số 2 có khá nhiều người thích."

Ninh Vi Lan ánh mắt sáng lên "Thật sự?"

"Tất nhiên là thật, tôi sẽ lừa cô sao?" Vu Trạch nhin không được cười to ra tiếng, lấy ra điện thoại ấn mấy cái cho cô xem. Đúng như lời Vu Trạch, phía dưới ngoài một ít bình luận, chính là thảo luận cô, cô đọc mấy cái, đều nói cô biểu hiện không tồi.

"Giai đoạn trước tuyên truyền, lại chiếu trên mấy kênh truyền hình khung giờ vàng, tôi lần đầu tiên đạo diễn phim truyền hình, thế nào cũng phải được cái thành tích mới được." Vu Trạch tự tin tràn đầy, dứt lời đứng dậy "Tôi đi chuẩn bị, đợi một chút sẽ bắt đầu thu hình, nhớ rõ thả lỏng chút đừng khẩn trương."

"Được. Cảm ơn đạo diễn."

Vu Trạch vẫy vẫy tay đi xa.

Thu hình chính thức bắt đầu, dựa theo từng bước một đã xem qua, ở giữa xen kẽ một ít trò chơi nhỏ, bởi vì Ninh Nhất Thuần không đến ghi hình, Ninh Vi Lan cảm thấy không khí đặc biệt tốt, phi thường tự tại mà đi ghi hình.

Kết thúc gần 6 giờ, vừa lúc ăn cơm, đạo diễn tổ chức một bữa cơm, Ninh Vi Lan bởi vì có cảnh diễn vào buổi tối nên phải từ chối, chạy về vùng núi.

Trên đường tùy tiện ăn cái bánh mì sữa bò đỡ đói, Ninh Vi Lan trở về rất đúng lúc, mấy cảnh nữa là đến cô, cô đối tốt trang phục liền tới hoá trang.

Hóa trang xong, ngồi ở chỗ của mình ngồi xuống, Ninh Vi Lan chuyên tâm mà đọc lại kịch bản, một cảnh này là cô cùng Tạ Diệp Nghi diễn chung, cô xem xong đang muốn tìm Tạ Diệp Nghi đối diễn thì cô ấy đã đến ngồi cạnh cô.

Hai người rất ăn ý, cùng nhau đối diễn xong thì nói chuyện phiếm, trợ lý của Tạ Diệp Nghi mua trứng gà và trà sữa tói, hai người liền chia cho nhau ăn.

"Đây là lần đầu tiên tôi diễn vai phản diện như vậy." Tạ Diệp Nghi vừa ăn vừa nói chuyện có chút mơ hồ không rõ "Chờ phim được chiếu, tôi khẳng định sẽ bị mắng."

"Vi cái gì?"

"Có một số cư dân mạng, phim truyền hình cùng hiện thực đều hòa làm một, cảm thấy diễn nhân vật ác như vậy, trong hiện thực khẳng định cũng đáng ghét, sau đó lên Weibo mắng người, trước đó có một bộ phim cổ trang, một nữ minh tinh diễn vai phản diện bị công kích bị thảm a!"

Ninh Vi Lan kinh ngạc "Nghiêm trọng như vậy?"

"Đúng vậy, tôi cảm thấy nữ minh tinh kia rất xui xẻo, theo lời nói của cư dân mạng, tất cả phim truyền hình đều không có vai ác mới tốt, nam nữ chủ hòa

hài hòa rồi dẫn đến kết cục." Tạ Diệp Nghi dừng một chút, bắt đầu đi "Cho nên đầu năm nay muốn nhận nhân vật phản diện khiêu chiến chính mình một chút, còn phải có tâm tư thật trọng, có câu nói nói rất đúng, tôi đáp nặn nhân vật này, cũng không đại biểu tôi chính là nhân vật, diễn phim và hiện thực vẫn là phải phân chia rõ ràng."

Ninh Vi Lan tán đồng gật đầu, ánh mắt tùy ý đảo qua, lúc này mới phát hiện trước máy theo dõi thiếu một bóng hình, nhìn quanh bốn phía đều không có, buột miệng thốt ra "Tề Chiêu Viễn đâu?"

"Tề tổng buổi chiều đi rồi, nói là có việc, hiện tại mở phòng làm việc, ngoài sự nghiệp của chính mình còn phải chiêu cổ phòng làm việc, đúng là một người bận rộn." Nói xong Tạ Diệp Nghi nhướn mày "Cô tìm Tề tổng có việc?"

"..... Không có." Cô chính là..... Thuận miệng vừa hỏi thôi.

Tạ Diệp Nghi lái nhai tiếp mấy việc khác, Ninh Vi Lan rất ít xen mồm, lắng lắng nghe, cảm thấy còn rất thú vị.

Đợi gần một giờ mới đến phiên hai người, Ninh Vi Lan đứng dậy sửa sang lại, đến vị trí quay.

Hoàn toàn kết thúc quay chụp đã là rạng sáng, tuy rằng thời gian đã khuya, nhưng mỗi người vẫn còn có tinh thần, cùng nhau đi ăn bữa ăn khuya, Ninh Vi Lan trở lại phòng tắm rửa, sấy khô tóc liền ghé vào trên giường nhúc nhích không được.

Thân thể rất mệt, cả người đều đau nhức, động một cái là khó chịu, rõ ràng đã rất buồn ngủ, mắt dường như tùy lúc đều có thể nhắm lại, nhưng đầu óc chính là phá lệ thanh tỉnh, nếu muốn nói suy nghĩ cái gì thì trong đầu lại một mảnh lung tung rối loạn, không rõ.

Lúc này điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, nhắc nhở có tin nhắn, cô cầm lên mở khóa.

Trang Văn: "Nghỉ ngơi thật tốt nhé. "Cửu trọng cung" sẽ tuyên truyền liên tục, trong khoảng thời gian này em đều phải chạy đi chạy lại, an ủi em trước tiên một chút, ngủ ngon."

Ninh Vi Lan khoe môi hơi cong, trả lời lại "Ngủ ngon", thuận tay tắt hết điện trong phòng. Vốn chính là địa phương heo lạnh, càng lúc càng yên tĩnh, ngay cả tiếng tim đập trong lồng ngực đều có thể nghe rõ.

Cô miên man suy nghĩ một lát, nhắm mắt thử đi vào giấc ngủ, cô ở chỗ này trần trọc không ngủ được. Lại một lần nữa trở mình, Ninh Vi Lan ngồi dậy, mặt chôn ở trong chăn đang nghĩ ngợi tới lúc sau có phải hay không mua một lọ thuốc ngủ, bên ngoài liền có thanh âm truyền đến.

Đêm quá im lặng, âm thanh thang máy mở cửa cùng tiếng bước chân rõ ràng, đột nhiên, ngoài cửa người phát ra một tiếng "Ân" quen thuộc khiến Ninh Vi Lan mở to mắt, không chờ chính mình ý thức được, đã xuống giường bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Phòng không lớn, từ giường ra đến cửa cũng chỉ vài bước, cô không tiếng động kéo cửa ra, đập vào mắt là thân ảnh anh từ từ đi đến, hơi cúi đầu, bước chân không nhanh không chậm, chỉ hai giây liền bước qua trước mặt cô.

Ninh Vi Lan vẫn chưa lên tiếng, Tề Chiêu Viễn lại phát hiện, nghiêng nghiêng đầu nhìn qua. Lúc bốn mắt chạm nhau, anh hơi nhướn mày, trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, sau đó dừng ở trước mặt cô.

Đôi mắt nhìn nàng, lực chú ý lại phân tán vào điện thoại, người nọ nói xong, anh chậm rãi nói một câu "Được, tôi đã biết." liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Hành lang rất sáng, đèn màu vàng từ trần nhà chiếu xuống. Ninh Vi Lan nhìn anh, vắt hết óc nghĩ nên mở miệng như thế nào để cho sự xuất hiện của mình không quá đột ngột.

Kết quả lại là anh lên tiếng trước "Mới vừa kết thúc quay chụp?"

"Không phải....." Cô thành thật "Hai giờ kết thúc, cùng phó đạo diễn đi ăn bữa ăn khuya."

"Ừ" anh hơi nghiêng người, có lẽ là mệt mỏi, bả vai dựa vào tường tiếp tục cùng cô nói chuyện "Đồ nướng, BBQ?" Ở vùng núi nhỏ này, ăn khuya đại khái cũng chỉ có đồ nướng, BBQ.

Cô gật đầu "Ừ. Ăn hơi nhiều, vẫn không ngủ được." Dứt lời thì không nghe thấy anh trả lời, Ninh Vi Lan bỗng nhìn thấy cửa thang máy chuẩn bị mở ra.

Đáy lòng thầm kêu không tốt, cô phản ứng cực nhanh mà đẩy anh tiến vào dưới cầu thang, sợ anh không hiểu còn thấp giọng giải thích "Có người tới", không kịp trốn vào, cô bình tĩnh xoay người.

Không nghĩ tới là Trang Văn.

"Vi Lan?" Trang Văn dụi dụi mắt kinh ngạc "Em còn chưa ngủ?"

"Vâng, bữa khuya ăn hơi nhiều, đứng ở đây tiêu hóa thức ăn, sao bây giờ chị mới về đến?"

Trang Văn quá mệt, cũng không nghĩ vì sao không ở trong phòng mà muốn ra ngoài hành lang tiêu hóa thức ăn, nghiêng đầu ngáp "Có chút việc, khi nào tiêu hóa thức ăn xong đi ngủ sớm một chút, chị đi về phòng trước."

"Vâng."

Nhìn Trang Văn đóng cửa, trái tim Ninh Vi Lan mới buông lỏng, cô nhìn bốn phía xác định không có người mới nhẹ bước vào dưới cầu thang. Bên trong rất, không có một tia sáng, mắt cô trong lúc nhất thời không thích ứng được, nhìn không thấy anh, liền nhẹ nhàng gọi anh.

"Tê Chiêu Viễn?"

Vừa gọi xong liền có người trả lời, cô theo phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, tiến lên vài bước. Ngay lúc này, tay bị cầm lấy, độ ẩm theo mu bàn tay truyền vào cơ thể, cô dường như có thể cảm giác được vết chai trên bàn tay anh.

Ninh Vi Lan ngửa đầu. Đầu tiên nhiên thấy chính là ánh sáng của điện thoại anh, khuôn mặt anh hơi mơ hồ càng lộ rõ khí chất lạnh lùng.

"Chú ý dưới chân." Anh nhắc nhở, tay buông ra.

Cô cúi đầu, lúc này mới thấy vài bước nữa đã đến cầu thang, mí mắt giật giật.

"Thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút, hôm ngày mai còn phải quay chụp." Nhìn thời gian, anh nhàn nhạt thấp giọng "Đi ra ngoài đi!"

Một lần nữa nằm ở trên giường, cách cánh cửa vẫn có thể nghe thấy tiếng đồng cửa của anh, Ninh Vi Lan trở mình, dụi đầu vào trong chăn một lúc lâu rồi cực mới buồn ngủ.

Cô quần chặt chẽ, mơ mơ màng màng ngủ.

Kỳ truyền của "Cửu trọng cung" chính thức bắt đầu, ngoại trừ quay chụp "Một đời say đắm" Ninh Vi Lan còn phải phối hợp đoàn phim truyền, thường xuyên đi qua đi lại giữa mấy thành phố. Lúc này mới vừa kết thúc một chương trình, cô đi theo Trang Văn xuống tầng, ngồi vào xe bảo mẫu tránh tầm mắt của phóng viên giải trí, liền nghiêng người một cái, đôi mắt đều không mở ra được.

"Vi Lan, đem thảm đắp lên, đừng để bị cảm lạnh."

Trang Văn đưa chăn qua, chỉnh tư thế tốt cho cô mới nhỏ giọng dặn dò lái xe "Đi cẩn thận một chút."

Dựa vào ý thức còn sót lại, Ninh Vi Lan nỉ non "Khi nào đến thì gọi em."

"Được. Em ngủ đi!"

Dọc theo đường đi đều rất an tĩnh, trong xe không có người nói chuyện. Sau khi vào vùng núi, đi qua đường núi gấp ghe, xe vững vàng dừng trước khách sạn.

Lái xe rời đi hút thuốc, Trang Văn khát nước, đi lên phòng lấy bình nước. Lúc xuống, nhìn thấy Ninh Vi Lan ngủ ngon như vậy liền canh giữ ở cửa xe để cô có thể ngủ thêm chốc lát.

Mới vừa ngửa đầu uống nước, trong tầm mắt bỗng chốc xuất hiện một người, người nọ hiển nhiên cũng thấy mình, dừng một chút, đi tới.

"Tê tổng" Trang Văn đóng nắp bình lại.

Tê Chiêu Viễn liếc mắt đến cửa xe đang đóng chặt "Vừa trở về?"

Trang Văn gật đầu, thuận tiện báo lịch trình gần nhất của Ninh Vi Lan "Trong khoảng thời gian này vừa vặn đang phải truyền, cô ấy vẫn còn coi là người mới, cho nên cô ấy vẫn còn tham gia được một số chương trình, còn một số quảng cáo, tôi cũng chưa từ chối, an bài một chút thời gian cơ bản kịp."

Nghe vậy Tê Chiêu Viễn không nói một tiếng, xuyên thấu qua cửa xe, có thể thấy rõ ràng có một người đang nằm nghiêng ngủ, anh im lặng nhìn một chút, bất ngờ nói: "Chương trình không quan trọng thì trực tiếp từ chối, không cần lãng phí thời gian ở những chương trình này."

Trang Văn ngẩn người: "..... Được."

Không khí cứ như vậy lâm vào trầm mặc, Tê Chiêu Viễn còn phải về phim trường, nâng bước định rời đi, nhưng mà đúng vào giờ phút này, giống như có linh cảm gì, anh ghé mắt, đồng thời thấy người trên ghế nhũ lông này lại, cắn chặt môi dưới, có một ít máu từ cánh môi chảy ra, anh nhũ mày, kéo cửa

xe ra.

Ninh Vi Lan mơ thấy mấy năm trước, cái khoảnh khắc động đất.

Lúc đó khó có thể đứng vững, bốn phía tất cả đều là tiếng thét chói tai, đèn thủy tinh từ trên cao rơi xuống, một vài bức tranh cổ điển từ trên vách tường đổ xuống, mọi người nỗ lực hướng cửa chạy trốn..... Còn có trước mặt điên cuồng xô đẩy hai lớn một nhỏ.

Đột nhiên "Oanh" một tiếng, toàn bộ thế giới đều biến đen, có cục đá đập lên đầu cô, may mà cục đá nhỏ, cô chỉ hôn mê một lát rồi tỉnh lại. Trên người không có trói buộc gì, cô vui vẻ một giây, lại nghĩ tới mẹ, kinh hoàng mà đứng lên tìm kiếm.

Bốn phía rất đen, chỉ có đỉnh đầu một ít ánh sáng chiếu vào, cô hít mắt thích ứng một lúc, đưa mắt bốn phía.

Nhưng cô nhìn thấy gì?

Mẹ an tĩnh cách cô hai mét, một cây thép cực dài từ ngực lộ ra, một đoạn lộ ra này toàn bộ dính màu đỏ, máu tươi vẫn còn chảy ra, cô thấy mẹ khó khăn ngẩng đầu đối với mình cười một cái, không tiếng động mà nói:

"Vi Lan, đừng sợ."

Mười ngón trong lúc vô tình nắm chặt, móng tay đem lòng bàn tay mềm mại xuất hiện một vết hồng hồng, cô gất gao cắn môi dưới, nếm được vị máu cũng không dừng lại. Ác mộng vẫn tiếp tục một lần lại một lần lặp lại, cô bỗng dung bừng tỉnh, hai mắt đắm lệ mộng lung thấy Trang Văn, không có nghĩ nhiều liền ôm lấy.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Không gian trong xe rất lớn, cô cuộn tròn ở góc, cả người có thể thấy được phát run, Tề Chiêu Viễn nhíu mày ngồi xuống, đang muốn đánh thức cô, bỗng nhiên cả người liền bị vây quanh, anh ngưng ngẩn.

Cô ôm rất chặt, đôi mắt vẫn nhắm, không ngừng có nước mắt từ khóe mắt tràn ra. Anh rũ mắt nhìn, không có tránh ra cũng không có động đậy, sau một lúc lâu, nhẹ nhàng ở trên cánh tay cô vỗ vỗ.

Cảm xúc dần dần vững vàng, Ninh Vi Lan buông tay ra, che lại đôi mắt lâm bầm "Cảm ơn chị, Trang Văn."

Nghe thấy tên này, Tề Chiêu Viễn tức khắc hiểu hành động mới vừa rồi của cô, nói không rõ cảm xúc lúc này, trùng hợp điện thoại rung lên, anh lấy ra nhìn tên người gọi, trầm giọng bình thản.

"Nghỉ ngơi thật tốt."

Ninh Vi Lan: "....."

Anh rời đi, lọt vào trong tầm mắt đó là bóng lưng anh xuống xe đi xa, Ninh Vi Lan hậu tri hậu giác mà nhớ lại hành động của mình, xấu hổ trực tiếp chôn đầu vào trong tấm chăn.

Cô đã làm cái gì.....

"Vi Lan, tỉnh ngủ chưa?" Trang Văn ôm kịch bản ngồi xuống, nhìn tư thế giống đã điều của cô hỏi "Em làm gì thế?"

Ninh Vi Lan sợ bị Trang Văn phát hiện, hồi lâu mới thò đầu khỏi chăn.

"Mắt sao hồng như vậy? Không ngủ được?"

Cô không ngừng gật đầu.

Trang Văn không nghi ngờ, xuống xe rồi nói "Chúng ta đi ăn cơm đi, ăn xong còn chuẩn bị quay chụp."

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Qua kỳ bận rộn tuyên truyền, ngay sau đó là ở vùng núi quay chụp cuối cùng một cảnh, cũng là cảnh mà tình cảm của nam nữ chính tiến triển cực kì quan trọng.

Cô đóng vai Phụng Yên Ly, vì cứu Tiêu Trần Uyên mà trọng thương, lúc hôn mê bị Tiêu Trần Uyên đưa vào trong phòng, cho uống thuốc xong, sau đó anh khắc chế đặt lên trán cô một nụ hôn.

Từ khi tập dượt đến lúc này, Ninh Vi Lan không thể bớt khấn trương, kỳ thật cùng anh hợp tác, ngẫu nhiên một ít động tác thân mật đã quen thuộc, nhưng thân mật hôn như vậy..... Lại là lần đầu tiên.

Cầm bình nước, vặn ra uống một nửa, anh cầm kịch bản đi đến đối diện Ninh Vi Lan ngồi xuống, Ninh Vi Lan hiểu phải đối diện, vội vàng khép lại kịch bản.

Hai người đem lời thoại đối diện xong, thấy trong sân vẫn còn chuẩn bị, Tề Chiêu Viễn dứt khoát ở chỗ này chờ. Anh không nói lời nào, Ninh Vi Lan tự nhiên cũng sẽ không chủ động, thật ra cô vốn là hỏi về ngày đó một chút, ngoại trừ nghĩ làm anh là Trang Văn mà ôm lấy, còn có hay không nói cái khác, như..... Ác mộng của cô, cô cũng không muốn cho bất luận ai nào biết, sợ hãi chính mình trong tiềm thức nói ra.

Nhưng lời nói đến bên miệng lại hỏi không được, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là từ bỏ.

Hai người liền như vậy yên tĩnh ngồi đối diện chờ đợi, cho đến khi người phụ trách đem cảnh tượng bố trí tốt, cô đi theo anh đến giữa sân, chờ phó đạo diễn chỉ đạo. Nói xong lời kịch cô chậm rãi nhắm mắt hướng trên mặt đất ngã xuống.

Đôi mắt nhắm không chế không tốt lực đạo, còn mây mẩn có quần áo thật dày, đau nhưng cũng không đau lắm, cô cảm giác được Tề Chiêu Viễn hoảng loạn mà đem chính mình bế lên, rắn chắc hữu lực cánh tay dài, lao đảo đi phía trước, cùng trong trí nhớ bị cảm nắng một đêm kia không quá giống nhau.

Nằm ở trên giường, trong miệng theo sau bị rót vào chút "thuốc", lạnh lạnh, hương vị không quá tốt, cô nhấp môi chịu đựng, nghe thấy anh cực kỳ áp lực mà khắc chế gọi cô "Yên Ly", sau đó, ấm áp hôn lên trên trán.

Rõ ràng là dựa theo kịch bản, nhưng cô thể nhưng nghe thấy tiếng trái tim của mình đập thật nhanh, tựa như chuông vang, vẫn còn tiếng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Quỳnh: Sorry mọi người nhiều ạ. Đạo này wattpad bị lỗi sao á, mình không đăng truyện được, hôm nay nhân tiện dùng lap edit cho mọi người chương 20 luôn ạ. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình, mình hứa sẽ chăm chỉ edit để full truyện nhanh nhất có thể.

Phó đạo diễn hô một tiếng "Cut", phim trường dần dần vang lên tiếng vỗ tay, giống như con sóng liên tiếp không ngừng, hỗn loạn nhỏ vụn thảo luận, Ninh Vi Lan mở mắt ra, không biết anh đã đi đâu. Trước ánh mắt bất quá của mọi người, cô bình tĩnh mà đi vào phòng thay quần áo, đóng cửa lại.

Trong nháy mắt, cô dựa vào cửa. Tim đập vẫn rất nhanh, cô cũng không biết giờ phút này có cảm xúc gì, chỉ biết là cô có chút thờ không thông. Một mình điều chỉnh trạng thái một chút, thay quần áo, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Phim trường vẫn duy trì không khí vui sướng trước khi cô rời đi. Trước máy theo dõi, phó đạo diễn thấy cô ra ngoài còn vẫy tay, giọng giọng "Vi Lan, lại đây lại đây."

Cô theo hướng phó đạo diễn nhìn qua, thấy Tề Chiêu Viễn đang ngồi ở bên cạnh. Rõ ràng cách rất xa, khuôn mặt có chút mờ hồ nhưng ánh mắt dịu dàng ấy lại như là thật sự, chân cô cứng đờ cuối cùng vẫn quyết định đi qua.

Giữa phó đạo diễn và Tề Chiêu Viễn có một khoảng trống lớn, người phụ trách đặt cái ghế dựa vào chỗ trống ấy cho cô. Vi Lan ngồi xuống, vừa lúc máy theo dõi bắt đầu phát lại cảnh vừa quay, cô nghe thấy tiếng vang không nặng không nhẹ của mình khi ngã trên mặt đất, sau đó phó đạo diễn hỏi "Ngã có đau hay không? Không phải đã nói cho cô cẩn thận một chút sao, lần này ngã như là thật vậy."

Cô vội vàng cười "Không đau, cảm ơn phó đạo diễn."

Phó đạo diễn thấy cô nói như vậy, không tiếp tục cái đề tài này nữa, ngược lại nói cái khác, Ninh Vi Lan nghiêm túc nghe, đến khi phó đạo diễn bị gọi đi, mới nâng lên đôi mắt. Máy theo dõi vừa lúc dừng lại đoạn Tề Chiêu Viễn ôm cô bước đi, đáng tiếc chính là bóng lưng, cô không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh.

"Chuẩn bị đi rồi?"

Giọng nói của anh đột ngột vang lên, Ninh Vi Lan bừng tỉnh nhớ tới anh cũng ở đây, gật đầu.

Bỗng nhiên lại cảm thấy không trả lời là không tốt, vì thế cô lại nói "Cảnh diễn của tôi trong hôm nay đã hết, chị Trang Văn chuẩn bị cho tôi phỏng vấn, chút nữa liền phải ra sân bay."

"Mấy giờ lên máy bay?"

"Bốn giờ rưỡi."

Anh không trả lời, cầm điện thoại lên nhìn, từ đây đến sân bay cần hơn một tiếng, không tính thời gian tắc đường, bây giờ cũng phải xuất phát rồi.

Đúng lúc Trang Văn bước đến "Vi Lan, chúng ta phải đi."

Ninh Vi Lan thuận thế đứng dậy "Tôi đi trước, gặp lại sau."

Tề Chiêu Viễn gật đầu, nhìn cô vòng qua ghế đi đến cạnh Trang Văn, chợt anh nhớ tới điều gì đó gọi "Trang Văn."

Trang Văn "A" một tiếng dừng lại, thấy giám đốc giống như có chuyện muốn nói, chỉ chỉ phương hướng của xe bảo mẫu ý bảo Vi Lan qua đó trước.

Đội Ninh Vi Lan đi xa, anh nhắc nhở "Trên đường nhớ mua hộp thuốc say máy bay, cô ấy bị say máy bay."

Trang Văn "..... Nga."

Đi được vài bước, Trang Văn mới chậm nửa nhịp mà phản ứng lại.

Không đúng a, Tề tổng làm sao mà biết được?

Hai hàng cây bên đường đều lui về phía sau, Ninh Vi Lan ngồi ở ghế sau, nghiêng đầu chống cằm, cô không có việc gì để làm, lại không muốn ngủ, đơn giản cứ như vậy mà ngồi. Đột nhiên, xe dựa dừng lại ven đường, ngay sau đó Trang Văn nhanh chóng xuống xe, hai phút sau lại trở về, rồi đưa cho cô một hộp thuốc và một chai nước.

Ninh Vi Lan mở ra, hóa ra là thuốc say máy bay.

"Hiện tại uống đi!" Dứt lời, Trang Văn nói thêm "Nhưng Tề tổng sao mà biết được, rõ ràng chưa ngồi máy bay cùng nhau bao giờ a....."

Mới vừa đem thuốc nuốt vào, Ninh Vi Lan không nghe rõ Trang Văn lắm bầm lâu bầu, thuận miệng hỏi "Chị nói gì ạ?"

Trang Văn: "..... Không có gì."

Cô không để ở trong lòng, tiếp tục dựa cửa sổ xe xuất thần.

Không có người nghĩ đến chính là, cảnh hôn này được biên kịch chụp hình lại, coi như là ảnh sân khấu đăng Weibo. Người trong vòng quen hoặc không quen Tề Chiêu Viễn đều biết, anh có tiếng lạnh nhạt không gần nữ sắc, trong quá khứ dường như là hôn, ngay cả ôm cũng khó có được mấy lần. Bị fans bắt đắ dĩ trên chốc là "người trong sáng", nhưng hiện tại lại có cảnh hôn.

Không thể không nói biên kịch cũng là người có gan lớn, dám viết một cảnh này để anh diễn, lại còn thành công.

"Lần này hướng đi của bình luận còn tính không tồi." Trang Văn ôm máy tính, đem Weibo của mình cho Ninh Vi Lan xem "Một cảnh này cảnh kinh điển trong nguyên tác, mọi người phần lớn đều chờ mong, này, em nhìn xem."

Tiếp nhận máy tính, giống như lời Trang Văn, tuy rằng xuất hiện cảnh hôn đầu tiên của Tề Chiêu Viễn từ khi xuất đạo đến nay, nhưng phía dưới cũng không vắng cô, ngược lại càng chú ý phim của bản thân, xu thế không tồi, Ninh Vi Lan lại xem mấy cái, còn đưa Trang Văn.

Hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, cách chỗ quay không xa, Ninh Vi Lan uống mấy ngụm nước, eo bỗng nhiên bị Trang Văn chọc chọc, nhìn cô với anh mắt mang ý tứ trung cầu, thấy Trang Văn vẽ mặt bất quá dĩ mà cười xấu xa "Đây chính là 'hôn đầu trên màn ảnh' của Tề tổng, là người sở hữu nó, em có cảm tưởng gì?"

"....."

Trang Văn hiển nhiên không định buông tha cho cô, thấy cô không trả lời, liền cười hi hi truy hỏi, Ninh Vi Lan bị hỏi cũng là bất đắ dĩ, còn không có nghĩ trả lời như thế nào để qua loa lấy lệ thì tiếng điện thoại vang lên, cô nhảy mắt có cớ chạy trốn, tìm một góc nhận điện thoại.

Thấy rất lâu cô mới nhận, Dịch Chi Ngôn hỏi trước một câu "Đang bận?"

"Không có, vẫn đang trong thời gian nghỉ ngơi, có việc?"

"Nghe người khác nói cậu ở trung tâm chụp ảnh, vừa lúc tôi lần trước đi thành phố J mua chân giò hun khói cậu thích ăn, định qua đưa cho cậu."

Lời nói vừa nói ra, Ninh Vi Lan tròn to mắt "Cậu đến rồi?"

Dịch Chi Ngôn cười "Không có, tôi để trợ lý đưa hộ, đã đi một lúc lâu, đại khái là sắp tới rồi."

"Như vậy a, cậu cùng trợ lý vất vả rồi."

"Không có việc gì." Cậu thích là tốt rồi.

Lúc trước ở vùng núi đóng phim, Dịch Chi Ngôn đã lâu không thấy cô, lúc này bót thời gian gọi điện thoại, chỉ cảm thấy lời muốn nói như thế nào cũng nói không hết, chọn một chút trọng điểm để nói, nhớ tới bức ảnh trên Weibo, muốn hỏi, lại không biết hỏi từ đâu.

"Vi Lan....."

"Ân?" Cô lên tiếng, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa Trang Văn đang gọi mình, đại khái là bắt đầu quay, thấp giọng nói "Tôi phải tiếp tục quay rồi, cảm ơn chân giò hun khói của cậu, tôi tắt trước."

Dịch Chi Ngôn không nói gì "Được, gấp lại."

Từ tủ lạnh lấy ra một lon bia, Dịch Chi Ngôn trở lại ngồi xuống sofa mà uống, yên tĩnh trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Rốt cuộc kết thúc cuộc phỏng vấn của một tạp chí, một đến mức cả người cô đều rã rời. Tựa lưng vào ghế ngồi chờ người đại diện, Ninh Nhất Thuần không có việc gì nên lướt Weibo, lướt lướt, liền lướt tới ảnh của "Một đời say đắm" vừa mới được biên kịch đăng.

Cô hoắc mắt ngồi thẳng, click mở to.

Hình ảnh có chút mờ, nhưng không ảnh hưởng đến Ninh Nhất Thuần thấy rõ động tác của Tề Chiêu Viễn và Ninh Vi Lan, nụ hôn này là chân thật, cùng các cô vẫn thường tả vị hoàn toàn bất đồng. Cô xem mà cảm thấy bức mình, chính là hy vọng ở bình luận thấy người công kích Ninh Vi Lan, lại không nghĩ rằng hài hòa như thế này, cô muốn fans tức giận, tốt nhất là rời khỏi giới giải trí.

"Chị Nhất Thuần, uống nước đi!" Lúc này người đưa nước chính là thực tập sinh mới của tạp chí, còn chưa tốt nghiệp đại học, gương mặt lầy lờn, hiển nhiên cũng biết ngồi trước mặt mình chính là đại minh tinh, động tác rất cẩn thận.

Ninh Nhất Thuần theo bản năng nhận đến, vô ý động phải miệng cốc vòn có hơi nóng bay lên, cô hít một hơi, trở tay làm nghiêng ly nước, cười lạnh "Cô là đang cố ý muốn bùng nổ tôi sao?"

Thực tập đã khi nào gặp trùng hoàn cảnh này, sợ tới mức người đều phát run, Ninh Nhất Thuần tâm tình không tốt, cũng không nói tiếp.

"Đây là làm sao vậy?" Người đại diện đứng lúc xuất hiện, không hiểu mà nhìn mắt thực tập cùng với sắc mặt không tốt của Ninh Nhất Thuần, đại khái đoán được thực tập chọc giận Ninh Nhất Thuần, ngại trường hợp có công chúng, vội vàng thấp giọng an ủi Ninh Nhất Thuần vài câu, rồi cho thực tập rời đi.

"Cô cũng không biết, tôi mới từ thị trấn Lâm qua đây, bên kia tắc đường khó chịu đến chết, đoàn phim "Một đời say đắm" ở bên kia lấy cảnh, một đồng muốn đi vào bị ngăn ở bên ngoài, tôi đi đến đây đều một muốn chết."

Một đời say đắm?

"Chị vừa mới nói cái gì?"

Người đại diện "Tôi đi đến đây đều một muốn chết."

"Không phải, trước câu này."

Người đại diện lặp lại một lần, Ninh Nhất Thuần chống cằm, đột nhiên nở nụ cười "Tôi hôm nay còn có quảng cáo cần quay không?"

"Có....."

"Đây rồi, chúng ta đi thị trấn Lâm" say đó đã đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống người đại diện, khóe môi chậm rãi câu ra một điệu cười khinh miệt "Thăm ban."

Hai người hiện tại ở thành phố S, cách thị trấn Lâm bốn mươi phút đi đường. Sau khi thuận lợi tiến vào phim trường, Ninh Nhất Thuần thấy Ninh Vi Lan đang quay chụp, mà trước máy theo dõi chỉ có phó đạo diễn, không thấy Tề Chiêu Viễn.

Cô đi qua, cách một đoạn mà đứng nhìn.

Đoạn diễn này là Phụng Yên Ly cùng Mạc Dao, Phụng Yên Ly cùng Tiêu Trần Uyên ở bên nhau, Mạc Dao từ ghen ghét đến thù hận, giảng hòa không thành, vì quá tức giận mà tát Phụng Yên Ly một cái.

Đoạn này nhìn như dễ dàng, thực tế tình cảm rất khó khống chế, Ninh Vi Lan cùng Tạ Diệp Nghi đều đã NG rất nhiều lần, vừa lúc Tạ Diệp Nghi muốn đi vệ sinh, phó đạo diễn cho nghỉ ngơi năm phút đồng hồ.

Ninh Nhất Thuần cách không xa, vài lần thấy trong khi quay chụp Tạ Diệp Nghi tá vị đưa tay ra, bỗng nhiên kể từ tâm tới.

"Phó đạo, cho tôi xem kịch bản đoạn này, để tôi cùng Vi Lan đối diễn một lần." Ninh Nhất Thuần mỉm cười "Tôi chính là cực thích "Một đời say đắm", tuy rằng vô cùng đáng tiếc khi không cơ hội đóng vai. Hiện tại vừa lúc đi ngang qua có thể có cơ hội này, phó đạo hẳn là sẽ không không đồng ý đi."

Phó đạo diễn kinh ngạc, Ninh Nhất Thuần khi nào đến "Này không tốt lắm đâu!"

"Có cái gì không tốt? Chỉ là đối diễn một lần mà thôi, tôi cũng coi như là tiền bối."

Nói đến đây, phó đạo diễn cũng không cự tuyệt được, liền miễn cưỡng gật gật đầu. Ninh Nhất Thuần nhìn về phía Ninh Vi Lan, duỗi tay làm tư thế mời.

Mặc dù không muốn, nhưng phó đạo diễn đều đồng ý, Ninh Vi Lan liền việc công xử theo phép công chỉ nghĩ giao lưu kỹ thuật diễn, hai người lời kịch một đi một về, rất nhanh liền nói xong. Kế tiếp chính là đoạn đưa tay ra tát, cô cam chịu đến đây là kết thúc, xoay người muốn đi, ai ngờ ——

Bàn tay mang theo tiếng gió mà đến, sự đau đớn ngay lập tức tràn ngập nửa khuôn mặt, Ninh Vi Lan không hề phòng bị bị đánh vừa vặn, ngây ngốc.

Ở đây thấy một cảnh này người đều khiếp sợ, Ninh Nhất Thuần mới mặc kệ, đặt tới mục đích của chính mình, liền vẫy vẫy tay giả vờ xin lỗi "A ngượng ngùng, tôi không khống chế được, tôi diễn quá mê mẩn, đều đã quên là đang đối diễn, thật là....."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên trên mặt đau vô cùng, thanh âm đột nhiên im bặt, kinh ngạc trừng mắt.

Mặt không đau mà ném trở lại, Ninh Vi Lan nhìn thẳng.

"Chơi vui sao?" Phim trường không khí chớp mắt đình trệ, mọi người thở mạnh cũng không dám.

Lòng bàn tay cùng mặt đều nóng rất, Ninh Vi Lan đứng thẳng nhìn chằm chằm Ninh Nhất Thuần, cô không gây chuyện, nhưng không có nghĩa là cô sẽ bị khi dễ lại không trả lại, đặc biệt đối phương là Ninh Nhất Thuần.

"Ninh Vi Lan!" Ninh Nhất Thuần rút cuộc phản ứng lại, tay dơ ra định động vào Ninh Vi Lan, đáng tiếc không biết người đại diện khi nào xuất hiện ngăn lại, Ninh Nhất Thuần mắng.

"Bà cô của tôi, nơi này chính là phim trường, lỡ đâu bị phóng viên chụp thì làm sao bây giờ!" Người đại diện khóc không ra nước mắt mà nhỏ giọng khuyên, sớm biết rằng sẽ thành như vậy thì có nói cái gì cũng không nên cho Ninh Nhất Thuần tới chỗ này.

Ninh Nhất Thuần mới mặc kệ, cô từ nhỏ đến lớn được người khác bảo vệ cực kì tốt, tiến vào giới giải trí cơ bản đều xuôi gió xuôi nước, có ai là người mới nhìn thấy cô không cúi đầu khom lưng lấy lòng gọi một tiếng "Chị Nhất Thuần".

Nhưng hiện tại trước mặt công chúng bị người khác dơ tay tát, lại là người mà cô ghét nhất, cơn tức này cô làm sao nuốt xuống.

Một người cản một người mắng, còn có ít ỏi nhân viên công tác đến khuyên giải, Ninh Vi Lan mắt điếc tai ngơ, cách đó không xa có hai người một trước một sau đi tới. Trang Văn thấy trên mặt Vi Lan có dấu tay hồng hồng hoảng sợ, cũng đã quên người bên cạnh, vội vàng chạy đến.

"Sao lại thế này?"

Ninh Vi Lan cứng đờ "Cô ta đánh em nên em liền đánh lại."

"Ta thảo! Có đau hay không? Mặt đều sưng lên, xuống tay cũng thật tàn nhẫn!"

"Em cũng không lưu tình." Khả năng còn nặng hơn chút, hiện tại tay vẫn còn tê, Ninh Vi Lan muốn cười với Trang Văn một cái, vừa nhấc mắt lại thấy bên cạnh là Tề Chiêu Viễn, cô giật mình, sau đó nghe thấy anh phản phó Trang Văn "Mang cô ấy vào phòng nghỉ."

Trang Văn vội vàng gật đầu.

Đi theo Trang Văn, Ninh Vi Lan đi được vài bước liền quay đầu lại, anh đứng như vậy, khuôn mặt căng chặt đều khiến mọi người nhận thấy anh đang tức giận, cô theo bản năng cắn khước miệng, vô ý đụng phải chỗ hơi toác ra, nhẹ hít một tiếng, bị Trang Văn lôi đi càng nhanh.

Vào cửa, Trang Văn tìm người phụ trách đi mua ít đá, tiếp tục đẩy Ninh Vi Lan vào phòng.

Ở ngoài sân, Ninh Nhất Thuần thất thố đến khi Tề Chiêu Viễn xuất hiện liền thu liễm, cô tránh ở phía sau người đại diện, suy nghĩ một lúc lâu cảm thấy chính mình không thể bị động, vì thế nhanh chóng che mặt giả vờ đáng thương.

"Tề Chiêu Viễn, tôi bất quá là cùng Vi Lan đối diễn, đã bị cô ta ném cho một cái tát, việc này cần thiết cho tôi một lời giải thích. Tôi chính là nhân vật của công chúng, khuôn mặt rất quan trọng, nếu tôi hùy dung....."

Nói chưa dứt lời đã bị đánh gãy "Cô vì cái gì ở phim trường?"

Ninh Nhất Thuần nghẹn nghẹn: "Tôi lại đây thăm ban....."

"Cô không phải là nhân viên của đoàn phim, tại sao lại cùng Ninh Vi Lan đối diễn?"

Một câu hỏi khiến Ninh Nhất Thuần á khẩu không trả lời được, muốn tìm cái lý do, phó đạo diễn đã qua đây, ý thức được chính mình mới vừa rồi sai lầm, gãi đầu nói "Là tôi đồng ý." Bất quá là đối cái diễn mà thôi, hần làm sao biết Ninh Nhất Thuần sẽ xuống tay thật.

Người đại diện nhân cơ hội chen vào nói: "Tề đạo, tuy rằng đối diễn như vậy là không đúng, nhưng Ninh Vi Lan tát Nhất Thuần nhà tôi, chuyện này muốn nói như thế nào? Anh nhìn xem mặt cô ấy đều sưng lên, mấy ngày nay tổn thất quảng cáo ai gánh vác?"

Nghe vậy, Tề Chiêu Viễn ghé mắt liếc Ninh Nhất Thuần một cái, đúng như người đại diện nói, khuôn mặt đỏ một mảnh, trong vòng vài ngày không thể quay quảng cáo, nhưng Ninh Vi Lan cũng bị như vậy.

Ánh mắt trầm xuống, anh ngược lại hỏi phó đạo diễn "Ai động tay trước?"

Phó đạo diễn trả lời, ấn đường người đại diện ấn nhảy nhảy "Không thể nói như vậy, Nhaqts Thuần không cố ý, Ninh Vi Lan mới là người cố ý....."

Vừa dứt lời, bốn phía liền lạnh xuống, có một bộ phận nhân viên công tác nhỏ giọng nghị luận, Tề Chiêu Viễn nghe được rõ ràng, đặc biệt là câu "Ninh Vi Lan cho rằng đối diễn kết thúc, kết quả bị Ninh Nhất Thuần tát một cái" lúc sau, thần sắc càng là lạnh vài phần.

"Về sau không cho phép xuất hiện loại tình huống này." Tề Chiêu Viễn nói với phó đạo diễn, một ánh mắt cũng chưa cho người đại diện cùng Ninh Nhất Thuần, liền rời đi.

Còn thừa hai người nhìn nhau, có mấy người hiểu chuyện ánh mắt không ngừng dừng ở trên người đại diện với Ninh Nhất Thuần, Ninh Nhất Thuần nhìn đến giận, bỏ người đại diện ở lại liền rời đi.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Trong phòng nghỉ.

Đưa cho Ninh Vi Lan một ly nước ấm, Trang Văn ngồi ở bên người cô, đau lòng mà nhìn một mảng lớn sưng đỏ, giận sôi máu "Ninh Nhất Thuần cũng thật quá đáng, ý vào mình là tiền bối hoành hành ngang ngược, chị đã sớm khó chịu."

Ninh Vi Lan cúi đầu không nói chuyện, cầm ly nước lẳng lặng nghe.

"Lại nói đến cô ta tới đoàn phim làm gì, thăm ban? Nơi này có diễn viên nào là người quen của cô ta sao?" Bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân càng lúc càng gần, đứng lên, "Hình như là người đưa đá tới, chị đi mở cửa." Mở cửa ra cũng không phải người phụ trách, Trang Văn sững sốt.

"Cô đi ra ngoài trước." Tề Chiêu Viễn nhàn nhạt nói. Trang Văn ngó đến trong tay Tề tổng là túi chườm, đoán rằng hai người có chuyện muốn nói, vội vàng gạt đầu đi ra ngoài, không quên cẩn thận đóng cửa lại.

Phòng nghỉ chỉ có mỗi cô, im lặng đến mức tiếng hít thở có thể nghe thấy, anh kéo ghế dựa đối diện cô ngồi xuống, làm lơ ánh mắt kinh ngạc của cô, để túi chườm lên chỗ cô bị đánh.

Trên mặt còn nóng, sự lạnh lẽo kích thích đi lên, đau đến mức Ninh Vi Lan nhẹ nhàng co rúm lại, cô vốn định chính mình cầm túi chườm nhưng anh không buông tay, cô do dự một chút liền từ bỏ.

"Vừa rồi sao lại thế này?" Nhìn cô thật lâu, anh trầm giọng hỏi, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô. Ninh Vi Lan nhấp môi, tay cầm ly nước buộc chặt, thật lâu sau nhìn về phía anh.

"Điệp Nghi đi vệ sinh, vừa vặn Ninh Nhất Thuần tới, liền muốn cùng tôi đối diễn, một màn này vừa vặn có cảnh đưa tay ra tát, tôi cho rằng đối diễn dừng lại ở đây, không lưu ý liền....." Giọng nói dần mềm đi "Sau đó tôi liền đánh lại."

Ý cười ẩn sâu trong mắt Tề Chiêu Viễn, anh không trách, ngược lại hỏi "Có xích mích?"

"Ân, không thích cô ấy."

Dứt lời anh chỉ ừ một tiếng, trong tay túi chườm nước đá thỉnh thoảng đổi vị trí, lành lạnh tiêu trừ không ít sưng đau.

"Về sau trừ phi là tất yếu tuyên truyền, giảm khả năng lui tới." Có thể chỉ điểm cô có rất nhiều, loại mượn cơ hội động thủ này tốt nhất về sau đều không cần đụng vào.

Tề Chiêu Viễn còn có việc, nói xong liền định rời đi. Ninh Vi Lan cầm túi chườm, trước khi anh đứng dậy, mà xui quỷ khiến mà đuôi tay cầm lấy vạt áo của anh.

"Anh không nghỉ ngơi tôi nói dối?" Cứ như vậy tin tưởng, còn nói giảm bớt lui tới.

Anh thật sâu liếc nhìn cô một cái, không trả lời "Tí nữa tôi sẽ bảo Trang Văn đưa cô trở về nghỉ ngơi." Sau đó anh liền rời đi.

Túi chườm nước đá rất lạnh, không ngừng có nước chảy ra, làm ướt toàn bộ bàn tay của cô, thời gian dài phát ngốc quên đổi vị trí, làm trên mặt nàng bị lạnh có chút đau đớn, cô bình tĩnh hoàn hồn, nhìn cửa, bỗng nhiên những tâm tư từ trước không được lần rõ toàn bộ ở đây đã có đáp án.

Ở phòng nghỉ ngây ngốc không bao lâu, Ninh Vi Lan liền trở về khách sạn, trên mặt còn còn hơi đau, cô ngủ không được, vừa lúc Trang Văn đưa trứng gà vừa mới luộc tới, cô ngồi ở mép giường chậm rãi lăn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Điện thoại đang đặt trên bàn lúc này vang lên, Ninh Vi Lan thấy là Dịch Chi Ngôn, liền nhận, ai ngờ vừa nhận liền bảo muốn gọi video để xem mặt cô, nghĩ đến Dịch Chi Ngôn đã biết được tin tức. Ninh Vi Lan bất đắc dĩ đồng ý.

Khuôn mặt Dịch Chi Ngôn rất nhanh xuất hiện trên màn hình, cô cố ý nghiêng mặt che che "Đã tốt hơn rất nhiều, đừng lo lắng."

"Tôi nhìn xem" Dịch Chi Ngôn cường chế cô, thấy rõ vẫn hơi sưng đỏ, đồng tử co lại, tính tính luôn tốt đến bây giờ mặt cũng lạnh lại "Còn đau không?"

"Không đau."

Dịch Chi Ngôn không vì vậy mà yên tâm, anh biết cô có đánh trả, nhưng vô tội bị đánh, nghĩ tới vẫn sẽ tức giận.

"Thật sự không có việc gì" Ninh Vi Lan hơi hơi mỉm cười, nhìn thấy bối cảnh phía sau anh, nói "Cậu vẫn đang quay quảng cáo? Tôi đây không quấy rầy cậu, tắt trước?"

Dịch Chi Ngôn hít sâu, đáp được. Video kết thúc.

Cách đó không xa có chút tiếng động lớn, không ngừng có nhân viên công tác đi đi lại lại, anh rũ mắt tĩnh tâm một lúc, hướng người đại diện hỏi số điện thoại gọi qua.

"Là Lâm Dịch? Tôi là Dịch Chi Ngôn, tôi có việc tìm Tề Chiêu Viễn, phiền anh đưa điện thoại cho cậu ấy chút."

Lâm Dịch đang ở nơi quay chụp, nghe Dịch Chi Ngôn nói vậy, chần chừ vài giây, vẫn là tiến lên hỏi ý kiến.

Tề Chiêu Viễn cũng không quan tâm đến ca hát, nghe tên Dịch Chi Ngôn cũng không biết là ai, đến khi Lâm Dịch nói là người đi cùng Ninh Vi Lan lúc ở nhà hàng tư nhân thì anh mới nhớ tới, cầm lấy điện thoại.

"Chào anh, tôi là bạn của Ninh Vi Lan, Dịch Chi Ngôn, chúng ta lần trước đã gặp, còn có ấn tượng không?"

Tề Chiêu Viễn dựa vào ghế "Có chuyện gì?"

"Tôi nghe nói Vi Lan cùng Ninh Nhất Thuần có việc xung đột, đây là cố ý động thủ, nên áp dụng một chút thủ đoạn. Phòng ngừa về sau phát sinh việc giống như vậy, Vi Lan cũng là nghệ sĩ phòng làm việc của anh."

Mặc dù ở phim trường vô cùng âm ỉ, Dịch Chi Ngôn nói anh vẫn nghe rõ ràng, bao gồm sự quan tâm không chút nào che dấu, Tề Chiêu Viễn bỗng chốc không có kiên nhẫn, ngữ khí càng thêm lãnh đạm "Cảm ơn anh đã nhắc nhở, phòng làm việc của chúng tôi tự nhiên sẽ có cách giải quyết."

"Vậy là tốt rồi, là do tôi đường đột."

"Nếu không có việc gì, tôi không thể tiếp tục nói chuyện."

Dịch Chi Ngôn hiểu, tự tắt điện thoại. Tề Chiêu Viễn đưa điện thoại cho Lâm Dịch, suy nghĩ một chút, vẫy tay gọi Lâm Dịch đến nói thầm.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Video Ninh Nhất Thuần ở phim trường đánh người không biết vì sao truyền đến tay paparazzi, cắt đi đoạn Ninh Vi Lan đánh trả, ngăn ngừa một giờ liền truyền ra, hơn nữa Weibo official của phòng làm việc Tề Chiêu Viễn cũng đăng lên sẽ giữ gìn quyền lợi của nghệ sĩ, một lần nữa đẩy Ninh Nhất Thuần lên đầu sóng ngọn gió.

Đồng thời trên mạng còn truyền tay nhau video Ninh Vi Lan chuyên nghiệp đóng phim, cư dân mạng thông thường đều hướng về kẻ yếu, trong lúc nhất thời Ninh Nhất Thuần bị mắng đến thảm thương.

Nhưng đến khi Ninh Vi Lan biết việc này là hai tuần sau. Trong một ngày quay ba cái quảng cáo, cô sức cùng lực kiệt dựa vào cửa sổ xe nghỉ ngơi.

Vừa lúc tắc đường, đi đều không đi được mà cửa sổ xe đóng lại ngột ngạt, cô khó chịu mà thay đổi đáng ngồi, mở ra cửa sổ xe thông khí, tầm mắt lơ

đang quét đến lề đường, trước cửa moth nhà hàng, một hình bóng vừa xa lạ vừa quen thuộc đập vào mắt.

Sớm đã không nhớ rõ bao nhiêu lâu không gặp nhau. Lần gặp nhau cuối cùng cũng đã thật lâu, ký ức liên quan đều trở nên mơ hồ.

Tắc đường đến mức trong lòng không yên, xe cần bản không thể nhúc nhích. Trang Văn muốn tìm Ninh Vi Lan nói chuyện phiếm, gọi vài tiếng không thấy phản ứng, quay đầu lại đi.

"Vi Lan?"

Ninh Vi Lan lúc này mới nghe thấy, trả lời ân một cái, tuy trả lời nhưng ánh mắt lại chưa nhìn nửa phần. Bộ dáng kỳ quái bộ dáng khiến Trang Văn nhìn theo tầm mắt của cô. Nhìn đi nhìn lại, qua mấy phút mới dừng lại ở trước nhà hàng đối diện, kinh ngạc.

"Đây không phải giám đốc sao....."

Giám đốc..... Tề Chiêu Viễn?

Tầm mắt chệch đến người bên cạnh, mặc chỉ là hình ảnh nghiêng người mơ hồ, cô liếc mắt một cái cũng nhận ra. Người bên kia bị nhìn mới phát hiện, liền nhìn lại nháy mắt, hai người bốn mắt chạm nhau

Cô vẫn luôn cảm thấy đôi mắt của anh rất đẹp, đen, bên trong tựa hồ có ánh sáng, xinh đẹp giống như sao trên trời, nhìn như vậy có cảm giác trong lúc lơ đãng đã bị dẫn đi vào.

Bỗng nhiên, cô thấy anh quay đầu, cô ghé mắt, hóa ra là người nọ đang cùng anh nói chuyện, cách vài mét, cô vẫn như cũ có thể thấy rõ anh nhú mày lại, cô suy nghĩ thật lâu, đột nhiên mở cửa xe ra.

"Mọi người đi về trước đi." Sau đó cô mang khẩu trang xuống xe, vòng qua dải ngăn cách, từng bước một đi đến.

Ninh Triệu Hoa hẹn Tề Chiêu Viễn nói chuyện, đáng tiếc kết quả cũng không giống ý của mình, ông còn muốn thử lại, dư quang liếc thấy một thân ảnh thướt tha đến gần. Ông thấy rõ khuôn mặt, há to miệng, ừ non "Vi Lan?"

Ninh Vi Lan ở trước mặt hai người dừng lại, phảng phất giống như không thấy Ninh Triệu Hoa thất thố, lãnh lãnh đạm đạm mà gật đầu "Ninh tổng."

Ninh Triệu Hoa trong lúc nhất thời cũng không thể nói gì, chỉ trầm mặc.

Biết hai người quen nhau, Tề Chiêu Viễn rũ mục "Buổi tối không có quảng cáo?"

Ninh Vi Lan nói nhỏ "Ừ, hôm nay đã kết thúc."

Không khí một lần nữa trầm xuống. Ninh Triệu Hoa tất nhiên là biết hai người là quan hệ cấp trên cấp dưới, xem hai người cũng tính là thân mật, trong lòng liền đánh bàn tính cân nhắc.

"Tề tổng, cậu xem chúng ta nói chuyện lâu như vậy, đều đã quên hiện tại là thời gian ăn cơm tối, không bằng như vậy, tôi làm chủ, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm?"

Ninh Triệu Hoa cười, nhớ tới Ninh Vi Lan, lại bổ sung "Ninh tiểu thư cũng cùng nhau đến đây đi, tốt xấu gì..... Cũng coi như người quen cũ, Ninh tiểu thư hẳn là sẽ không không cho Ninh mỗ mặt mũi đi?"

Người quen? Ninh Vi Lan ở trong lòng châm chọc mà cười cười, cảm thấy từ này từ trong miệng Ninh Triệu Hoa nói ra thật thú vị, cô kéo kéo khoe môi, chưa nói một tiếng.

Ninh Triệu Hoa thấy hai người đều không trả lời, trong lúc nhất thời có chút không xuống được, nhưng là cáo già có kinh nghiệm thương trường, rất nhanh liền nghĩ được biện pháp.

"Tôi nhớ rõ Ninh tiểu thư trước kia rất thích ăn chè hạt sen, nhà hàng này làm không tồi, Ninh tiểu thư có thể nếm thử."

Nói xong Ninh Triệu Hoa dùng ánh mắt phân phó phục vụ đi xuống. Ninh Vi Lan không nói gì, chỉ nghe Ninh Triệu Hoa một câu "Ninh tiểu thư", suy nghĩ bỗng nhiên trở về thật lâu thật lâu trước kia, Ninh Triệu Hoa đem cô bế lên trên cao, thanh âm mềm mại gọi tên cô.....

Ngực đau xót, Ninh Vi Lan nắm chặt ngón tay.

Hai chữ cùng ba chữ, hóa ra có thể kém nhau nhiều như vậy.

Sau một lúc lâu, Ninh Vi Lan ngẩng đầu nhìn Tề Chiêu Viễn, thấy anh một bộ tùy ý chính mình, cô tự hỏi một lúc, không nóng không lạnh mà cười "Vậy cảm ơn Ninh tổng."

Nhiều năm trôi qua, lại lần nữa đối mặt, Ninh Vi Lan không có tâm tư gì, tùy ý gọi hai loại đồ ăn khác nhau, liền rũ mắt một mình tĩnh tâm. Tề Chiêu Viễn cũng rất ít đáp lời, phần lớn đều là Ninh Triệu Hoa một người ở lăm bằm lăm bầu. Đồ ăn rất nhanh được mang lên.

Từ sáng sớm đã bắt đầu quay quảng cáo, đến bây giờ cũng chỉ ăn một ít, rõ ràng rất đói bụng, nhìn đồ ăn trước mặt phong phú lại không thể nuốt xuống được, cô hơi nhũn mày.

Nói chút việc râu ria, Ninh Triệu Hoa liền nhìn về phía Ninh Vi Lan, hơi hơi mỉm cười vào vấn đề chính "Vừa lúc gặp Ninh tiểu thư, Ninh mỗ muốn nói lời xin lỗi thay con gái, làm việc cùng tự chủ chưa đủ thành thực, hy vọng Ninh tiểu thư không cùng Nhất Thuần so đo."

Ninh Vi Lan không nói gì.

"Chuyện này đúng thật là Nhất Thuần làm không đúng, nhưng trong tâm của nó vẫn là tốt, Ninh tiểu thư mới xuất đạo không bao lâu, có tiền bối chỉ dẫn là việc nên vui vẻ, cho nên....."

Nghe đến đây, Ninh Vi Lan không thể bình tĩnh, cô giương mắt, nắm chặt chiếc đũa như muốn bẻ gãy.

"Như Ninh tổng nói, tôi còn phải cảm ơn vì cô ấy cho tôi một cái tát?"

Ninh Triệu Hoa sùng sốt: "Tôi không có ý này."

Ninh Vi Lan bỏ mặc, tiếp tục nói "Ninh tổng nói một câu không tồi, tôi mới xuất đạo, có tiền bối nguyện ý chỉ dẫn, tôi tự nhiên rất vui vẻ." Nói đến đây dừng một chút, cô nhìn chằm chằm Ninh Triệu Hoa "Nhưng là ở trong lòng tôi, Ninh....."

Nói được một nửa, trên vai bị vỗ một cái không nặng không nhẹ, cô nghiêng đầu, nghe Tề Chiêu Viễn nói với âm thanh rất nhỏ, chỉ có hai người có thể nghe thấy "Ăn cơm trước."

Cô một bụng tức giận thần kỳ biến mất, cô nhấp môi, rất thấp mà đáp ứng.

"Việc phát sinh lúc đó phim trường có rất nhiều nhân viên công tác, sự việc cụ thể như thế nào, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng." Yên lặng liếc nhìn cô một cái, Tề Chiêu Viễn mặt không biểu cảm "Ninh tổng nghĩ sao?"

Đơn giản một câu trực tiếp đem đường lui của Ninh Triệu Hoa phá hỏng, ông đương nhiên tìm người đại diện của Ninh Nhất Thuần hỏi tình huống phát sinh, Ninh Nhất Thuần động thủ trước, giờ phút này cũng không nói thêm được cái gì nữa.

Vì thế Ninh Triệu Hoa trầm tư một lát, thông minh mà mở lời.

"Nghe nói Tề tổng tiếp theo sẽ đầu tư một bộ phim, nhưng chỉ tham gia làm đạo diễn và sản xuất, không biết lần này Ninh mỗ có vinh hạnh được hợp tác cùng Tề tổng không?"

"Tạm thời có kế hoạch này."

Ninh Triệu Hoa cười "Tôi đã nhìn qua kịch, cảm thấy nữ chính cùng Nhất Thuần vô cùng phù hợp, hơn nữa Nhất Thuần có nhân khí cao, fans cố định nhiều, nếu là tham gia diễn bộ phim này, rất có thể bảo đảm ratings, Tề tổng ý như thế nào?"

"Tuyển diễn viên có người sẽ an bài, Ninh tổng nếu có ý này, có thể cho Ninh Nhất Thuần thử vai."

"Việc này liền không cần đi? Tề tổng là đạo diễn, nói vậy quyết định một nhân vật quyền lợi vẫn phải có." Ninh Triệu Hoa nghĩ đến cái gì "Vẫn là Tề tổng trong lòng đã có người thích hợp?" Ánh mắt buông xuống bên người "Là Ninh tiểu thư? Tề tổng, tôi nói thật, Ninh tiểu thư quả nhiên không tồi, nhưng rốt cuộc vẫn chưa thể đi lên, kỹ thuật diễn còn cần tôi luyện, quan trọng nhất chính là nhân khí không đủ, ratings sẽ không cao....."

"Còn nữa, hiện tại bên ngoài có lời đồn, nói Ninh tiểu thư hoàn toàn dựa hơi Tề tổng....." Ninh Triệu Hoa nói đến đây mới thôi, vẫn không quên nói đến Ninh Nhất Thuần "Tề tổng và Nhất Thuần chưa từng hợp tác, lần này nếu có thể, bộ phim này nhất định có thể có ratings cao....."

Mặc dù hàm súc, nhưng cũng chỉ là bùng cao dấm thấp, Ninh Vi Lan trên mặt không hề thay đổi, đáy lòng năm lần bảy lượt cố nén nhịn, đến khi Ninh Triệu Hoa nói một câu "Nhất Thuần các phương diện đều ưu tú" cô không bao giờ nghĩ sẽ chịu đựng.

"Dựa theo ý tứ của Ninh tổng, về sau người mới sẽ ra sao? Phim truyền hình đều dựa vào tiền bối có danh tiếng tiền bối chống đỡ, người mới một chút cơ hội đều không có?"

Ninh Triệu Hoa nghẹn lời, tròng mắt.

"Một bộ phim hay hay không không chỉ có nhân khí của diễn viên cao là đủ, còn có kỹ thuật diễn của diễn viên, nội dung kịch bản cùng các phương diện chế tác, tự nhiên ratings cũng như vậy mà tăng lên, hẳn là Ninh tổng so với người mới như tôi hiểu rõ hơn nhiều."

Ninh Vi Lan nói quá trực tiếp, Ninh Triệu Hoa nghe xong sắc mặt khẽ biến, muốn phản bác, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, ông nhìn màn hình, nhũn mày nhìn Tề Chiêu Viễn gật gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Nếu có thể mong các cậu hãy follow và vote cho mình ạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Trong phòng chỉ còn hai người, Ninh Vi Lan hít vào thật sâu, bình phục tâm tình, buông đũa nhìn anh. Không biết từ khi nào anh nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, ôn hòa và sâu xa. Cô cảm môi, bất an hỏi “Có phải tôi quá lời hay không? Giống như tìm phiền toái cho anh?”

Anh không trả lời, mà cúi người đem cửa sổ cạnh cô mở ra, gió lạnh hất vào, nháy mắt thổi tan sự buồn bã. Thanh âm của anh cũng hơi lạnh như vậy, truyền đến.

“Tâm tình không tốt?”

Ninh Vi Lan trầm mặc. Cô không biết nói như thế nào, cũng không nghĩ vào lúc này nói cho anh quan hệ của cô với Ninh Triệu Hoa. Cô vốn nghĩ chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, không khó như vậy, hóa ra là cô vẫn nghĩ quá nhẹ nhàng.

Vết thương đã sâu như vậy, dù nhiều năm trôi qua, trong tâm can vẫn đau đớn.

Im lặng hồi lâu, cô đưa tay che mặt lại, giọng hơi khàn mờ hồ không nghe rõ “Xin lỗi, tôi đi toilet một chút.”

Tùy tay kéo một người phục vụ hỏi đường, Ninh Vi Lan đứng ở trước bồn rửa tay, nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của mình trong gương. Sau lưng bỗng có người đi ngang qua, tiếng bước chân lục tục chưa dừng lại. Sau một lúc lâu cô nhắm mắt lại, hất nước lên mặt nhờ sự lạnh lẽo giúp mình thanh tỉnh.

Cô đã không phải người chỉ biết khóc mà làm tinh thần sa sút.

Hiện tại cô sống vẫn rất tốt.

Bình tĩnh hoàn toàn, Ninh Vi Lan một lần nữa trở lại phòng ăn. Vừa đẩy cửa ra, Ninh Triệu Hoa đều đã không thấy, cô giật mình.

“Đi rồi.” Tề Chiêu Viễn hướng cô đi tới “Đưa người về nhà.”

“Về nhà?”

Anh gạt đầu, chỉ chỉ thang máy, Ninh Vi Lan hiểu ý, đi bên cạnh anh.

Hai người ra đến bên ngoài, Ninh Vi Lan cũng đã thông suốt. Cô dựa vào trên ghế, nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe không ngừng lùi lại phía sau mà phát ngốc. Giờ này đèn mới vừa được bật, cột đèn nối tiếp cột đèn, từ góc độ của cô nhìn vào, như là một đường dài liên miên, xa xôi.

Trong xe không mở nhạc, yên tĩnh gần như hô hấp có thể nghe thấy, cô từ trong thất thần trở về, khẽ liếc trộm anh. Anh làm việc gì cũng rất chăm chú, ví dụ như hiện tại, ngón tay thon dài có khớp xương rõ ràng đặt trên tay lái, thỉnh thoảng chuyển động, tầm mắt khẽ di động giữa kính chiếu hậu và phía trước. Cô nhìn đến xuất thần, thỉnh thoảng tầm mắt bị anh bắt được.

Xe đã đi vào tiểu khu cô ở, chậm rãi dừng ở dưới, cô có chút quần bách, tay vô ý thức nắm đai an toàn, tim đập nhanh. Bỗng nhiên, mùi thơm của đồ ăn bay đến, vừa này cô cũng không ăn nhiều, lúc này càng cảm thấy đói bụng.

“Đói bụng?” Anh nhìn ra được, hỏi.

Cô ừ một tiếng, nghĩ trong nhà còn có nguyên liệu nấu ăn, vừa lúc mình có thể tự làm, nhưng nghĩ đến ở nhà hàng anh cũng ăn không nhiều...

Hơn nữa chính mình còn tìm phiền toái cho anh. ....

Tự hỏi một lúc như vậy, cô càng cảm thấy áy náy, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía anh, chần chừ vài giây hỏi:

“Muốn đi lên cùng nhau ăn không?” Giọng nói có chút khô, cô liếm môi, nhỏ giọng mời “Tôi làm”

Nói xong Ninh Vi Lan là có chút hối hận, không nói đến việc tự nhiên cô mời, chỉ cần nghĩ đến từ lạnh chỉ còn ít ỏi nguyên liệu nấu ăn, cũng không phải cơ hội hội tốt, nhưng cô không nghĩ anh sẽ đáp ứng nhanh như vậy, anh còn hỏi "Chỗ để xe ở đâu?"

Ninh Vi Lan chỉ noi để xe cho anh, sau đó nghe thấy tiếng cửa xe mở ra.

"Tôi đi cất xe." Hắn ghé mắt, cảm khê nâng ý bảo cô xuống xe trước.

"..... Được." Ninh Vi Lan nghe lời, đóng cửa xe đứng tại chỗ chờ anh. Trong tiểu khu đèn đuốc sáng trưng, đường cái được ánh đèn chiếu xuống mang sắc vàng, cô chờ anh quay lại, hai người cùng nhau lên phòng.

Đồ vật trong nhà không tính nhiều, thu thập gọn gàng ngăn nắp. Ninh Vi Lan một bên rót cho anh cốc nước ấm, một bên mặc tạp dề mở ra tủ lạnh ra nhìn. Vẫn may là còn đủ để nấu ba món một canh.

Trong phòng bếp rất nhanh vang lên tiếng vang của nồi niêu, Tề Chiêu Viễn khoanh tay dựa vào khung cửa, thấy cô một mình làm quá nhiều việc liền tiến đến giúp rửa rau.

"Tôi làm."

Ninh Vi Lan ngăn người, vốn dĩ cho rằng anh chỉ nói vậy, không nghĩ tới anh vô cùng thành thạo, động tác rửa rau của anh tinh tế kiên nhẫn. Cô cười cười, tiếp tục chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Chẳng được bao lâu, phòng bếp đã nóng lên, cô chợt nhớ tới câu nói ở nhà hàng của Ninh Triệu Hoa, bật thốt lên hỏi:

"Ninh tổng nói anh sẽ đầu tư một bộ phim, nữ chính là Ninh Nhất Thuần sao?"

Lời nói vừa dứt, Ninh Vi Lan liền hỏi hận mà muốn cắn lưỡi của mình, từ lập trường nào mà cô có tư cách hỏi anh, còn hỏi như thể là thấu tình đạt lý*. Trong lòng thờ dài, sau một lúc lâu không nghe được trả lời, liền thật cẩn thận liếc anh.

*Chỉ lời nói, việc làm thấu hiểu lý lẽ.

Anh đang ở chăm chú thái cà chua, ngón tay thon dài dề nhẹ, tay phải nắm dao không nhanh không chậm, việc hàng ngày thường làm lại được anh làm giống như đang điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật, Ninh Vi Lan đang chìm vào suy nghĩ thì bị giọng nói của anh kéo về.

"Cô hy vọng?"

Cô lắc đầu, cô cùng thành thật trả lời thực "Không hy vọng."

Nghe vậy anh cong cong môi, tâm tình vô cùng tốt mà đem cà chua để trên thớt, rồi sau đó rửa sạch tay, dựa vào bàn mà nhìn cô, khó có được hỏi lại cô:

"Muốn nghe tôi nói thật hay là nói dối?"

"..... Nói thật."

"Vậy được" Anh gật gù đầu "Đầu tiên, tôi chỉ là người đầu tư bộ phim này, không tham gia làm đạo diễn hoặc sản xuất, tin tức của ông ấy sai. Tiếp theo, Ninh Nhất Thuần không phù hợp nhân vật nào trong kịch bản, mặc dù tới thử vai, cũng sẽ không được chọn. Cuối cùng, cô còn muốn biết cái gì?"

"..... Không có."

Anh hắng giọng, tay đột nhiên không kịp phòng ngừa vurun tới, kéo cô, cô né tránh khiến dầu đổ ra ngoài. Ninh Vi Lan thấy chảo dầu nóng, vừa lúc lấy cốc, vội đẩy anh ra ngoài.

Cửa phòng bếp bị đóng lại, ngăn cách một phòng khói dầu, Tề Chiêu Viễn tại chỗ suy tư một lúc, đi đến cửa sổ ở phòng khách, nhìn ra xa đồng thời, nhắc điện thoại gọi cho nhà làm phim

"Chiêu Viễn a, có chuyện gì không?"

"Nhân vật ít ngày nữa bắt đầu thử vai, có người vừa ý không?"

Nhà làm phim biết Tề Chiêu Viễn là nhà đầu tư, cũng có quyền quyết định danh sách diễn viên, liền nói mấy người muốn tuyển ra.

"Nam chính đại khái có mấy người, đặc biệt là Ngô Kính, tôi tương đối xem trọng. Đến nữ chính, Ninh Triệu Hoa đề cử với tôi Ninh Nhất Thuần, tôi xem mấy bộ phim của cô ấy diễn, kỹ thuật diễn cũng không tệ lắm, hình tượng có chút phù hợp, tôi tính toán suy xét một chút. Cậu thì sao, có ý tưởng gì?"

Yên lặng nghe nhà làm phim nói, Tề Chiêu Viễn quay người dựa vào cửa sổ, ánh mắt dừng ở trên cửa phòng bếp, dè dặt thanh âm, hờ hững phủ nhận "Ninh Nhất Thuần không thích hợp."

Nhà làm phim kinh ngạc "Không thích hợp chỗ nào?"

"Gièm pha." Tề Chiêu Viễn có chút tức giận. Nhà làm phim nỗ lực mà suy nghĩ, nhớ tới trước đó không lâu trên Weibo truyền tay nhau video Ninh Nhất Thuần đánh người, tựa hồ đánh nghệ sĩ của Tề Chiêu Viễn.

Nháy mắt đã hiểu, vì sau này thuận lợi hợp tác, nhà làm phim ở trong lòng yên lặng gạch tên Ninh Nhất Thuần khỏi phạm vi nữ chính.

"Vậy tôi xem lại có ai thích hợp hay không. Nếu cậu có người thích hợp, có thể đề cử cho tôi."

Hai người nói thêm vài câu liền kết thúc.

Ninh Vi Lan dựa theo dự đoán làm ba món một canh, thời điểm để đồ ăn lên bàn độ ẩm vừa đủ. Ăn xong sau cô tự giác đi rửa bát, vừa ra ngoài thấy anh đang nhìn ra cửa sổ, cô kỳ lạ đi tới.

Mới vừa rời ở phòng bếp không chú ý, lúc này đến gần mới phát hiện bên ngoài không biết mưa từ lúc nào "Thời tiết như thế nào đột ngột liền thay đổi?"

Vừa mới dứt lời, ngoài hiên phát ra một tiếng vang lớn, là trên tầng chậu hoa bị rơi xuống, cô bị dọa lui về phía sau một bước, sợ hãi mà vỗ ngực.

Giây tiếp theo nhớ tới là lúc anh nên trở về.

Mưa không thấy giảm, ngược lại có xu thế càng lúc càng to, hạt mưa đập vào trên cửa kính, chảy xuống một vệt nước thật dài. Ninh Vi Lan âm thầm cầm điện thoại xem dự báo thời tiết, xác định một chút nữa mưa sẽ nhỏ lại mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh sốt ruột về nhà không?" Im lặng tràn khắp căn phòng, cô hỏi tiếp "Nếu không ở đây tránh mưa một lát, hiện tại rất nguy hiểm, tôi đã xem qua, mưa một lúc sẽ ngừng."

Nghe vậy, anh vẫn chưa lập tức trả lời, mà cúi đầu nhìn cô, con ngươi màu đen chỉ có cô, sau một lúc lâu mới rất chậm rất chậm mà đáp một chữ được.

Không có việc gì làm, Ninh Vi Lan chọn một bộ phim xem cùng anh. Chỉ là xem một lúc, mí mắt cô không tự giác mà hạ xuống, dù gì cũng bận ba một ngày, vừa nhắm lại, hô hấp đã đều đều.

Tề Chiêu Viễn rất nhanh phát hiện, duỗi tay tắt âm thanh của TV, nhìn quanh bốn phía thế nhưng không có đồ anh muốn. Suy tư một lúc đang định lấy quá áo khoác đắp lên cho cô, tay chợt bị chạm vào thật nhẹ, như là bị giật điện, khiến anh ma xui quỷ khiến mà im lặng nhìn cô ngủ.

Cô ngủ không tính an ổn, mấy lần lại, suy nghĩ của anh trở về ngày trên xe bảo mẫu, cô nhận nhầm anh là Trang Văn, ôm anh bất lực mà khóc thút thít.

Anh vẫn luôn cảm nhận được cô có bí mật. Một bí mật là quan hệ cùng Ninh Triệu Hoa và Ninh Nhất Thuần, một bí mật là việc cô biến mất năm.

Nhưng anh cũng không định hỏi.

Bỗng nhiên, người bên cạnh run lên, mày càng lúc càng nhăn, nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại, Tề Chiêu Viễn trầm tư thật lâu, nhẹ nhàng bế cô đưa đến phòng ngủ, đắp chăn cho cô.

Cửa sổ phòng ngủ vẫn còn mở, gió rít gào thổi vào, khiến rèm cửa bung ra. Anh đi qua, cảm thấy ngoại trừ gió lớn, mưa đã dừng, vì thế chậm rãi trở về, ở mép giường đứng hồi lâu xác định cô an ổn đi vào giấc ngủ, sau đó rời đi.

Ninh Vi Lan ngủ đến nửa đêm bị tiếng gió đánh thức, mới phát hiện chính mình không biết khi nào nằm ở trên giường, cuối cùng ký ức còn rất rõ ràng, cô đỡ trán thở than. Lăn long lóc bò lên chạy chậm đến khóa cửa, một lần nữa trở về trong chăn, con buồn ngủ tan đi không ít.

Ngoài cửa sổ mưa đã tạnh, anh đại khái đã sớm rời đi, lúc này đang làm cái gì? Vẫn đang vội xử lý công việc, hay là đã ngủ say?

Nhưng mặc kệ làm gì, đều sẽ không giống cô, suy nghĩ về anh.

..... Trong đầu chỉ có anh.

Trở mình, Ninh Vi Lan kéo chăn cái qua đỉnh đầu, xung quanh tối đen càng có thể nghe rõ tim mình hỗn loạn đập, cô miên man suy nghĩ một lúc, cuối cùng không thắng nổi cơn buồn ngủ lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Nếu có thể mong các cậu hãy follow và vote cho mình ạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

"Cửu trọng cung" cuối cùng cũng chiếu, vốn là bộ phim Vu Trạch lần đầu làm đạo diễn mà được chú ý, vừa chiếu bốn tập liền nhận được nhiều lời khen ngợi. Đặc biệt là nữ số 2 do Ninh Vi Lan diễn lấy tốc độ đáng sợ mà bạo hồng, thậm chí áp đảo cả nữ chính Ninh Nhất Thuần.

Thêm việc Ninh Vi Lan là nghệ sĩ của Tề Chiêu Viễn mà càng có đề tài, các nhà truyền thông lớn thi nhau lăng xê, giá trị con người cùng fans tăng nhanh, tuy vẫn còn có một bộ phận nói cô ôm đồm, nhưng tổng thể mức độ nổi tiếng vẫn tăng cao.

Là hiện tượng cực tốt.

"Một đời say đắm" quay chụp chậm rãi tiến vào kết thúc, cảnh cuối cùng lấy ở thành phố B, liên tục hơn một tuần diễn vào ban đêm, nhân viên đoàn phim đều gây không ít. Ninh Vi Lan cùng Tạ Diệp Nghi đối diễn xong, bỗng chốc nói đến tình cảm của Phụng Yên Ly.

"Tôi cảm thấy nếu là tôi, tôi sẽ không làm giống Yên Ly, rõ ràng yêu mà lại không nói, ần nhẫn nhiều như vậy, không được cái gì thì thôi, cuối cùng còn chết cùng Tiêu Trần Uyên, có đáng giá sao?"

"Không phải ai cũng dừng cảm giống cậu." Ninh Vi Lan cười cười, nhớ lại một ít hồi ức không tốt, thanh âm đột nhiên trầm xuống, "Có rất nhiều người giống Phụng Yên Ly, cái gì cũng giấu ở trong lòng, bị hiểu lầm cũng không muốn giải thích, về sau lại thành bị kịch....."

Như mẹ của cô, Trang Tĩnh Như*.

*Cái này là tứ đoán mò, nguyên văn là Trang Tế Ngâm.

Khi đó bố của cô - Ninh Triệu Hoa ngoại tình, mẹ cô rõ ràng phát hiện, lại giấu ở trong lòng, cố chấp mà cho rằng bố chỉ đi nhầm một bước, ông sẽ quay đầu lại, đáng tiếc hiện thực không giống như mong muốn, hiềm khích giữa bố và mẹ càng ngày càng lớn, rõ ràng đã từng yêu nhau, hôn nhân lại không thể đi đến cuối cùng.

Ly hôn, mẹ mang theo cô rời đi, đoạn thời gian đó cô cơ hồ mỗi đêm đều có thể nghe thấy tiếng khóc tràn đầy áp lực. Cô không hiểu yêu một người còn có khả năng ruồng bỏ.

Đoạn hôn nhân thất bại của bố và mẹ có ảnh hưởng rất lớn với Ninh Vi Lan. Ở phương diện này, cô luôn sợ hãi, không muốn nghĩ tới cái gì, càng đừng nói tới tương lai xa vời. Hiện tại thích người khác, cũng chỉ chôn sâu đáy lòng.

Cô sợ hãi, một khi tình cảm biểu lộ ra, một khi có cơ hội có thể ở bên nhau, một khi ngay từ đầu thuận lợi, sau đó lại lặp lại con đường mà mẹ đã từng đi qua. Lúc đó cô nên làm cái gì, cô phải làm cái gì.

Cô không dám nghĩ đến.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Tiến độ quay chụp rất tốt, Tế Chiêu Viễn kết thúc suất diễn của mình, trong lúc uống nước tầm mắt lơ đãng đảo qua chỗ của Ninh Vi Lan, ghé dựa trống không, cô không ở đó. Im lặng chờ một lúc nhưng rất lâu cô cũng không trở lại, ần đường nhúu chặt, buông bình nước, đi qua.

Tế Chiêu Viễn đến vừa lúc thấy Trang Văn từ trở về, tay đặt trên lưng ghế, đợi Trang Văn đến gần, lạnh lùng hỏi "Cô ấy đâu?"

"Suất diễn của Vi Lan hôm nay đã hết." Trang Văn thành thật giải thích "Vừa mới thấy cô ấy nhận điện thoại, hình như là bạn của cô ấy chân bị thương, tôi thấy cô rất sốt ruột, nên để cô ấy đi thăm." Nói xong nghĩ đến cái gì, thật nhanh bảo đảm "Tôi có an bài người, sẽ không gặp phóng viên, Tế tổng, anh yên tâm."

Vòng bạn bè của cô nhỏ, cho dù ngày thường hợp tác không ít minh tinh, nhưng có thể được cô gọi là bạn..... Ngoại trừ Tạ Diệp Nghi, cũng chỉ có Dịch Chi Ngôn.

Mà Tạ Diệp Nghi ở phim trường, chắc chắn không phải đi thăm cô ấy. Cho nên chỉ có.....

Mây hơi cau lại, anh im lặng một lát, bỗng nhiên không nói một tiếng xoay người trở về đi. Trang Văn ở sau lưng nhìn anh cực nhanh rời đi cùng sắc mặt âm trầm, buồn bực mà gỡ gỡ tóc. Cô có phải hay không làm sai việc gì?

Đến cửa bệnh viện, Ninh Vi Lan nói lời cảm ơn với lái xe, đội mũ đeo khẩu trang xuống xe. Dịch Chi Ngôn đã nói cho cô số phòng bệnh, cô không hay đến bệnh viện, mất chút thời gian mới tìm được.

"Chị Hiểu Lâm." Ninh Vi Lan nhìn bốn phía, xác định không ai chú ý mới tiến vào.

Quý Hiểu Lâm là người đại diện của Dịch Chi Ngôn, vẫn luôn rất thích Ninh Vi Lan, thấy cô tới liền bắt đầu nói "Chính em nhìn xem người này, ngày mai chính là buổi biểu diễn, hôm nay lại bị như vậy, bây giờ chị làm thế nào?"

Ninh Vi Lan ngồi xuống cạnh mép giường, cúi đầu nhìn chân Dịch Chi Ngôn bị bọc băng gạc màu trắng, nhúu mảy "Nghiêm trọng không? Tại sao lại bị như này?"

Quý Hiểu Lâm đoạt lời Dịch Chi Ngôn mở miệng "Chính là tập nhảy kết thúc thì cùng bạn trên cầu thang đùa giỡn, không cẩn thận liền dẫm trượt, ngã cầu thang. Em xem nguy hiểm như vậy mà trong lòng cũng không biết."

"Cậu đừng nghe chị ấy nói nghiêm trọng như vậy." Dịch Chi Ngôn bắt đầu đi "Bác sĩ cũng nói, miệng vết thương không lớn, chú ý một chút rất nhanh sẽ khỏi."

"Chính là tối mai còn có buổi biểu diễn, em còn phải nhảy, chú ý như thế nào?"

Thấy Quý Hiểu Lâm càng thêm tức giận, Ninh Vi Lan vỗ vỗ tay cô ấy, trừng mắt nhìn Dịch Chi Ngôn ý bảo cầm miệng "Chị Hiểu Lâm, buổi biểu diễn bắt buộc phải nhảy sao? Không thì có thể phôi hợp bạn nhảy một chút, ít nhất không làm miệng vết thương vỡ ra."

Quý Hiểu Lâm bĩu môi "Từ giờ trở đi ngoan ngoãn một chút, đến lúc đó chị sẽ an bài đoàn đội quan hệ xã hội đoàn đội đem ảnh chân em đăng lên Weibo, như vậy fans sẽ vội vàng quan tâm em, sẽ không để ý em có nhảy hay không."

"Được" Dịch Chi Ngôn không hề có lời dị nghị, ánh mắt chuyển hướng Ninh Vi Lan đang cùng Quý Hiểu Lâm nói chuyện "Chị Hiểu Lâm, không phải còn có việc sao? Chị về trước đi, tí nữa em sẽ bảo lái xe đưa em về."

Quý Hiểu Lâm tốt xấu gì cũng đã ở trong giới giải trí lẫn lộn bảy tám năm, chút tâm tư của Dịch Chi Ngôn sao cô có thể không thấy, âm thầm liếc mắt cảnh cáo một cái, sau đó rời đi trước.

Ninh Vi Lan thấy môi Dịch Chi Ngôn trắng bệch, tự giác đứng dậy đi rót nước cho anh.

Nước từ bình chảy ra rất nhỏ, Ninh Vi Lan đánh phải nửa cong eo chờ đợi, ánh nắng mặt trời chiếu lên vai cô. Dịch Chi Ngôn cứ nhìn như vậy, có một loại cảm giác năm tháng tĩnh lặng, cô vẫn luôn bên cạnh.

"Làm sao vậy?" Cô quay lại thấy anh thất thần, buồn cười mà đuổi tay ở trước mắt anh quơ quơ "Uống nước."

Dịch Chi Ngôn ngơ ngác tiếp nhận, uống mấy ngụm

"Vi Lan, đêm mai cậu có rảnh không?"

Ninh Vi Lan nghĩ nghĩ, đêm mai hình như không có cảnh, cũng không có quảng cáo "Làm sao vậy?"

"Ngày mai buổi tối tôi biểu diễn, tôi sẽ để lại vị trí tốt nhất cho cậu." Sợ cô từ chối, Dịch Chi Ngôn vội vàng bổ sung "Buổi biểu diễn lần này tôi tỉ mỉ chuẩn bị thật lâu, vừa vặn ở thành phố B, cách chỗ cậu đóng phim cũng không xa. Thế nào, có thể vác mặt tới không?"

Ninh Vi Lan bị câu cuối của Dịch Chi Ngôn làm bật cười, gật gật đầu "Tôi sẽ an bài thời gian."

Hai người tùy ý hàn huyên một lúc, liền thấy mặt trời đã ngã về phía tây, anh nhìn sắc trời ngoài cửa sổ nói "Đột nhiên rất muốn ăn đồ ăn cậu nấu."

"Cậu còn không về nhà tranh thủ thời gian nghỉ ngơi?"

"Về nhà cũng phải ăn cơm trước." Dịch Chi Ngôn cười cười, nói ra mấy món ăn "Hãy vì tôi là bệnh nhân mà nấu bữa tối cho tôi, tôi đã bảo trợ lý đi mua nguyên liệu rồi, hiện tại về nhà vừa vặn."

Ninh Vi Lan bật cười "Hóa ra là kế hoạch? Bây giờ chúng ta về."

"Được."

Xe bảo mẫu của Dịch Chi Ngôn vẫn luôn chờ ở bên ngoài bệnh viện, hai người lên xe một đường về nhà. Ninh Vi Lan để anh ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, thuận tiện mở TV, một mình ở phòng bếp xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Trong TV đang là tin tức giải trí trong ngày, Dịch Chi Ngôn thất thần mà nhìn. Sau đó chợt thấy dường như có thứ gì, thế nhưng ở giữa sofa có một tờ giấy bị kẹp lại, như là không cần thận roi xuống.

Dịch Chi Ngôn mở ra.

Mấy chữ trên đầu chính là kế hoạch quay "Một đời say đắm", ngay phía dưới được liệt kê tỉ mỉ, chữ viết tương đối qua loa. Dịch Chi Ngôn trước kia đã nhìn qua chữ của Ninh Vi Lan, xác định đây không phải chữ của cô. Anh đứng dậy, chậm rãi đi đến cửa phòng bếp, dựa cửa gọi cô một tiếng.

Ninh Vi Lan không có quay đầu lại, trả lời "Chuyện gì vậy?"

"Kế hoạch loại này hẳn là quan trọng, cậu sao lại không cất kỹ?"

"Kế hoạch?" Ninh Vi Lan không hiểu, rửa tay đi đến "Cái gì?"

Thấy thần sắc của cô, Dịch Chi Ngôn ần ần cảm thấy có chút không đúng, nhưng vẫn đưa cho cô xem. Ninh Vi Lan vừa thấy liền nói thầm "Là anh làm rơi sao?".

Trong lòng Dịch Chi Ngôn trầm xuống "Ai làm rơi?" Ai đã đến nhà cô?

Ninh Vi Lan trở mặt, theo bản năng trả lời "Tề Chiêu Viễn". Nói xong điện thoại trên bàn vang lên, cô đẩy đẩy anh "Cậu có điện thoại."

Dịch Chi Ngôn đứng một lúc mới đưa kế hoạch cho cô, sau đó đi đến bàn phòng khách. Trên màn hình là một số điện thoại xa lạ, Dịch Chi Ngôn không có hứng thú nghe, không chân chừ tắt đi. Một lần nữa ngồi trên sofa, anh rũ mắt nhìn chằm chằm băng gạc trên đùi mình, sự vui vẻ bởi vì cô tới buổi biểu diễn cũng không còn.

Ninh Vi Lan động tác rất nhanh, hai người ăn xong cũng chỉ 7 giờ rưỡi, nhưng Dịch Chi Ngôn còn phải đi về để chuẩn bị cho buổi biểu diễn công việc,

cô liền tiến anh xuống tầng.

Xe bảo mẫu của anh dừng ở góc khuất của gara, Ninh Vi Lan không có đi theo, hơi khom lưng nhỏ giọng "Trên đường cẩn thận một chút, tới nơi thì gọi cho tôi."

Dịch Chi Ngôn gật đầu, thấy cô chuẩn bị rời đi, duỗi tay cầm cổ tay cô, Ninh Vi Lan đau nhứ mi lại, Dịch Chi Ngôn liền buông ra.

"Tôi nay cậu làm sao vậy?" Lúc ăn cơm thất thần, lúc rửa bát thiếu chút nữa ngã, hiện tại lại..... Ninh Vi Lan dùng mu bàn tay đi chạm chạm cái trán của anh, độ ẩm bình thường, không có phát sốt.

"Tôi không có việc gì, có thể là ngày mai tổ chức buổi biểu diễn nên rất vui." Dịch Chi Ngôn giải thích, áp xuống con khó chịu ở yết hầu, cười gượng "Tôi đi về trước, mai cậu nhất định phải tới, tôi chờ cậu."

"Được, tôi đã biết." Ninh Vi Lan nghiêng đầu dặn dò lái xe trên đường đi cẩn thận, lùi lại giúp anh đóng cửa xe, đợi xe ra khỏi gara cô mới đi vào thang máy, có chút suy tư.

Tắm rửa rồi sấy khô tóc, Ninh Vi Lan dựa vào đầu giường gọi video với Trang Văn, nói chuyện công việc xong Trang Văn đột nhiên mang vẻ mặt đau khổ, thờ ngẩn thân dài.

"Làm sao vậy? Sao lại có vẻ mặt như vậy?"

"Hôm nay ngay sau khi em đi, tâm tình của Tề tổng vẫn luôn không tốt, giống như đang bức tức, em biết vốn dĩ mặt Tề tổng đã không có biểu tình gì rồi, thiếu chút nữa dọa chết chị."

Ninh Vi Lan bật cười, nhớ lại bộ dáng của anh lúc trước, đại khái có thể đoán hôm nay có bộ dáng gì "Chị làn việc gì chọc đến anh ấy à?"

"Sao có thể?" Trang Văn kêu oan "Chị vẫn luôn thận trọng, em đi rồi thì Tề tổng đến hỏi em đi đâu, chị liền nói em đi thăm bạn, sau đó Tề tổng liền bắt đầu không vui." Gục đầu xuống, Trang Văn hữu khí vô lực nói "Chị cảm thấy đây chắc chắn không phải do chị, em rời đi chị đã nói với phó đạo diễn rồi, không tính là tự tiện rời đi, ai biết được....."

Đề tài này rất nhanh liền chuyển, hai người đều bận rộn một ngày, sau khi chúc nhau nói ngủ ngon liền tắt video, Ninh Vi Lan nằm ngửa ở trên giường, nhớ lại lời Trang Văn nói, đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng.

Là biết cô đi thăm bạn nên mới bắt đầu âm trầm.

Chẳng lẽ..... Là cô chọc anh?

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Ninh Vi Lan kết thúc quay chụp đã là 6 giờ, cô vội vàng đi quachoox Dịch Chi Ngôn, vừa đến trước mười phút.

Dịch Chi Ngôn đã mặc trang phục diễn, thấy cô tới mới thở phào nhẹ nhõm, gọi Quý Hiểu Lâm đưa cô đến vị trí đã được chuẩn bị tốt.

"Được rồi, em chuẩn bị một chút, tám phút sau bắt đầu."

Dịch Chi Ngôn gật đầu.

Buổi biểu diễn có tổng cộng hai mươi lăm bài hát, Ninh Vi Lan ngồi ở trong một góc nhìn lên trên sân khấu, nghe biển fans kích động mà kêu tên anh, càng vì anh nhiều năm nỗ lực mà cảm thấy đáng giá cùng kiểu ngạo.

Hát xong tất cả các bài, Ninh Vi Lan thừa dịp đám người hỗn loạn đi đến hậu trường, vừa lúc thấy bác sĩ đang băng bó cho Dịch Chi Ngôn, cô tiến đến hỏi "Thế nào?"

"Không có việc gì, lúc tôi nhảy không có dùng hết lực." Bác sĩ cũng phối hợp gật đầu "Nếu kết thúc, mấy ngày kế tiếp phải nghỉ ngơi, tranh thủ để vết thương mau chóng khép lại."

Thay xong quần áo, đã đêm khuya, các nhân viên công tác không ngừng đi đi lại lại, trước khi lên sân khấu Dịch Chi Ngôn chưa ăn cơm, lúc này đói không chịu được, liền rủ Ninh Vi Lan đi khuya.

Hai người rất điệu thấp, tìm một cửa hàng ngồi xuống, gọi chút cháo cùng với rau xào.

"Khi nào cậu rảnh có thể xem lại video buổi biểu diễn hôm nay, trên sân khấu cậu khác hoàn toàn ngày bình thường."

Nghe vậy Dịch Chi Ngôn rất có hứng thú mà nhướn mày "Chỗ nào không giống nhau?"

"Ngô, nói như thế nào được...." Ninh Vi Lan suy tư "Tựa như vì sân khấu mà sinh ra, cậu nhất định phải đi con đường này, có như vậy mới có nhiều fans thích cậu."

"Vậy còn cậu?" Dịch Chi Ngôn buột miệng thốt ra.

Cậu có phải hay không cũng giống những fans đó, thích tôi.....

"Tôi?"

Lòng bàn tay đã có một tầng mồ hôi, Dịch Chi Ngôn cười nhẹ, làm bộ lơ đãng cúi đầu ăn cháo "Ý của tôi là cậu cũng sẽ có một ngày như vậy, sẽ có rất nhiều rất nhiều người thích cậu, hơn nữa sẽ bảo vệ cậu."

Ninh Vi Lan cười "Cảm ơn, tôi sẽ nỗ lực."

Dịch Chi Ngôn không hề trả lời.

Một bữa cơm ăn xong, hai người ai về nhà nấy, Ninh Vi Lan tắm rửa xong rất nhanh liền ngủ, mơ mơ màng màng giống như có tiếng chuông điện thoại, cô híp mắt cảm lấy điện thoại "Uy" một tiếng.

Là Trang Văn, khác với với dĩ vãng ôn nhu hay trêu đùa, mà là nghiêm túc và nôn nóng.

"Có việc lớn, em mau rời giường, xe bảo mẫu mười phút sau sẽ đến bãi đỗ xe nhà em, lập tức xuống dưới đến công ty họp."

Quỳnh: Như kiểu edit đến đoạn toàn là nam phụ nên thấy nó nhạt quá, edit không có tốt bằng đoạn có nam chính hay sao ấy @

Nếu có thể mong các cậu hãy follow và vote cho mình ạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Không chờ cô nói chuyện, bên kia điện thoại đã truyền đến âm thanh "tút...tút...tút...", Ninh Vi Lan vội vàng bò dậy.

Nói là mười phút thật đúng là mười phút, Ninh Vi Lan mặc quần áo xong thì vừa thấy bảo mẫu xe tới.

Vừa bước vào xe, Trang Văn đã cầm ipad nhét vào trong ngực cô "Em đi bệnh viện thăm Dịch Chi Ngôn, cùng nhau ăn khuya bị paparazzi chụp rồi, hiện tại trên mạng truyền tai nhau rất nhanh, em nhìn xem."

Giống như Trang Văn nói, hai việc này ở trên Weibo đã nhắc lên sóng to gió lớn. Tuy rằng công ty đáp nặn hình tượng cho cô là chính diện, nhưng sau lưng vẫn có không ít người nói Ninh Vi Lan là dựa vào Tề Chiêu Viễn. Lần này lại có cả ca sĩ nổi tiếng Dịch Chi Ngôn. Paparazzi nói bóng nói gió, trực tiếp nghi ngờ cô là bạn gái của Dịch Chi Ngôn, ôm hai đầu hoang đường đến cực điểm.

Nhìn sắc mặt ngày càng khó nhìn của Ninh Vi Lan, Trang Văn nhẹ giọng "Chúng ta đều biết họ là viết linh tinh, nhưng cư dân mạng không biết nên dễ dàng bị truyền thông lừa gạt. Em đang ở thời kì sự nghiệp đang đi lên, lời đồn đãi loại này đối với sự nghiệp sau này của em rất bất lợi. Vì vậy hiện tại chúng ta phải làm chính là bình tĩnh lại, mặc kệ là như thế nào, công ty nhất định sẽ nghĩ cách."

"Em biết." Ninh Vi Lan đau đầu mà đỡ lấy trán, trên mặt cô lộ ra sự áy náy dựa vào trên vai Trang Văn trên vai "Xin lỗi chị, em không nghĩ sẽ bị chụp ảnh gây phiền toái cho mọi người."

"Đừng nói những lời như vậy, chị không muốn nghe. Một lúc nữa sẽ đến công ty, tất cả mọi người sẽ họp cùng nhau, em chỉ cần nghiêm túc nghe. Có Tề tổng ở đây, chị tin mọi việc sẽ được giải quyết thích đáng."

"Vâng."

Trước cửa chính đã sớm có phóng viên nằm vùng, Trang Văn tự nhiên không cho chạm mặt chính diện, để cho lái xe vòng ra cửa sau mà lên tầng. Ngoài trừ Tề Chiêu Viễn và Lâm Dịch, tất cả mọi người trong phòng làm việc đều đã đến đầy đủ. Thấy cô bước vào, tất cả mọi người thân thiện gật đầu chào, Ninh Vi Lan thấp thỏm cười một cái, cùng Trang Văn ngồi xuống.

Tề Chiêu Viễn và Lâm Dịch rất nhanh bước vào, anh giờ tay ý bảo Lâm Dịch đóng cửa lại. Sau khi ngồi xuống thì nặng nề đảo mắt qua Ninh Vi Lan, ngữ khí thân nhiên, không nghe ra vui buồn.

"Gọi tất cả mọi người họp, có chuyện gì thì nói rõ ràng. Có ý tưởng gì về sự việc lần này có thể nói ra."

"Tôi cho rằng hiện tại quan trọng nhất là cần có biện pháp giải thích rõ ràng, mặc kệ paparazzi có tin hay không, chỉ cần cư dân mạng tin tưởng cũng đủ."

Trang Văn đồng ý "Nhưng vấn đề khó giải quyết nhất là việc này. Giải thích như thế nào? Nếu xử lý không tốt, lại biến thành giáo biến hoặc là phát sinh ra việc gì không tốt."

Trong phòng hội nghị rất nhiều người, mồm năm miệng mười thảo luận, không hề có chỗ trống. Ninh Vi Lan an tĩnh mà nghe Trang Văn nói, chợt nhận thấy có ánh mắt dừng ở trên người mình, cô theo tầm mắt nhìn lại, thì thấy ánh mắt đó đến từ vị trí chủ tọa.

Khoảng cách giữa hai người là một đoạn dài, ánh mắt của anh xuyên qua mọi người, tuy mờ mờ lại giống như thật sự, bốn mắt nhìn nhau.

Xung quanh rõ ràng là rất ồn nhưng tựa như tất cả đều không nghe thấy, trong mắt cô chỉ có anh. Ninh Vi Lan sợ bị anh phát hiện điều gì đó mà hoảng hốt dời mắt.

"Tôi đột nhiên nghĩ đến một việc." Trang Văn chen vào nói "Hai ngày trước tôi nhận được một lời mời của gameshow "Bảy ngày tình lữ", bên nam là Dịch Chi Ngôn, hai ngày này bận rộn mà quên mất, tôi còn chưa trả lời."

Dứt lời trong phòng hội nghị chớp mắt im lặng, ngay sau đó bùng nổ.

"Như vậy là có biện pháp." Nghiêm Nghệ vừa đề nghị giải thích rõ ràng nói "Dứt khoát ở trên tiết mục này tuyên bố Vi Lan và Dịch Chi Ngôn nhờ vào tiết mục này mà quen biết và trở thành bạn tốt, cho nên không tồn tại cái gì bạn gái, cái gì ôm đùi cả. Quan trọng nhất chính là, còn có thể thuận tiện lãng xê một chút."

Nếu lợi dụng tai tiếng đúng thì tự nhiên đó là trợ lực tốt nhất.

Mọi người trong phòng hội nghị đều cảm thấy phương án này tính khả thi cao nhất, vì thế mọi người đồng thời đem tầm mắt hướng về phía chủ tọa, Nghiêm Nghệ hỏi "Tề tổng, anh cảm thấy phương án này thế nào?"

Tề Chiêu Viễn không đáp, ngược lại nhìn về phía Ninh Vi Lan, trong mắt mang cảm xúc khó nắm bắt được "Cô nghĩ như thế nào?"

Ninh Vi Lan "Ách" một tiếng, suy nghĩ trả lời "Tôi nghe theo an bài của phòng làm việc."

Vừa dứt lời, mọi người rõ ràng cảm giác được nhiệt độ trong phòng hội nghị giảm xuống mấy độ, còn không biết rõ nguyên nhân, đã nghe chủ tọa nói một câu "vậy thì cứ xử lý như vậy.", sau đó rời đi.

Được cho phép, mọi người phân công các việc cần làm, Trang Văn cũng vội vàng liên hệ công ty của Dịch Chi Ngôn, phòng họp to như vậy trong giây lát liền chỉ còn một người Vi Lan.

Ninh Vi Lan chưa từng tiếp xúc tình huống kiểu này, không biết nên làm như thế nào mới là tốt nhất, cô nghĩ chỉ cần nghe Trang Văn phối hợp công ty là được. Chỉ là hình như..... Anh tức giận?

Là bởi vì cô gây phiền toái cho anh sao?

Nghĩ như vậy, Ninh Vi Lan có chút đứng ngồi không yên. Cô đi đến văn phòng của anh, do dự một lúc lâu, vẫn gõ cửa.

"Mời vào."

Anh đang làm việc, biết cô đến cũng không ngẩng đầu lên một chút "Chuyện gì?"

Ninh Vi Lan ngồi xuống đối diện anh, chần chừ vài giây "Tôi không nghĩ là sẽ bị chụp ảnh." Cô cắn môi, hàng mi rũ xuống "Là tôi vô ý."

Thấy anh không lên tiếng, Ninh Vi Lan tiếp tục "Đã có biện pháp xử lý, tôi sẽ phối hợp thật tốt, làm gì cũng được, lần này là....."

"Làm gì cũng được? Nếu như tôi nói không cần tham gia "Bảy ngày tình lữ"?" Anh đột nhiên đánh gãy.

"..... A?"

Không khí giây lát trầm mặc, Tề Chiêu Viễn nhìn cô, quá nhiều cảm xúc chồng chất ở ngực gần như hít thở cũng không thông. Một lúc sau, anh giơ tay nhẹ xoa giữa trán, mặt mày nhắm mắt "Đi ra ngoài đi, cụ thể như thế nào Trang Văn sẽ nói cho cô, chuyện này rất nhanh sẽ đi qua, chuyên tâm quay phim."

Ninh Vi Lan ngây ngốc đi ra ngoài, đứng giữa lối đi nhỏ trống vắng, đầu óc chớp mắt có một chỗ trống, cô nhớ lại biểu hiện của anh, bỗng nhiên có một loại..... ảo giác càng lúc càng mạnh.

Cô như thế nào lại cảm thấy.....Anh càng tức giận?

Nhưng rốt cuộc là tức giận cái gì, cô hoàn toàn không biết. Vứt hết đầu óc cũng không nghĩ ra được, trùng hợp Dịch Chi Ngôn gọi đến, cô đi đến phía cầu thang nghe máy.

Nói đi nói lại chỉ đơn giản về việc chụp lén, hai bên công ty đã bàn bạc xong, cũng đã an bài thủy quân, đem việc này giải quyết hoàn mỹ.

Ngại Dịch Chi Ngôn còn có việc, cô chỉ nói chuyện hơn hai phút liền kết thúc, Ninh Vi Lan nghe thấy Trang Văn gọi mình, dọc theo thang lầu đi xuống.

Trong phòng, Tề Chiêu Viễn chớp mắt một lúc cuối cùng mới bình tĩnh hơn một chút, anh đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn dòng xe cô đi lại mà xuất thần.

Trang Văn đề nghị không có gì đáng trách mà còn là biện pháp cực kỳ tốt, đã có thể giải thích, còn có thể nhờ vào lần này mà lãng xê, trong giới giải trí chưa bao giờ thiếu thủ đoạn như vậy, sử dụng đúng thì có hiệu quả gấp bội.

Nếu là quay chụp "Bảy ngày tình lữ", quan hệ của hai người càng gần một bước, vốn chính là "Trên bạn bè, dưới tình yêu" quan hệ, hơn nữa sau này khả năng bị buộc chặt ở bên nhau rất lớn, Tề Chiêu Viễn nghĩ về Ninh Vi Lan thì tâm tình càng kém.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Phòng quan hệ xã hội tốc độ xử lý rất nhanh, mới mấy ngày đã đem toàn bộ lời đồn ép xuống. "Bảy ngày tình lữ" có độ chú ý cực cao, bất luận là fans của Ninh Vi Lan hay fans Dịch Chi Ngôn đều mong chờ, nhiệt độ đề tài chi cao không thấp.

Phim trường đang trong giai đoạn tiến hành, bởi vì đến lúc đó phải rời đi bảy ngày để tham gia quay chụp, Ninh Vi Lan có rất nhiều suất diễn phải đóng nhưng hiện tại còn chưa đến phiên cô.

Bên người cô là Tạ Diệp Nghi, hai người đối diện xong, Tạ Diệp Nghi dùng khuỷu tay chọc chọc Ninh Vi Lan, chế nhạo "Cậu với Dịch Chi Ngôn không phải là người yêu thật à? Tôi thấy quan hệ của hai người vô cùng tốt."

Ninh Vi Lan bắt đầu đi "Thật không phải, tôi cùng cậu ấy quen nhau tương đối lâu, Chi Ngôn vẫn luôn giúp tôi."

Tạ Diệp Nghi bĩu môi, lầu bầu "Nhưng tôi lại cảm thấy, cậu ấy giống như rất thích cậu, cậu không có cảm giác sao?"

Cảm giác? Đương nhiên là có, cô không phải người ngốc.

"Tôi cùng cậu ấy....." Ninh Vi Lan do dự cân nhắc dùng từ "Tôi cùng cậu ấy thiếu một cơ hội để thẳng thắn nói ra lòng mình." Thật ra, cậu ấy hẳn là cũng biết, chỉ là không nói ra, cô chủ động cũng không tốt.

Tạ Diệp Nghi ân ân hai tiếng: "Ta lý giải người, có đôi khi cảm tình thật đúng là chính là xem duyên phận, cùng sớm đến tới trễ không quan hệ."

Ninh Vi Lan chỉ cười không nói.

Hai người hàn huyên vài câu, đề tài lại nhảy đến Tề Chiêu Viễn, Tạ Diệp Nghi thần bí hề hề mà dựa vào Ninh Vi Lan "Nói cho cậu biết, ngày đó tôi ở trên máy bay, ở phòng chờ khách quý gặp được Tề đạo, bên người Tề đạo còn có một người phụ nữ vẫn luôn dán vào Tề đạo, ngô, chính là nữ số 2 diễn "Đại Đường phong vân", là cái ngôi sao nhí, vẫn không có công ty quản lý, muốn tiến vào phòng làm việc của Tề đạo."

Ninh Vi Lan ngó qua chỗ Tề Chiêu Viễn rồi hỏi "Sau đó thì sao?"

"Sau đó là trọng điểm!" Tạ Diệp Nghi kích động, thanh âm không tự giác lớn vài phần, sau khi bị Ninh Vi Lan che miệng lại, làm một cái thủ thế ý bảo mình đã bí, "Sau đó một người tiến vào, hình như là vợ của một nhà làm phim, tiến vào xách lỗi tai của người phụ nữ kia bắt đầu đánh, nói cô ta là tiêu tam phá gia đình người khác, mắng rất khó nghe, sau đó Lâm Dịch tiến vào, đem cả hai người toàn bộ đuổi ra ngoài."

"Chỉ như vậy?"

Tạ Diệp Nghi xẹt qua một chuỗi dấu ba chấm, mắt tròn trắng "Cậu sao lại không có một chút lòng bát quái, người ta chính là quán lấy ông chủ của cậu, nếu thành vợ của Tề tổng thì.... Tôi không nói nữa, đến phiên tôi rồi."

Cầm lấy kịch bản, Ninh Vi Lan nhìn Tạ Diệp Nghi rời đi, cũng dừng lại.

Quán lấy anh? Dù sao cũng không thành công.

Cho nên cô không cần quan tâm.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Cảnh quay chụp tiếp theo chính là lần xuống vách núi, đầu tiên là Ninh Vi Lan ngã xuống, theo sau Tề Chiêu Viễn nhảy xuống, hai người cùng nhau lăn đến chân núi.

Lời kịch cô đã rất quen thuộc, quan trọng là động tác phía sau, đoàn phim tìm một vách núi không dốc lắm nhưng khá cao, chỉ cần đứng bên cạnh nhìn xuống, Ninh Vi Lan có chút say xe.

Đưa lưng về vách núi, Ninh Vi Lan nghe người chỉ đạo võ thuật nói nhược điểm của động tác, tùy ý người phụ trách ở bên hông của cô buộc chắc dây an toàn.

"Thả nhẹ nhàng." Người chỉ đạo võ thuật cười tùm tùm mà kiểm tra "Tốt, cô thử một lần trước."

Ninh Vi Lan cứng đờ gật gật đầu, hít sâu, nhưng rốt cuộc do tâm lý, như thế nào cũng không dám thả mình. Cô ảo não, bỗng nhiên một đôi tay đặt lên vai cô.

Ngẩng đầu là Trang Văn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Quỳnh: Lâu rồi mới edit chương mới được >..., lúc edit cứ thấy không quen, chắc tại lâu rồi chưa đọc convert a.

"Vốn định dừng cảnh, nhưng chế tác hậu kỳ lại không chân thật giống như bên ngoài." Trang Văn xoa xoa vai cô, cười tủm tỉm mà chỉ chỉ vách núi "Tìm hiểu vài chỗ mới chọn được nơi này, mặc dù hơi cao nhưng trên bề mặt không có đá đâm ngang, độ an toàn cao."

Dứt lời, Trang Văn dán lại nói nhỏ "Còn có Tề tổng ở bên, em sợ cái gì, anh ấy sẽ bảo vệ em"

Theo kịch bản, Ninh Vi Lan chưa kịp ngã xuống vách núi thì Tề Chiêu Viễn đã ôm cô cùng nhau lăn xuống.

Cô đang xuất thần, Tề Chiêu Viễn đi đến, thấy cô đứng im, dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô "Sợ hãi?"

Ninh Vi Lan quẩn bách, không trả lời.

Trang Văn đứng lúc chen vào nói "Vi Lan sợ độ cao, cho em ấy thời gian chuẩn bị lâu một chút để em ấy chuẩn bị tâm lý thật tốt là được."

"Sợ độ cao?" Anh hơi nhướn mày, nhớ tới một lần cô đứng ở trên cao quay chụp, không chỉ phải nhảy xuống mà còn phải hoàn thành động tác và lời kịch, cũng giống như bây giờ, cần xây dựng tâm lý?

Xung quanh mọi người không ngừng đi tới đi lui, Ninh Vi Lan bị người khác nhìn có chút xấu hổ, khẽ ho một tiếng "Tôi sẽ thử xem, ừ, trước tiên thử xem"

Cô liền đứng ở bên cạnh anh, nhớ lại những yếu điểm mà người chỉ đạo võ thuật vừa nói. Trong lúc chăm chú, thỉnh thoảng bị đẩy một cái, cô thất thanh kêu lên, chờ ngã xuống, lại có người kéo lấy cô tay cô, cả người theo quán tính tiến vào trong lòng ngực người nọ.

Hơi thở nam tính mát lạnh quen thuộc xung quanh người, cô ngây ngốc, tim đập nhanh hơn.

Anh buông tay ra, lùi lại một chút để duy trì khoảng cách an toàn, bởi vì trước đó phải nói nhiều, giọng nói trầm lãnh giờ phút này hơi khàn "Cảm giác vừa rồi còn nhớ không?"

"..... Nhớ rõ."

"Một lúc sau chỉ cần tưởng tượng có người đẩy cô." Anh làm động tác đẩy, mặt nhàn nhạt mà lại chuyên tâm, đôi mắt đen nhánh hướng dẫn cô "Tự nhiên một chút, chuyện này không khó như vậy, to gan nếm thử, tôi sẽ bảo vệ cô."

Ninh Vi Lan gật gật đầu "Được." Cô tin tưởng anh sẽ bảo vệ cô.

Chính thức bắt đầu quay.

Trong tay nắm trường kiếm, Phụng Yên Ly đau thương nhìn Tiêu Trần Uyên, từng bước từng bước lao đao lui về phía sau, thấy Tiêu Trần Uyên dấu hiệu tiến lên, nhắc trường kiếm lên chỉ về phía anh.

"Đừng tới đây."

"Yên Ly, nghe ta giải thích được không?" Lo lắng cô làm bản thân bị thương, Tiêu Trần Uyên dừng lại, phát hiện sau lưng cô nguy hiểm, nói to "Đứng yên đây, đừng nhúc nhích, ta sẽ không qua đó, nàng nghe ta giải thích."

"Ta không muốn nghe." Phụng Yên Ly giận dữ, trong lòng còn có khúc mắc giữa Tiêu Trần Uyên và Mạc Dao "Người đừng giải thích, ta không muốn nghe."

"Yên Ly....."

"Người luôn như vậy, tự cho là làm cái gì cũng tốt với ta, chưa bao giờ tự hỏi ta thích hay không." Mắt mờ mịt sương mù, Phụng Yên Ly khó chịu "Trần

Uyên, người vì sao muốn trói buộc ta, người biết rõ ta chán ghét như vậy."

Mất thấy cô càng lùi ra phía sau, Tiêu Trần Uyên không thể bình tĩnh, phi thân tiến lên mang cô quay lại, Phụng Uyên Ly kinh hãi, nâng kiếm muốn buộc anh lùi lại, không để ý một chân dẫm vào không khí, không khống chế được mà ngã xuống.

"Cẩn thận!"

Một chương làm rơi trường kiếm trong tay cô, chuỗi kiếm rơi xuống đất đồng thời ôm eo Yên Ly, không ngờ cô giãy giụa quá mạnh, Tiêu Trần Uyên không lưu ý, đã bị cô làm ngã. Phía dưới là vách núi cực sâu, Tiêu Trần Uyên duỗi tay đem cô bảo vệ trong ngực, một đường lăn xuống vách núi.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Tuy rằng có anh che chở, nhưng Ninh Vi Lan vẫn đau đầu hoa mắt, mới vừa rồi không cẩn thận dùng sức quá mạnh, hiện tại cả người xương cốt đều rã rời. Bất quá hiện tại không phải thời điểm để nghĩ về việc này, phải tiếp tục diễn.

Cô ở trong ngực, thân thể ấm áp mềm mại, đôi tay cầm lấy góc áo anh. Trong ngực không biết từ khi nào tràn đầy sự rung động, anh dùng tư thế cực gần như vậy để ngấm cô, tất cả mọi phiền não đều biến mất.

Đột nhiên rất muốn hôn cô, cô cũng muốn.

Nhìn chằm chằm đôi môi mọng nước, không cần chạm vào cũng có thể cảm giác được sự mềm mại, hầu kết Tề Chiêu Viễn nhúc nhích, khẽ áp xuống ý niệm không nên có.

Cố gắng không để nặng lên cô, liếc mắt xác định cô bình thường, anh tiếp tục diễn.

"Yên Ly, là ta làm sai, ta quá muốn nàng bên cạnh ta, quá muốn vì nàng mà an bài tất cả mọi việc, lại quên nàng không thích như vậy." Thanh âm của anh ếp tới rất thấp, ở bên tai cô nói chuyện, hơi thở ấm áp thỉnh thoảng lướt qua khuôn mặt cô. Ninh Vi Lan hốc mắt chua xót, nước mắt rơi xuống.

"Ta về sau sẽ sửa, nàng giúp ta được không?" Anh hơi hơi mỉm cười, giờ tay lau đi nước mắt của cô "Tiêu Trần Uyên nói được thì làm được."

Rõ ràng chỉ là diễn, cô lại đắm chìm trong đó, phảng phất đồng cảm như đó là bản thân mình, Ninh Vi Lan che mặt lại, chậm rãi gật đầu "Được."

"Cut!"

Phó đạo diễn dẫn đầu vỗ tay, ngay sau đó là các nhân viên công tác. Không khí so với cảnh trong kịch bản vô cùng khác biệt, làm Ninh Vi Lan ngay lập tức thoát ra khỏi nhân vật, cô được anh kéo dậy, cúi đầu lau lau mắt, không ngoài ý muốn là một mảnh ướt át.

Đây an toàn bên hông nắm thật chặt, người bên trên nhắc nhở kéo hai người đi lên, Ninh Vi Lan thu thập tốt, đi sau Tề Chiêu Viễn. Độ dốc cao, lại không có cây để đỡ, còn chưa đi đến nửa đường liền có chút khó khăn, cô thở gấp muốn cầm lấy dây thừng, đột nhiên không kịp phòng ngừa tay bị giữ chặt.

Hai người mới vừa vận động kịch liệt, trong lòng bàn tay đều phủ một tầng mồ hôi mỏng, vết chai trên tay anh, cô cảm nhận rất rõ.

"Chân nâng lên một chút." Anh hướng dẫn cô, đồng thời đem tay cô cầm lại.

Thời điểm tiếp cận đỉnh núi, bên trên có nhân viên công tác duỗi tay kéo lên, Ninh Vi Lan theo sát anh đi lên, hốt hoảng nghe thấy có người nhỏ giọng nghị luận, thanh âm kia cô vất vả lắm mới nghe rõ.

"Tôi đã xem qua tất cả phim truyền hình của Tề Chiêu Viễn, hai người ở cùng nhau cũng chưa có cảm xúc là cp." Người nọ tầm tắc nói "Nhưng cô có cảm thấy anh ấy cùng Ninh Vi Lan thật ra rất xứng đôi hay không, hai người cùng là một công ty, về sau có khả năng phát triển một chút?"

"Là khá tốt, tôi cũng cảm thấy hai người rất hợp đôi....."

Ninh Vi Lan nghe được khiến lỗ tai nóng lên, có loại tâm tư che giấu bị nói ra, cô theo bản năng ngừng đầu nhìn anh, lại không biết anh cũng nhìn mình, ánh mắt không rõ ý vị. Cô luống cuống, không biết anh có nghe thấy hay không, đơn giản giả ngu.

"Cảm ơn." Tay tách ra, không còn sự ấm áp nữa, cô vỗ vỗ bụi bẩn dính trên quần áo.

Không có quang minh chính đại nhìn theo thân ảnh của cô, Tề Chiêu Viễn đứng tại chỗ một lúc lâu, ngồi xuống trước máy theo dõi, trên màn hình phát lại đoạn ngắn vừa rồi của hai người, từ trường kiếm chỉ vào anh, đến nước mắt, mỗi một chi tiết đều chân thật.

Phía sau không xa có người nói chuyện, anh nghe được là biên kịch cùng Trang Văn, mình còn có việc nên không quá chú ý, cho đến khi ——

Biên kịch khó có được tới phim một lần, ngoại trừ đạo diễn thì còn có Trang Văn quan hệ không tồi, nhìn Tề Chiêu Viễn và Ninh Vi Lan diễn xong một lúc sau, lôi kéo Trang Văn không ngừng cảm thán hai người phối hợp rất tốt, diễn theo đúng ý muốn của cô trong kịch bản.

Trang Văn cười cười, tự hào mà vỗ vỗ ngực "Tất nhiên, cậu cũng không nhìn xem là ông chủ và nghệ sĩ của ai."

"Được rồi được rồi, xem cậu khỏe khoắn kia, tất cả đều là của cậu, được chưa?" Biên kịch hết sức vui mừng, thờ dài nói "Lại nói tiếp, xem biểu hiện của bọn họ, tớ đột nhiên muốn tặng cảnh hôn."

"Cảnh hôn?" Trang Văn mãnh liệt lắc đầu, liếc Tề Chiêu Viễn phía trước mắt một cái, trực tiếp phủ nhận "Tề tổng chưa bao giờ diễn cảnh hôn và cảnh giường chiếu, cậu không phải không biết, cái này không cần nhắc lại, nghe....."

"Cùng ai?"

Người bị thảo luận chợt quay đầu, ánh mắt lạnh đậm hỏi vấn đề này làm hai người hô hấp cứng lại. Vẫn là biên kịch phản ứng trước, lắp bắp đáp:

"Ninh..... Ninh Vi Lan....."

"Có thể."

Hai người đều "....."

Làm lơ hai người kinh ngạc, Tề Chiêu Viễn tiếp tục nhìn máy theo dõi, chân dài duỗi ra thanh thần dựa ra phía sau.

~~~~~Mai Quỳnh~~~~~

Chuẩn bị quay chụp chương trình "Tình lữ bảy ngày", Ninh Vi Lan ở phòng trang điểm, nhắm hai mắt tùy ý trang điểm. Chuyên viên trang điểm gần nhất đang theo dõi "Cửu trọng cung", luôn nói đặc biệt thích biểu hiện của Ninh Vi Lan.

"Cảm ơn." Cô ôn nhu cười cười.

Trang dung nhẹ nhàng, vài cái là hoàn thành, chuyên viên đi trang điểm chỉ các mình tình nữ khác, Ninh Vi Lan yên vị ngồi đó đọc báo, sau đó Trang Văn tiến vào, đặt một cuốn sách trên đầu gối cô.

"Kịch bản mới sau khi đã sửa xong" Trang Văn cười xấu xa "Em mau nhìn xem."

Ninh Vi Lan không hiểu, mở kịch bản ra "Sửa nơi nào sao....."

Bộ phận đã quay chụp hoàn toàn bỏ đi, trong tay chỉ còn phần cần quay chụp, Ninh Vi Lan nhìn kỹ, không phát hiện có chỗ nào không đúng.

"Em đừng xem phía trước, xem phía sau kỹ một chút."

"..... Nga." Cô nghe lời mà đọc kỹ từ cuối, đến khi ánh mắt chạm đến đến mấy chữ liền khiếp sợ.

"Làm sao vậy? Sao lại một bộ mặt hồn mất vía?" Dịch Chi Ngôn đi vào, ở bên cạnh Ninh Vi Lan kéo một cái ghế dựa ngồi xuống.

Ninh Vi Lan hoàn hồn, lắc đầu, lại nhìn Trang Văn, sợ bị Dịch Chi Ngôn nghe thấy, kéo Trang Văn ra chỗ khác nói.

"Khi nào sửa? Sao em lại không biết?"

Cảnh hôn! Ninh Vi Lan nhớ tới mấy từ mới thấy "Đoạn này nam chính thâm tình hôn nữ chính." mà mặt đỏ lên.

Trang Văn buông tay "Chính là ngày hôm đó tại vách núi quay xong liền quyết định, em đừng nhìn chị, đây không phải chị đề nghị."

"....." Ninh Vi Lan không còn lời gì để nói, khoảnh khắc nghĩ đến việc gì đó, mở to mắt "Mọi người sửa lại kịch bản, Tề Chiêu Viễn đồng ý?" Anh chưa bao giờ nhận diễn loại này, tự tiện cải biến như vậy, anh chắc chắn từ chối.

Sao biết ——

"Đồng ý, là Tề tổng chính miệng đồng ý, biên kịch mới dám thêm chứ. Bằng không em cho rằng biên kịch có gan?"

Ninh Vi Lan lại lần nữa "....."

Dịch Chi Ngôn nhìn hai người thì thầm nói, giữa mây nghi hoặc càng sâu, anh ghé mắt thấy trên chỗ ngồi của cô có kịch bản, tùy tay vừa lật, liền thấy chỗ giống cô.

Ánh mắt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Một Đường Siêu Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

